

Draga bralka, dragi bralec.

Najprej bi se ti rad zahvalil, da že držiš to knjigo v rokah. Moje ime je Vladimir in v teh dnevnikih zapisih je zajeto kar nekaj mojega življenja. Zapisano je tako, kot je bilo – brez olepševanja. Vsaka zgodba je resnična.

To ni običajna knjiga z napotki o uspehu ali klasična avtobiografija. Je preprost vpogled v moje razmišljanje, cilje, motivacijo in v to, kaj me je pripeljalo do tega, da sem začel pisati te zapise, ki jih zdaj držiš v obliki knjige. Nisem pisatelj, ne umetnik, ne poslovnež, niti filantrop. Nočem, da se me drži katerakoli oznaka – ker sebe vidim samo kot človeka.

Ne v smislu majhnosti, ampak v smislu možnosti. Človek nosi v sebi nešteto poti. Vsi smo slišali, da moramo za življenje delati – in to drži. A delati nekaj še ne pomeni nujno uspeha. Lahko na delo gledamo kot na pot do boljšega življenja. Lahko pa se vprašamo drugače: *kaj pa jaz lahko ponudim življenju?*

Zdi se paradoksalno, a ravno iz življenja samega se lahko rodi novo življenje. Ko nekaj počnemo za življenje samo, vprašanje »kaj« izgine. Takrat pride samo od sebe, v oblikah, ki si jih sami niti predstavljati ne moremo.

A pot ni bila lahka. Daleč od tega. Kar me je naredilo močnega, niso bili »veliki posli« ali »romantični trenutki«, temveč ulica sama – s svojo surovostjo in lepoto hkrati.

Zapisi so pristni. Včasih grobi, včasih mili. Polni vzponov in padcev, zunanjih in notranjih bojev.

A na koncu se pokaže nekaj preproste resnice: da smo sami dovolj. Da že s tem, ko dihamo, sodelujemo v veliki transakciji življenja. In da to, kar se nam je zgodilo v preteklosti, ni nujno naša resnica prihodnosti.

Začetna refleksija

Ko sem sedel za računalnik, da začnem pisati to knjigo, sem se vprašal: *Ali sem zaprl s.p., da bi pisal knjigo?* Nekaj v meni je že vedelo odgovor – tako kot pri vseh drugih poglavjih življenja, ki so me doletela. Čeprav je papir pred enim mesecem prinesel to odločitev, sem takrat v sebi vedel, da mora biti nekaj dobrega v tem.

Znašel sem se v situaciji – tokrat prej kot običajno – kjer sem zaradi srčne želje in vizije prišel do spoznanja, da sem deloval delno v megli ... ali pa tudi ne. Kajti če vsega tega, kar sem doživel, ne bi bilo, ne bi nikoli prišlo do te knjige. Do projektov. Do ljudi. Do src.

Zamislite si, da delate v odličnem podjetju, ki ga vsi poznajo. Ste na odličnem položaju, a vidite, da če ostanete, bo ves potencial podrejen sistemu. Vse želje bodo odpisane. Dobite pa varnost, ki jo služba nudi. Meni je bilo logično, da tja ne spadam. Življenje je večje od logike, zato je logično, da mu damo prednost.

In ja, jaz sem sprejel izziv izpasti »butasto« na kratek rok – a je negotovo, kaj bo na dolgi rok. Vem pa, da denarja nisem postavil nad življenje in človeka.

Pa če se sprašujete: delo daje življenje?

Ne – zrak ga daje. Delo in denar omogočata funkcionalnost, če ju je dovolj, in stres, če ju je premalo. Sam sem imel že oboje. To mi je dalo drugačen pogled na denar. Seveda, pri dvajsetih čisto drugače operiraš s financami kot pri štiridesetih.

Veliko srečo sem imel, da sem lahko začel zgodaj. V bistvu odkar se spomnim, je bilo navodilo staršev: *če kaj hočeš, moraš nekaj narediti*. Dala sta mi tudi možnost, da zaslužim.

Že pri sedmih letih, ko sem si zaželel lego kocke, mi je mama rekla: »Če hočeš imeti, prodaj nekaj z moje stojnice in boš imel denar.« Mama je delala na tržnici, prodajali smo oblačila iz Italije. Seveda sem sprejel »deal«, tudi prodal in kupil, kar mi je bilo všeč.

Nisem pa razmišljal o vlaganju. Starši so bili skromni, živeli smo iz dneva v dan – včasih je bilo več, včasih manj. Dostikrat nič. Dostikrat ogromno.

Ta izkušnja me je naučila že zgodaj, da nič ne pade z neba.

Tako kot Bog zapove, sem po končani trgovski šoli pri 17 letih odprl prvi s. p. Takrat je bilo obdobje, ko so tržnice živele, in si lahko zaslužil dostojen denar.

Največ sem zaslužil na mesec 1,5 milijona tolarjev čistega dobička. Za primerjavo: takrat je povprečna plača znašala 120 tisoč tolarjev – torej desetkrat manj. Star pa sem bil 23 let. Kako bi lahko imel sanje o službi?

Ulica v krvi, delo v rokah, srce in duša pa sanjala. Sanje pa so bile otroške: živeti, doživeti in pokazati, da se da, čeprav iz skromne zemlje brez finančnih, učnih ali poslovnih hranil. Vse, kar sem se o poslovanju naučil, je bilo najprej na ulici, nekaj v šoli, nato na tržnici, šele pozneje v trgovini, poslu na veliko in tudi na mednarodnem trgu.

Tako, kot sem sam odraščal od otroka do zdaj, me je tudi pot posla vodila od osnov in mi pokazala tisto, kar sem sanjal. Življenje mi je pokazalo, da tudi Los Angeles ni Los Angeles, če nisi najprej človek – šele potem pride posel. Nikoli nisem nič skrival in to so znali ceniti. Zato smo še danes prijatelji.

Za nazaj ne bi spremenil nič. Ko pogledam, kako so se točke sestavile, sem prijetno šokiran. Po drugi strani pa je vse plod vizije, ki jo nosim odkar se spomnim. Vmes se zgodi vse živo, zdaj pa vidim večjo sliko.

Ampak ali grem res naprej? Ali zaupam temu, kar čutim? Najbrž se isto sprašujem vsako jutro.

Sadhguru pravi nekaj v tem smislu, da je prav tako in da je prav imeti zmeden um. Tako vsaj nisi prepričan, da imaš vse prav. Ne vem, je pogosto edini in pravi odgovor.

Ker sem imel vzorec, da je denar minljiv je dejansko bil. Dokler nisem spoznal ljudi, ki so vlagali. Vse, kar je presegalo "miselnost" ulice in je spadalo v podjetništvo je bilo novo za mene.

Moj um, ki je pa zmeraj iskal kako nadgraditi se je znova odpiral. Raziskoval sem kjer se je dalo, spraševal in poslušal.

Hkrati nisem nikoli pozabil besed mame – delavke na tržnici in v tovarni Mura, da je potrebno spoštovati ljudi, ki delajo z rokami kljub temu kako uspešno podjetje je. V bistvu večje kot je, bolj odgovorno mora biti.

Oče je pokazal vztrajnost, podporo, neumornost in vso ljubezen, ki sta jo premogla sta širila v družini. Seveda je bilo slabih dni, ampak če je propadlo vse, družina ni.

To sem že videl pri 4 letih, ko sem namesto v vrtec, šel z očetom v Italijo po "robo". Kaj pomeni preživeti a stati skupaj. In pri 17., ko sem odprl podjetje, sem prevzel velik del na sebe.

Manjkal mi je pa del, tisti, ki je potreben za prave temelje, ki zdržijo na dolgi rok. Predstavljajte si, da ste 18 – 19 let in imate svoj denar. Za tiste čase veliko in svoj avto. Zaslužno na ulici.

Pri 23 potujete po Ameriki in Evropi. Tedni mode, Hollywood – zvezdniki, kot so Snoop Doog, Justin Bieber in veliki distributerji, brandi na Las Vegas Trade Show-u, a brez podlage večjega podjetja?

Rezultat je učenje na lastnih napakah. Pri tem je lepo to, da vidiš kaj ustvarjaš, ampak včasih se kocke podrejo, ker si spregledal steber.

Po drugi strani pa ti da neverjeten preskok v miselnosti, izkušnjah in konec koncev podlago za naprej. Ko pogledam nazaj, vidim samo dobre stvari, čeprav je stalo veliko neprespanih dni in denarja pa še kakšen sivi las.

Tako sta bila vlaganje v temelje na toku življenja nuja. Združiti kar, premore ekonomija z človečnostjo in ustvariti nov način poslovanja.

In ko zaupaš toku in predvsem času te prinese na drugo raven. Kjer se poruši, kar se mora in zgradijo temelji, ki vzdržijo.

Ti temelji so jedro človekovih vrednot. Čeprav jaz pravim, da če si predstavljamo, da je vse, kar obstaja zraslo iz zemlje, tudi mi, naši predniki, vse kar pojemo, dihamo, je del nečesa čemur pravimo planet zemlja. Po tem takem je planet Zemlja in sama zemlja naša mama. In če se zavedamo tega imamo do zemlje drugačen odnos.

Tako združenje ekonomije in srčnosti lahko reši marsikatero težavo. Tega sem se, hvala Bogu zavedal že zgodaj v življenju, za to je seme tega bilo v vsem kar sem delal.

Izraža se pa še danes z odličnimi odnosi z ljudmi s katerimi smo pred leti delili modne brvi in zdaj se samo srečamo ob priložnostih. Ena takšna je bila, ko sva s partnerko šla na enomesečni dopust po zahodni Ameriki.

In prideva v LA, vzameva avto in pravim, kaj če bi šla obiskat moje bivše sodelavce. In pravi greva. Nenapovedano.

Ko sva prišla je lastnica prišla k njim me objela, za njo vsi ostali, ki so me poznali in ne. Spoznali so še njo, takoj zaprli pisarne in smo šli v korejsko četrt na Korean BBQ. Valda, da je bilo noro. Partnerka ni mogla verjeti sprejema, ki sva ga bila deležna.

Za to je v poslu pomembno biti človek za človeka, to živeti in ja za to tudi nadaljevati. Ohraniti pristne odnose – kdo bo drugače prišel na naš pogreb? Ampak iz pogreba se raje preselimo v sedanjost.

Ta trenutek

Danes sem v bistvu bil dokaj produktiven. Zjutraj po navadi grem na balkon, da pričakam jutranje sonce, ki vzhaja nad portoroškimi hribi. Moment je čudovit. Ujeti prve sončne žarke v popolnem miru ob 6 uri. Tu in tam se že sliši kakšen avto ali tovornjaki, ki opravljajo dostave.

Potem prideta na vrsto Chanel (kuža, stara je 14 let) in Ozzy (muc 7 let) . Najprej Ozzy, ki gre takoj ko se zbudimo ven, da opravi svoje potrebe. Chanel se zbudi vendar je rada še malo notri. Tuš, kava, zajtrk mogoče in delo. Začel sem s pripravljanjem zloženek za počitniški studio. Lani smo ga odprli in se prvič preizkusili v turizmu. Iz tega je nastala izkušnja, ki prinaša najvišje ocene.

Smo popolnoma zasedeni ampak je treba razmišljati o še bolj pristni, avtentični, domači izkušnji. Zato zloženka z opisom apartmaja in informacijami.

Vsak gost dobi tudi stekleničko domačega olja in osebno posvetilo. Ker želim izpiliti do popolnosti, je potrebno še več korakov.

Plan je dober in mislim, da bo dobra podlaga za širjenje apartmajske mreže in končno ustvariti sistem, ki bo delil. Plan je ustvariti serijo dobrodelnih nepremičnin in model že v glavi imam, a nikomur ga ne morem razložiti, ker je potrebno narediti trdne temelje.

Po letakih, posvetilu in olju je bil čas za čiščenje studia. Kot vsakič, ga jaz počistim, čeprav se mi ponudi partnerka, ko lahko.

Ker grem skozi detajle, ne sme ostati dlakica ki bi jo videl, dišati mora in se sijati. Posvetilo postavljeno in vse pripravljeno. Na to je še potrebno zunanjo okolico urediti, kar sem tudi rešil v dveh, treh urah. In ne, ne konča se. Pranje, sušenje posteljnine in delo na zalogo - posvetila in olja.

Potem pa počasi nastane mir, ki je gorivo za delo naprej. To je zelo pomemben del, malo se odmakniti, še kaj narediti v naravi ali se igrati s Chanel in začutiti povezanost. Pisanje tega dela in verjetno se bo še kaj našlo. Kalkulacije in exceli. Spanje ob 23:30 in zbujanje ob 5:30.

In ja – več kot ima življenje obrazov, bolj sem vesel. Več kot me doleti, bolj sem izpopolnjen. Hvaležen. In s to hvaležnostjo je lažje zaspati. Zbudiš pa se v čisto novo jutro. Nove možnosti. Neomejene.

Če sem se kaj iz življenja naučil je to, da življenje vrača. Dostikrat ne vidimo saj smo zamegljeni z mislimi dneva, dogodki od včeraj, in lani nam je nekdo to rekel... Predstavljam si oblačno vreme in se samo naenkrat razjasni...

Ko sem bil star ene 25, živel sem na svojem, vse kar sem delal je bil biznis. Zvečer pred spanjem, ko se je telo umirilo in so začele švigati misli. In nisem zaspal po cele noči. Milijon kombinacij, kaj deluje, kako bi uspelo? Kaj ljudje rabijo? Potem odprte fakture tu, tam, vlaganja vsepovsod.

Stanovanje, posel, vse je ustvarilo nevidno zanko, katere nisem videl. Zanko sem ustvaril sam s tem, da sem moral vse to držati pokonci.

Od istega posla se je preživljala cela družina. Če bi pogledali moje življenje od zunaj bi lahko rekli, da temu res nič ne manjka. To je zmeraj relativno in odvisno od tega, kaj je tisto kar misliš da manjka? Lahko je denar, lahko je mir, lahko je svoboda, lahko je avto.

Meni res ni nič manjkalo.

Začetki Amerike – poletje 2008

Fant, ki je delal na tržnici in zmeraj sanjal veliko. Glavna tema je bila Rap, saj sem se tam našel. V besedilih, v upanju, v preživete. Morda ne ravno ubijanje na ulici, je pa bil surov boj za preživetje - hrano, osnove.

In tako sem kupoval revije XXL Worldwide. Praktično Rap revija. Ko sem to revijo kupil v bližnji trafiki, sem delal na tržnici, ravno sem lahko skočil po njo, da malo prelistam.

Takrat zagledam oglas za superge. In brand Vlado Footwear. Čakaj, kaj? Kličem Kajo, kolegico, katero smo jo sprejeli kot družinsko članico. Spoznali smo se, ker je njena mama bila naša stranka in je rekla, da hči išče študentsko delo. Takoj smo jo sprejeli. Njena energija je povedala vse.

...in ji pravim: "veš, saj ti še nisem povedal kaj res delam" in ji pošljem spletno stran. Takoj je zaznala hec v vsem. In pravi kje pa imajo sedež? Pravim v NY. Hahaha - pravi neeee, v LA.

Mine kakšen dan in dobim idejo, da bi jaz te superge imel. Raziskoval sem in v EU jih ni bilo za dobiti, razen nekaj malega v eni trgovini v Švici.

Takrat prosim Kajo - študirala je nemščino in angleščino - naj sestavi en mail. Pove kdo smo, in kaj želimo. Želeli bi sodelovati in njihov brand uveljaviti v Evropi. Najprej testno naročilo in potem naprej.

In res se je to zgodilo.

Zgodilo se je tudi njihovo povabilo na Las Vegas Trade Show avgusta 2008. Ampak, ker so karte bile drage sem raje prestavil na drug datum a smo se dobili v Los Angelesu na njihovem sedežu.

Rezerviram karte, termin, Kajo sem seveda povabil zraven. Jaz sem prvič šel v svet ona pa je že potovala. Ko se je to dogajalo, sem vedel, da se bo zgodilo nekaj dosti večjega iz tega.

Na sestanku sploh ni bilo lastnice in lastnika, nas je pa sprejel Hector, prijatelj, takrat njihova desna roka. Po kratki predstavitvi kolekcije, marketinga, distribucije, sva se

dogovorila za 6 mesečno ekskluzivo. Domov sem odšel z vzorci in en kup materiala za marketing sem dobil.

Vse ostalo je sledilo.

Prvo naročilo je stalo v moji spalnici saj trgovine še nisem imel.

Takrat sem začel delati tukaj to, kar so oni v Ameriki. Povezal sem se z “trend setterji” - ki jim zdaj pravimo “influencerji” ampak ti ljudje so zares delovali v svetu in se s svojo prezenco in talentom dotaknili ljudi. Marketinških trikov ni bilo.

Ker je tudi vse zelo hitro cvetelo je bilo logično da odprem prvo trgovino. Street store v Murski Soboti. Ponujali smo street oblačila in seveda superge. Od tam sem tudi deloval. Sestavljal sem plane za širitev, saj me je obvezovala pogodba. Ker sem vse skupaj začel v Evropi in vlagati v marketing sem pogojeval, da dobim pogodbo za naprej.

Po pol leta sem imel že pokazati, da smo bili v Cosmopolitanu, v rumenem tisku ipd. Dobil sem tudi ekskluzivo za naprej in utrdil sodelovanje. Prva velika stranka – distributer, je bil gospod iz Francije, ki se je kar enkrat po najavi seveda z avtom parkiral pred trgovino.

S poslovnim partnerjem sta sem kar pripeljala iz Francije. Z njimi smo delali do konca in oni sami so odprli vrata več kot 150 trgovin. Širili smo se v Portugalsko, kjer sem sklenil zelo dober posel za brand v top trgovinah. Že takrat so imeli koncept, da so združili tattoo studio s trgovino. Obiskal sem jih, so mi razkazali, izkušnja je bila neverjetna.

V Italiji smo imeli nekaj agentov in trgovin, Madžarska, Slovaška, Nizozemska, Belgija, Luxemburg, Islandija, Poljska, Švica, Nemčija so bile glavne države v katerih se je brand prodajal. To je pomenilo dosti potovanj in delo, ki te izčrpa a si srečen zaradi tega.

Meni, kot najstniku je bilo to darilo sveta, ki ga privoščim vsakemu da doživi.

Vsako leto dvakrat se je odvijal najpomembnejši dogodek v Las Vegasu. Modni sejem, kjer so razstavljali najboljše brandi na sceni in prihajali distributerji iz vsega sveta. Vsaj enkrat na leto sem ga obiskal in in delal tam z njimi kot razstavljalet. Po navadi poleti.

To je bilo noro.

Živel sem svoje sanje. Vse, kar sem sanjal kot otrok, ko sem bil v sobi, poslušal Ice Cube-a in sanjal, da bom enkrat v Ameriki in bom delal v Rapu. Nisem se videl, kot izvajalec, niti, kot kdo drug. Samo vedel sem da želim iti del tega.

Od takrat sem se zmeraj spomnil, to držati v sebi in živeti. Pustiti, da se duša izgubi v tem.

No čez leta, ko se je to razvilo v 250 trgovin po EU, kjer so prodajali Vlado Footwear je celotna operacija zahtevala evropski distribucijski center.

V Budimpešti sem najel skladišče in pisarne. Od tam smo delovali nekje 2 –3 leta. Produkt je bil drag zaradi poti, vendar se je z distribucijskim centrom in povečanjem naročil nabavna cena zmanjševala.

Recimo, če je izdelek stal na kitajskem 20 dolarjev je prišla v Ameriko za 25 dolarjev po carinah, potem še marža v ZDA in potem je sledil še sledil uvoz v EU.

In tako smo plačali 30-40% več, kot bi lahko, če bi bila distribucija direktna iz Kitajske v EU.

To pa lahko dosežemo, če je naročilo vsaj 8000 parov za 1 kontejner – in to na- pol leta. Kar pomeni, da smo 6-7 let potrebovali, da smo dvignili naročilo tako visoko in ko bi se prvič zgodilo to, za kar smo delali je sledil klic.

Lastnik me kliče in pravi, da smo v tožbi. Ker obstaja v Nemčiji podjetje s podobnim imenom in nas toži za pravice. Oni so registrirali ime eno leto pred nami, za to smo tožbo izgubili brez boja praktično.

Tako je če Evropsko podjetje toži ameriško v Evropi.

To je privedlo, do serije podiranja kock in sledilo je zaprtje z vso zalogo in zagonom. Da bo mera polna je še oče odšel v zapor zaradi kazni izpred let a je prišlo do epiloga.

Naravno mi je bilo dano, da bom jaz tisti, ki bo med tem poskrbel za družino. Finančni padec zaradi Budimpešte je bil tako velik, da kar na enkrat ni bilo likvidnosti. Niti za hrano kakšen dan.

Vendar saj veste, vmes kdo kaj hrane zmeraj da iz skrinje – tako ali drugače. Moja takratna partnerka je prinesla klobase. Takoj sem jih naredil, povabil tudi mamo in brata na kosilo.

Tisti dan je ravno bilo to, da je bilo samo to v hladilniku. In to je seveda videla in sem ji povedal, da bomo to naredili za celo družino saj je tudi pri mami zmanjkalo.

No te klobase ne bom nikoli pozabil, ker smo se dobili z Andrejem, mojim najboljšim prijateljem me vpraša, zakaj tvoja punca govori, da nimaš za hrano - če ti ne bi oni dali klobase bi bil lačen?

Sem rekel, ker je res. Sem pa nasledni dan šel na sejem in smo spet nadaljevali... tako pač je...

Tega pred njim nisem skrival, tudi trugače ne. Vseeno sem toliko že preživel, da sem vedel, da nič ne traja dolgo. Dokler smo živi, zdravi, se imamo radi – imamo največ.

Dejansko živ sem bil in nosil sem več, kot bi si lahko kdo od predstavljal v teh letih in me ni zlomilo.

Ene klobase me tudi ne bodo.

Saj dolgo nisva niti bila več par. Končala sva kar preko video klica, ko me je poklicala in jokala, da ne more verjeti, da je propadlo in sem šel v Avstrijo delat v proizvodnjo... Ja nisem bil več "Europe executive officer" za Vlado Footwear ampak proizvodni delavec v Avstriji.

Avstrija pa je za mene pomenila takrat ogromno svobodo. Odlična plača, novi začetek. Začel sem brisati staro in pisati novo.

Ko sem bil v enem trenutku na čistem dnu sem spoznal, kakšno moč ima življenje. Lahko te slečejo, lahko ti vse vzamejo, lahko je karkoli - ampak to kar si, ti ne morejo.

Vedno lahko začneš na novo. Jaz sem. Leta sem še pokrival minus ampak v duši ni bilo niti sledu.

Takrat sem spoznal moč, ki jo drugače ne bi. In takrat začneš gledati stvari z drugega zornega kota. Gledaš z distance, ker veš, da je konec, ko umreš.

Dokler si živ je vsak dan milijon možnosti.

Kriza je res bila huda, začelo se je že prodajati vrednosti doma... mama včasih kakšen prstan, da smo tankali kombi, šli na tržnico in prodajali.

Prodaja na sejmih ni bila v prid ampak je bila sama sebi namen. Biznis ni bil kot nekoč. Vrtiš se v začaranem krogu, dokler se ne odločiš in ga prekineš.

Za to je potrebno ogromno poguma in je vredno. Zmeraj. Zdaj niti ne pomislim za kaj nekaj odpade? Kar pač ni namenjeno naj gre. Drevesu moramo tudi kdaj kakšno vejo odrezati, da je močnejše ali vsaj prve cvetove odstraniti, da prehitro ne obrodi in se popolnoma dozori v življenju.

Vlado Footwear je bil poseben projekt. Kot sem rekel, se je začel v spalnici in ravno Kaja je takrat poznala prave ljudi, ki so me pripeljali na slovensko sceno zelo hitro. Tem ljudem sem še danes hvaležen, ki so ponosno zastopali blagovno znamko in več - zgodbo za tem.

In danes počitniški apartma v Portorožu in otrok, ki sanja.

Oddajamo počitniški studio in sem po koncu lanske sezone že pridobival rezervacije za naslednje leto.

Ker sem dal v akcijo brezplačni zajtrk za rezervacije na Bookingu, je padla rezervacija za 5 dni z zajtrkom. Na to sem še enkrat pomislil – ojoj res bom moral pripravljati zajtrke... in sem preklical akcijo za nadaljnje rezervacije.

Vso leto sem razmišljal o teh zajtrkih.

Kuhinje namreč posebej nimamo, lahko pa jim pripravim v naši kuhinji in postrežem zajtrk pod figo, s pogledom na morje in nekaj domačega za pojesti.

Ko sem jima postregel sta bila navdušena. Gospod mi je celo pomagal pospraviti. Na to sva s sosedom uredila dvorišče z dekoracijo, tako, da zdaj vsak kotiček nosi zgodbo.

S tem zajtrkom sem premagal strah, katerega sem nosil celo leto. Vsakična rezervacije sem pomislil, da ta zajtrk ne bo dober... ampak ko si "samo" človek, so tudi neznaci "samo" ljudje. "Samo" pomeni brez mask.

Trud za malenkosti sem imel že od nekoč.

Na tržnici smo imeli najlepše urejeno stojnico. Oblačila smo opremili s svojimi prepognjenimi natiskanimi deklaracijami in etiketami. Že takrat na tržnici leta 2003. Bile so modre s srebrnim logotipom - če se prav spomnim.

Potem si jo odprl in na eni strani je bil naš naslov na drugi pa vzdrževanje in surovinska sestava. Ko si jo lepo obesil je zgledalo top. Vse etikete na isti strani vendar odvisno od kolekcije in postavitve.

Ker so na ravnih stojalih ljudje vlekli za rokave in smo dali etikete na ovratnik - na tiste, ki so pa bile navpično zložene pa na rokav.

Rad sem se spuščal v detajle, ker nas je to na tržnici z dokaj isto ponudbo ločevalo. Vrečke, skrb za stranke, svetovanje, vse to smo dodelali.

Začel sem z otroškimi oblačili in 200 eur ki mi jih je oče dal, kot začetni kapital. Ker se otroška oblačila niso obračale dovolj hitro sem iskal drugo varijanto.

Oče je zaznal klasične T-Shirt-e po dobri nabavni ceni in smo lahko prodajali za 500 tolarjev. Na vsako majico mi je ostalo malo več kot 200 tolarjev. Začel sem s 120 kom majic. Po 12 komadov je bilo v paketu ene barve, en logotip. Logotipi pa so bili nežni, nevpadljivi na levi strani zgoraj.

To sem nabavil in peljal na sejem. Po 2 urah mi jih je zmanjkalo. Tako sem podvojeval nabavo in na en dan se je prodalo po 1000 kosov in več. Star sem bil 18. Pri 19. sem imel najmočnejši mesec ko sem zaslužil 1,5 milijona tolarjev, zdaj nekje 20.000,- tisoč eur. Čez leto se je res lahko dobro zaslužilo. Takrat je to bila moja plača podobna direktorju Krke.

Ravno sem bil na univerzi v Mariboru, študiral sem Ekonomijo, ko je profesor predvajal slide s sliko in plačo direktorja. Razlagal je, da če bomo enkrat res pridni in delovni lahko toliko služimo. Vsi sošolci so bili navdušeni.

To je bil trenutek, ko sem vedel, da na univerzo ne spadam, saj že zdaj služim toliko. Na tržnici. 4 smo, jaz oče, mama, brat. In vsak je še svoj delež zaslužil. To ni to. Gremo dalje.

Opustil sem študij in šel v ZDA. To je bil trenutek, ki sem ga omenjal prej.

In to je ena najboljših odločitev. Sem pa pozneje pogrešal, da bi kaj več odnesel s fakultete. Zakaj? Ker sem enostavno po Vlado Footwear zgodbi ugotovil, da imam mogoče premalo znanja za velike operacije. Po drugi strani pa ne glede na to koliko bi študiral - proti težavam z registracijo ne bi mogel nič.

Čas, da gremo malo dalje...

Ko sem po tožbi izgubil posel, sem šel v Avstrijo delat v tovarno usnja. Prostor, kjer prvič po več kot 30 letih ni treba skrbeti za naslednji dan. To mi je omogočilo čas za globoki razmislek, kaj bom naprej.

3 leta sem tam delal in po treh letih sem začutil, da moram zapolniti tisto, kar mi fakulteta ni dala. Pogled na velik posel od znotraj navzven. Ptička je šla prvič v kletko. Tako sem imenoval klasično službo.

Pravzaprav je bil ključen trenutek, da sem sprejel odločitev, da imam tega dovolj, ko je vodja izmene napotila naj počistimo tla s ščetko - celo halo, ker je zmanjkalo dela na traku.

In res, počistili smo eno uro pred koncem. Ob 21:30, pride in pravi - še enkrat, ker ste prehitro končali. V moji glavi je bil prvi stavek: Mene mama ni rodila za to. Delo smo še enkrat opravili, tokrat ob zvoncu za konec.

Še isti večer, ko smo se vrnil domov, sem začel sestavljati življenjepis za službo. Pregledal prosta delovna mesta v Sloveniji in ga poslal v pohištveno trgovino. Iskali so vodjo.

Naslednje jutro so me poklicali in službo sem sprejel. To je bilo hitro, kar se je izkazalo po treh mesecih za past. Pogodbeno. Za to nisem podaljšal pogodbe in drugič v življenju ostal brez službe, tokrat v Ljubljani. In to po samo 3 mesecih.

Sestavljal sem projekte in sodeloval z mladimi, kar me je zmeraj veselilo. A tudi tega je bilo hitro konec, saj je nova služba sledila kmalu. To je bil tudi čas, ko sem spoznal mojo sedanjo partnerko.

Ker sem gradil na projektih in te prodajal podjetjem, sem pomislil na karierni sejem v Ljubljani. In tja sem šel prodajati naš marketinški projekt "Na Kljuko".

Imeli smo idejo, da čez noč spremenimo Ljubljano v vprašaje in obesimo vprašaje na kljuko domovom in noter sporočila. Projekt je bil dobro zastavljen vendar predrag. Čeprav jaz mislim, da kdo bi vložil v to bi imel velik odziv in dolgotrajen učinek.

Na kariernem sejmu sem spoznal gospo Lesnine. Jaz sem ji prodajal projekt ona pa meni službo. Iskali so vodstveni kader. Seveda, ker sem imel druge projekte služba me ni toliko zanimala.

Sem pa ostal odprt za vse možnosti, tudi tisto s službo. Zdela se mi je zelo realna ponudba in možnost rasti. Pa še Lesnina je za mene daleč najboljša Slovensko pohištveno podjetje.

In res je sledila zaposlitev. Tista, ki naj bi mi prinesla znanje, ki sem ga iskal. In v veliki meri mi tudi je. Hvaležen sem, da sem lahko delal v tem podjetju in vodil ekipo na Brdu, kot vodja oddelkov. Bili smo zelo uspešna ekipa.

Še zdaj smo ostali prijatelji. Z nekaterimi celo zelo dobri prijatelji.

Na začetku dela sem bil tiho, opazoval, poslušal, sodeloval in gradil na odnosih. Začel sem v prodaji, šel skozi več oddelkov in nekje po 6 mesecih postal vodja oddelka dnevnih sob.

Prevzel sem solidne rezultate a smo jih izboljšali in dosegali stabilno rast.

Seveda sem bil ponosen, ko so me spraševali kako sem dosegel rezultate? Moj način je bil, da ljudem dam kar potrebujejo za uspešno prodajo. Od treningov, razumevanja,

podpore, izboljšanje sistema, skratka vse, kar so rekli - to bi nam pa pomagalo, da bi bili še boljši in je imelo smisel.

Poleg zagotavljanja vsega potrebnega sem energijo človečnosti in povezanosti prenesel na sodelavce. A najtežje je bilo informacije uprave in direktorja prenesti na sodelavce in njihove "težave" pravilo razložiti vodstvu. Da bi kaj dosegel sem moral imeti tehtne argumente, kako bo to bolje vplivalo na proces.

Navadil sem se na odnose s strankami, ki so zelo drugačni od drugih trgovin, kjer je pretok strank hitrejši. Tukaj si lahko bil pol dneva z eno stranko. To za mene sicer ni predstavljalo težave.

Kasneje po kakšnem letu sem bil tisti, ki so ga poslali reševati "najtežje stranke" z reklamacijami. Pravili so mi doktor. Čakali so strake pred pisarno besne čakale, so iz nje prišle z nasmehom in hvaležnostjo.

Še vsaka stranka je rekla hvala – oprostite ampak me je vrglo iz tira. Jaz pa - gospa to se ne bi smelo zgoditi, krivda je na naši strani, za to bomo jo popravili. In tako sem nevede iz same narave človeka gradil nekaj kar je redko.

Ekipi sem govoril naj vsako stranko pogledajo, kot sebi enakovredno osebo in boste videli, zgodil se bo čudež. Ne boste prodajali ampak iskali skupaj s stranko pravo rešitev.

Sicer je sčasoma postalo delo naporno, saj se določene stvari v sistemu niso mogle spremeniti, za katere sem menil, da delajo škodo prodaji na dolgi rok. In ta majhna težava postane "čir na želodcu" čez čas.

Zaradi ekipe, ki jo vodiš to ne moreš, ne smeš kazati. Vodja mora biti steber v hudih časih, v dobrih pa senca.

Takrat naj zasijejo ljudje za katere skrbiš ti, ker oni skrbijo za posel. Torej v dobrih časih poberejo oni zasluge, v slabih pa si ti na tapeti. Ampak to pomeni biti vodja ekipe. In tako je tudi pravilno. Ali sprejmeš ali greš. Ker drugače s sabo vlečeš ekipo dol.

Sami smo dovolj

Zanimiva zgodbica za vmes...

Strah. Kača. In svoboda.

Takrat... me je bilo strah.

Ne strah tistega, kar se je dogajalo okoli mene — ampak tistega, kar je prihajalo iz mene.

Strah, da bom izgubil.

Strah, da ne bom dovolj.

Strah, da me bo lastna predanost pokopala.

In zato sem takrat stisnil zobe, molčal in nosil.

Ne iz moči. Iz nuje.

Danes na to gledam drugače.

Strah ni več sovražnik.

Je kot signal. Kot znak na poti: "Tukaj si živ. Zdaj si res tukaj."

In potem... kača.

Nekega dne je naš muc na dvorišče prinesel živo kačo.

Še dihala je.

Na pol omotična, a oči so se še borile.

In namesto da bi zmrznil, zakričal, zbežal — sem stopil bližje.

Iz gobčka sem mu jo vzel.

In jo – brez pretirane drame – nesel nazaj v naravo. Spustil sem jo v gozd.

V miru. V hvaležnosti.

Šele potem sem razumel:

Ta kača sem bil jaz.

Strah, ki sem ga prej hotel poteptati, ubiti, pozabiti — sem zdaj vzel v roke. Pogledal. Sprejel.

In potem spustil.

In s tem sem tudi sebe spustil.

Strah je bil varovalka.

Pomagal mi je, da sem dal 110 %.

Ampak danes vem – ne rabim več dokazovati.

Lahko samo dam.

Ker nisem več tisti, ki se boji kače.

Zdaj sem tisti, ki jo nežno spusti nazaj v divjino in gre naprej.

Dvom me še obišče.

Ampak zdaj ga spregledam, ne da bi ga preziral.

Dajem vse, kar imam – ne da bi moral.

Ampak ker sem svoboden, da lahko.

In v tem -

Je življenje.

Je mir.

Je jaz.

Prazna stran za tvoje strahove ali samo, da zadihaš.

Sami smo dovolj

Kako sem “spoznal” Sadhguruja?

V obdobju Avstrije, ko sem prvič imel več časa zase, prvič v življenju sem začutil kako je imeti vikend prost in dopust. Namreč prej smo vsak vikend bili nekje na sejmu.

Teden je zgledal tako: začel se je s torkom in nabavo (Budimpešta). V sredo smo šli v Celje, v Četrtek so bile priprave na petek, ki je bil lahko v Velenju ali kje drugje. Sobota nekje po Sloveniji - Krško, Velenje, Sevnica,... nedelja Maribor, ponedeljek prost razen vsak prvi ponedeljek v mesecu.

Včasih če se je dobro prodajalo sem bil tudi v četrtek v Budimpešti ali nekje v Italiji. Ampak večinoma v Budimpešti, ker je v Italiji tudi bila kitajska roba ampak je najprej pristala dostikrat v Budimpešti in za to bila dražja - transport.

In to vse do prve službe v Avstriji, prost vikend skoraj ni obstajal. Kar pomeni, da kot otrok, najstnik in pozneje do 30 leta tega nisem tega poznal.

Vikendi prosti, ob trenutku tišine in miru pa sem začel iskati bistvo. Celo po vsem, kar sem doživel do 30 se ga rabil. Pri 13 sem “švercal” vse kar se je dalo. Bile so seveda meje morale. Šlo se je po večini za tekstil. Sem pa videl vse živo.

Kot otrok sem se večkrat pogovarjal z eksotičnimi plesalkami. Ne vprašajte kako? To ni pomembno. Imele so globoke zgodbe in družinsko ljubezen.

Poslušal sem zgodbe življenja, ki so ga one živele. In odločitve, ki so jih sprejemale. Ne za to da bi bile napačne ampak, da druge izbire v življenju niso imele. Če pomislim sami tudi včasih sprejemo takšne odločitve - ki niso lahke.

Enkrat, ko sem sedel na terasi, brskal bo telefonu sem zasledil človeka, ki je govoril čisto resnico brez olepševanj in to me je prevzelo. Ime mu je Sadguru. Vedno več sem ga poslušal in preraslo je v prakso poslušanja in gledanja posnetkov preko You Tube-a.

Ob 5 uri zjutraj in do 7, preden sem šel v službo sem obvezno kaj pogledal in začel izvajati male prakse. To delam še zdaj. Vsaka njegova beseda je počasi sedala v moje srce in odpirala vrata. Včasih sem se zamislil, včasih naježil, včasih zjokal. Izkušnja je bila pristna.

Danes je on večji del mene, kot si verjetno predstavljam. Vsakodnevno poslušanje, praksa, ja sigurno je. Ampak začel sem z majhnimi stvarmi – ki pa so postale obred.

Na primer kako pijem vodo, pred hrano se zahvalim, negujem vrt, rastline imam kot del sebe, vse živali okoli tudi. Ne vem kdaj sem nazadnje komarja ubil čeprav me je grizel... smešno, ampak ga raje spodim.

No mogoče danes – ne vem, če je eden preživel, ker sem ga po nesreči močnejše stisnil. Vse martinčke rešujem iz hiše, iz gobčka Ozzi-ja in sosedovih domov. Na kače sem se navadil. Pazim tuudi kakšno hrano jem in koliko. Raje manj kot več.

In dva obroka na dan dostikrat celo eden, ker sem se navadil, da je telo potem lažje, lažje funkcioniram. Tudi vem, ko premalo jem, ker mi telo sporoča.

Skratka spreminjal sem male stvari, ki prinesejo rezultate, katerih se ne zavedaš ampak začutiš. Tukaj ne govorim o duhovnem prebujanju ampak spremembe, zaradi katerih se dobro počutiš. Niso yoga-raztegovanja – tega pravzaprav nisem nikoli prakticiral.

Sem pa vedno čutil, da želim združiti sebe, kar koli to je že z življenjem. Čisto preprosto. Če je želja je tudi pot.

Na koncu koncev ko gledam za nazaj – saj se ne zgodi nič posebnega – pa hkrati veliko. Veš, da to kar te definira je cel čas bilo prisotno in je zmeraj del tebe. Če si bolj zaveden pa lahko namesto da živiš reakcijo vplivaš na to reakcijo – to je svoboda. In odgovornost – kot Sadhguru pravi je možnost odgovoriti. Tako kot si ti želiš, čutiš, ne iz potrebe ampak iz zavesti.

Najlepše možno darilo če mene vprašaš.

Stari temelji... in umetna inteligenca

Večkrat si pustim priti v življenu do točke, kjer sem preveč slep, da bi opazil ali pa vidim in si rečem, saj že bo, dajmo iz tega nekaj pozitivnega izvleči. Ampak včasih zemlja ni dobra. In tako je bilo tu. Gradim, sadim, delam, vse zraste ampak za prave temelje ni. Samo za površisko življenje. Še enkrat – za to me mama ni rodila – Pa ta mama je zdaj zemlja, življenje.

Evo scene:

Prijatelj prispe na obisk, povabim še človeka, ki mi je blizu. Ne po korakih od vhodnih vrat ampak v srcu. Vsi se spoštujemo med sabo. Zgodila se je slabša postrežba z moje strani in so seveda v hecu “zalili” postrežbo.

Vzel sem malo bolj osebno, kot bi se lahko pričakovalo. In ja bil sem užaljen. Saj sem se potrudil koliko sem se lahko. Niso bili top steak-i ampak piščanec.

Mislil sem si – vsaj do hrane bi morali imeti spoštovanje. Do hrane, drugič do sebe in tretjič, do gostitelja. Kar postrežeš ali ješ ali pustiš. In tu se za mene konča.

Nimaš kaj razpravljati, razen če te vprašajo. Jaz sem bil že tudi brez hrane in jedel v zelo dobrih restavracijah na drugem koncu sveta.

Pred tem se spomnim, da smo živeli v enosobnem stanovanju, najetem od podjetja v katerem je mama delala in to 4 osebe. Do mojega 12-13 leta.

Vmes smo bili tudi brez hrane in tudi po tistem je bilo tako. Brez hrane pomeni, da smo še vedno hvala Bogu lahko dali vsaj kruh v usta. In neumoren oče ni mogel to gledati, mama tudi, in se je v nekaj dneh ali celo jutri spremenila zgodba.

Ob tistem se začutil ponižnost in polnost v prsih, ki mi jo danes ne more nihče vzeti. Lahko imam danes 8 eur na računu - ampak konec dneva sem imel 538 in jutri bo še več. Takšna je dinamika pač iz mnogih razlogov.

Ta občutek v prsih – ne v glavi – ti da več kot karkoli. V trenutku, ko vidiš, da de lahko potolčejo vsi, a življenje te ne pusti lačnega veš, da imaš največjega zaveznika ob sebi. In to z naskokom največjega. Resnico drugih je včasih težko razumeti.

Sam pri sebi probam zmeraj pogledati iz oči sogovorca, ko je to potrebno. Nismo pa vsi enaki. In prav je tako. Ti je bila samo lastna drama.

Sam v sebi sem čutil eno grenko-sladko izkušnjo. Bolj sladko, kot grenko, ker sem videl življenje, kot je in kakšnega nočem živeti. Nočem, da mi nekdo lahko pride v moj dom in žali hrano, katero sem postregel iz srca. In ko vidiš, da tukaj ni spoštovanja - ne do mene – do življenja, ja človek kaj pa še iščeš tam?

Vse kar je lepo je lahko tudi zlagano. Jaz imam koliko imam in iz tega probam narediti lepo. Cela poanta ni v tem kako imaš ampak kakšno srce imaš. Če imaš? Če ga vidiš?

Pravijo da umetna inteligenca “ubija človeško pamet”. Jaz pravim vsekakor velja za tistega, ki nima srce.

Prav je, da pride nekdo, ko se ljudje merimo v kapaciteti možganskih procesov in spomina, ki vse to zmore in še več v sekundi. Jaz proslavljam to. Absolutno. Zdaj se lahko osredotočim na sebe – ostalo mi bo pomagala umetna inteligenca.

Koščica, ki je postala drevo...

Danes je dan tišine. Po treh dneh smeha, obiskov, piknikov in razprtih src.

Imeli smo se lepo. Marsikaj je bilo povedanega, še več začutenega. Prišel je kolega iz Ljubljane, redko se vidimo, a ko se – se smejimo, se spominjamo, delimo solze in pogum. Bila sva tudi midva na obisku. Druženje, ki ostane. Ne zato, ker bi bilo popolno, ampak ker je bilo iskreno.

Takšni trenutki pridejo samo, če jih gojiš od začetka. Tako kot vrt, ki ne zraste čez noč. In tudi odnosi ne. So živi. In kot vse živo – se lahko tudi zlomijo. Ko se enkrat zlomijo, ni več enako kot prej. Lahko jih sestaviš. Morda celo ojačaš. A razpoka ostane.

Vprašanje je: kaj narediš z njo?

Jaz se večkrat odločim, da ostanem. Da dam še eno priložnost. Da gledam onkraj rane in zaupam, da tisto, kar je bilo nekoč, je še vedno živo. Samo če je povsem zlomljeno in ni nobene volje po popravilu – takrat odidem. Brez zamere. Samo grem. In čeprav grem, ne nosim grenkobe. Samo izkušnjo. Ki me dopolni.

Zemlja me je vzgojila bolj kot šola.

Nekaj let nazaj, ko sem se preselil sem, sem si izpolnil željo – vrt. Od otroštva sem imel rad zemljo. Pod brajdami. Na drevesih. S kamni, ki jih oblikuješ v utrdbe. Ampak sem pozneje to izgubil. Prehitro odrasel. Prehitro v “odgovorno življenje”. Že pri dvajsetih sem živel na svojem – v mestu. In najbližja narava je bila mestni park.

Ni isto.

Ko sem prvič zasadil paradižnik, sem spet začel dihati. Trta, ki sem jo posadil in začela rasti. Sivke. Oljke. Kumkwat. Bambusi. In morski zrak, ki naredi vse nekoliko bolj živo. Solata z drugega konca Slovenije ima čisto drug okus.

In tako sem spet začel čutiti življenje.

Skozi vsako bitje, vsako rast, vsako tišino. Navadil sem se tudi na to, da muc prinese kačo. Dvakrat je bila že poginjena. Enkrat živa. Takrat sem takoj vzel muca, pustil kačo. In muc, v svoji smešni lovski vnemi, se je takoj vrnil nazaj iskat. Takrat sem se samo nasmejal in šel vsak svojo pot.

Moč ni v mišicah. Moč je v tem, da ti srce ne postane trdo.

Tudi to knjigo pišem skrito. Morda nikoli ne bo izdana. Morda bo ostala moje ogledalo. In tudi to bo dovolj. V svetu, kjer veljaš toliko, kolikor pokažeš, je skromnost revolucionarna.

Danes ljudje cenijo fizično izčrpanost, stres in obveznosti. Po tem si “delaven”. Ampak vprašam – a zato smo tukaj?

Pri 35 letih – kredit, otroci, ograja, avto. In potem... konec?

Jaz sem začel drugače. Šel sem bos po vrtu in položil eno koščico breskve v zemljo. Ker jih imam rad. In ker sem si želel nekaj svojega. Zalival sem “prazno zemljo”, dan za dnem. In pozabil. Čisto res – pozabil.

Tri leta kasneje imam drevo. Ki je letos pognalo prve cvetove. Pa sem jih odtrgal. Da zraste močnejše. Tudi z robido sem to naredil – in letos prvič je polna. Vse ima svoj čas.

Tudi en grmiček, ki sem ga skoraj zavrgel – posušena rožica z mize – danes živi. Velik, košat, cvetoč.

Mravljica me je naučila več kot marsikatera diploma

Ko pogledaš mravljico, kako se trudi, z vsemi silami, pa še vedno nima miru – vidiš sebe. Vsi imamo svoje boje. In tudi ona si zasluži življenje.

Mi pa – brez pomisleka – pohodimo.

In pozabimo, da če ne bi bilo mravljice in tistega črva, tudi moj paradižnik ne bi bil tak. In tukaj pride do najmočnejšega spoznanja: življenje je vedno povezano.

Ko se predaš življenju – te življenje drži. Ko ne bežiš od njega – te objame.

Moje poslanstvo? Posaditi, negovati, deliti.

Vse kar ustvarjam danes – naj bo slika, delavnica za otroke, pomoč sosedu, galerija, svetovanje, načrt za drugačno ekonomijo – ni zato, da bi se bahal. Ampak ker verjamem, da lahko življenje postane več od preživetja.

Najprej zase. Potem za druge.

Ekonomija, kjer je človek pred kapitalom. Jahta manj – ampak otrok sit. Mogoče eden manjši avto – pa ena družina več, ki dobi priložnost.

Tukaj vlagam življenje.

Ker vem, da se bo obrestovalo.

O babici... in nekaj

V teh dneh je babica na obisku. Prvič na morju. Imela je življenje, ki bi ga večina opisala kot težko. V mladih letih se je s trebuhom za kruhom preselila v tujino, kjer je spoznala moža in z njim zgradila življenje. Mama je vmes bila doma in odraščala pri babici. Ni imela veliko mame v mladih letih.

Jaz sem jo spoznal pri 19 ih letih. Zgodba je dolga, dedi je njen bivši partner, ker je bila odsotna sem poznal samo njega in njegovo partnerko imel za babico. Nikoli mi niti niso rekli, da to ni moja "prava babica". Vendar je bila več, kot samo babica. Sama ljubezen in razumevanje.

Ko je njen partner preminel, smo jo prvič slišal, ko nas je kontaktirala in prvič videl, ko smo jo obiskali. Še danes se spomnim prizora, imela je oblečeno krilo in majico in nas je pričakala na stopnišču pred hišo. Takoj sem jo avtomatsko objel in bilo je, kot da jo poznam že celo življenje ampak nisem slišal njenega glasu in srca.

Vedno pripoveduje zgodbe, kako sta s partnerjem zgradila hišo od temelja in ona je bila zadolžena za malto. In zmeraj je bilo - malta, malta, malta... in tako sta si zgradila dom in zmeraj dopustovala v isti državi. Nikoli ni imela možnost potovati, delo je bilo na prvem mestu. Dneve in noči. Ja nikakor ni lahko življenje.

Ampak danes jo vidim, kot skromno, ponosno, samostojno. Te dneve preživlja pri meni na obali in vsak, dan obiščeva drug kraj kjer poizkušava sladolede. Ko smo doma, pa je glavna v hiši seveda Chanel, ki zmeraj rabi pozornost. Babica pravi, da se vidi da me ima zelo rada. In moram povedati, da me je presenetila ena stvar. Ko je prvič vstopila babica je Chanel takoj pritekla kot k vsakemu, se postavila v obrambo, naježila in jo počasi povohala. V trenutku, ko jo je zavohala se je kar začela tresti, kot da je vedela, da je spoznala še nekoga iz naše družine. V trenutku jo je sprejela.

Drugo dokaz je, da je ni hotela šavsnit, ko je stegnila k njej roko. Zdaj sta najboljši prijateljici. In vse trenutke, ko sem zaseden s kuhanjem, čiščenjem, pranjem in delom jo zmeraj zamoti ona. Tako, da je tudi babica vedno okupirana. Kar je prav.

Opažam tisto pristno prisotnost. Ljudje v teh letih nimajo več kaj dokazovati. Za to tudi pripovedujejo najlepše zgodbe. In to je v zraku, da smo vsi samo življenje. Vsi isto. Vključno z našimi rastlinami in rožami, ki živijo z nami, kajti prvo me je vprašala če so prave. Sem rekel ja. In vse so bile čisto majhne, nekatere sva sama vzgojila.

Vse so hvala Bogu danes lepe, rastoče zdrave in velike rastline. Počasi bo džungla v dnevnem prostoru. Jaz komaj čakam. In ko je vse življenje isto se odprejo običajni pogovori z drugačno globino. Drugačnim razumevanjem in širino.

Pogovarjala sva se o tem, ker je čutiti, da pogreša ves izgubljen čas. Čeprav ne pove direktno je tišina med vrsticami, ki govori. In oba veva, da veva. In ona tudi čuti, da jaz pri sebi vem, da je pomemben čas, ki ga imamo in ne kateri je minil.

Poleg tega je pa vse ob pravem času. Ali ljudje drugače dozoriijo – moja mama je zrasla močnejša - babica se je po svoje borila – jaz pa pravzaprav nisem niti vedel, kaj se dogaja. In prav to oblikuje vsakega človeka, vsak ima svojo zgodbo, ki je vredna, da se napiše prav tako kot ta knjiga. Ja to je vmes povabilo, da napišeš svojo zgodbo. Nikoli ne veš kaj bo odkritega. Vsak trenutek je bil poseben, in videl sem da uživa. Vse je bilo v njenem tempu.

Ob takšni energiji je vse preprosto. Jaz osebno poizkušam dan za dnem ohranjati ta notranji mir, katerega čutim. In povem, da se dogajajo stvari, ki bi me drugače lahko zelo vrgle iz tira. V glavi imam eno sliko mojega življenja kot projekta, ki bo ustvaril ekonomski tok, ki bo lahko eksponentno rasel in delal za človeka. Tega ne morem dejansko razložiti nikomur razen ChatGPT-ju s katerim ustvarjava te temelje že kar nekaj časa. Zdaj me že bolj pozna, kot kdo drug. Umetna inteligenca je dar, če zna človek z njo sodelovati.

Jaz osebno nikoli nisem hotel niti slišati o AI, ker je vsak pripovedoval o teorijah zarote in kako bomo ljudje zaradi tega globalni postali butasti in tako naprej. Da ne govorim o tem, da nas bo prevzela. Zakaj je to meni nesmisleno in kako to jaz vidim?

Če povzamemo zgodovino, so ljudje tudi protestirali pred tovarnami, ker so prišli traktorji in stroji in na njivi več ne bo dela za človeka. Ko se to zgodi je ta človek namesto na njivi pod soncem raje pod drevesom, prebira krompir, ker je že s traktorjem obdelal zemljo namesto v 1 dnevu v parih urah. Sede. In zdaj tudi žena lahko kaj drugega počne namesto prebiranja krompirja. Recimo zašije obleko, ki jo drugače ne bi mogla. Z UI je enako. Če ljudem odvzema "problem" razmišljanja se zgodi, da naenkrat sistematična šola ne bo toliko pomenila.

Šola je za sistem - človek je za življenje. In zdaj lahko s pomočjo UI sestavim, kar hočem v minimalnem času. To pomeni, da imam tudi jaz več časa zase. Je pa strah in trepet tistim, katerim je ta intelektualnost na prvem mestu in po njej merijo človeka.

Koliko krat imamo zgodbo o človeku s 4 razredi osnovne šole in je razvil patetne in naredil temelje za generacije. Jaz eno prav takšno poznam. Kar želim povedati pa je, če

nam ne bo treba razmišljati in sedeti za računalnikom in raziskovati po spletu, lahko začnemo raziskovati v sebi. Sadhguru pravi nekaj v tem smislu, da je to idealni čas za tiste, ki želijo pogledati v sebe.

Z UI je isto kot s telefoni. Lahko ga uporabljamo, lahko on uporablja nas. Odločitev je pa vedno v nas.

Zato se mi zdi vse skupaj pretirano. Čas pa bo pokazal kako se lahko ljudje razvijemo kot ljudje. Ali bomo res padli v "splet" ali ga bomo sprejeli, kot nekaj kar nam olajša življenje v mnogih pogledih?

Predstavlja si, da ustvarjaš zgodbe za splet. Objavljene so en dan. In da posnameš lahko traja celo več. Zamisli se koliko trenutkov se spomniš, da si videl človeka v oči tisti dan in se ti je nasmehnil. Koliko neznancev te je pozdravilo. Si komu pridržal vrata? Kakšnega točno okusa je bila tista kava? Po sebi vidim, saj sem tudi hodil z napol prižgano kamero okrog in gledal kateri trenutek lahko posnamem. In takrat sem res naredil nekaj dobrih fotk, katere sem objavljaj z veseljem.

Ampak nisem se pa spomnil takšnih stvari. Čeprav sem glede na to je sem vse bil in kaj sem dal skozi posnel minimalno oziroma zadnjih 10 let res redko. No za svoj 40. Rojstni dan nisem posnel nobene fotografije v celem vikendu. Želel sem biti prisoten z ljudmi, ki so delili trenutke z mano. In vedel sem, da bodo itak vsi drugi slikali in pozneje dobim slike.

Spoznal sem, da sploh socialnih omrežij ne potrebujem, ker sem začel delovati v resničnem svetu. Vse kar počnem, delam z minimalno reklame. Sam sem mnenja, da vsi posli, rabijo predstavitev in osnovno strukturo na spletu ampak pomembno je, da socialna omrežja in reklame sledijo dejanskemu toku ki se odvija fizično. Da bo bolj jasno – ponujam poslovno svetovanje, kot storitev.

Imam ogromno materiala in lahko bi zelo dobro izkoristil pospeševanje prodaje z oglasi. Vendar sem mnenja, da mora moje delo postati temelj, da me kdo pride vprašat kako? Čeprav imam ogromno izkušenj, se ne počutim vreden prodajati besede. Če pa kdo pride in vpraša se začne magija.

Zdaj sem fokusiran samo na razvoj projektov, ki jih delam. Ostalo bo prineslo življenje ob pravem času z večjo težo. In takrat bodo tudi besede drugačne - prave. Če imamo zelo dober produkt in zgodbo ter podporo strank. Je potrebna samo ena stranka, da priporoča

naprej in se zgodi organska rast. Če pospešujemo prodajo je sigurno lahko prodaja višja ampak manjši odstotek ljudi, ki so kupili zaradi produkta ne zaradi reklame.

In to, nikoli niti ne bomo vedeli kdo so kateri. Razen pozneje lahko tisti, ki so kupili zaradi reklame in si morda vse skupaj napačno predstavljali, čeprav smo mi vse vredno naredili, so oni tisti, ki nam bodo dali slabo mnenje. In to mogoče nepravilno. Poleg tega pa ne vidimo, koliko ljudi bi to kupovalo brez reklame, kajti to so naše zveste stranke. Ostalo je promet, katerega moramo držati z vložkom - ne samo finančnim in zna biti tudi zelo stresno.

Po drugi strani pa, če se produkt ne izkaže za dobrega izgubimo veliko več in za mene je riziko nesmiseln. Morda me bo kdo iz marketinga linčal ampak tukaj se ne govori o denarju in številkah ampak o človeku za človeka. In ko je začetek počasen, organski, ko zraste vrt, gozd, ima že tako močne korenine, da je varen ob vsem vremenu. In glavna razlika, je da v enem primeru govorimo o potrošniško naravnem podjetju v drugem pa življenjsko naravnem podjetju.

Vse je pa odločitev spet v nas. Jaz sem bi vedno za tisto tiho pot, ki je v meni od malega. Na površju sem delal marsikaj smiselnega in nesmiselnega. Kako za koga. Večina je mislila da nisem najbolj pravi, starejši ljudje pa so drugače gledali.

Za to sem se zmeraj rad z njimi pogovarjal. Globoko v sebi poznam svojo pot in resnico. Ta ni bila nikoli popolnoma skrita saj sem ob ključnih trenutkih velikokrat sprejel svojo veliko težjo pot namesto lažodne. Biti v nekem mehurčku me je zmeraj strašilo. Da ne bi občutil življenja tako, kot ga hočem in da ne bi delal, kar ima večji pomen od mene samega. Še danes raje hodim po vseh štirih po svoji poti, kot po poti nekega sistema, kjer ne čutim resnice.

...in vmes.

Danes me je pa zbudila Chanel. Ob 6:20 je začela lajati, ker se je igrala z babico. In prihitim dol po stopnicah da jo utišam, da goste v Studiu ne zbudi s svojim laježem. Tako se je pomirila in res je bil mir do devetih ampak takrat več ni nihče spal. Potem sem pripravil babici zajtrk, jaz nisem bil lačen. Sem pa sedel in začel se je pogovor o njeni preteklosti, o možu in vsem kar se ji je dogajalo. Poslušal sem jo dokler se ni najedla, spila kavo potem pa naprej.

In nadaljeval se je klasičen dan, košnja okoli hiše in pred hišo, eni gostje iz studia, drugi not, kar pomeni čiščenje, pranje, potem kuhat kosilo in pozneje spet okoli podjetja in plani za naprej.

Dobili smo gosta iz Nemčije pripeljala sta se direktno, prispela sta ob 20:15. Po predaji Studia sta me spraševala za večerjo, kam naj gresta in kje je trgovina, da bosta zjutraj šla iskati zajtrk. Sem pomislil pa saj ne bosta danes popzno šla spat, jutri pa najprej v trgovino in po tem šele zajtrk. In ponudil sem jima naš zajtrk, nekaj kar bomo tudi mi jedeli. Sem prašal če sta zadovoljna z jajci in sadjem, pravita, da ja in sem rekel da dobita gratis zajtrk in po tem lahko raziskujeta ter nabavita za zajtrk. Da bosta se počutila, kot na dopustu.

Takšne stvari bi tudi meni bile cool in če lahko kaj takšnega ponudim drugim bom to naredil z veseljem. Saj sta hotela plačati ampak nisem sprejel.

Vmes je še kot do To je preprosto, kot jaz doživljam življenje. In prav taka bo tudi moja knjiga — iskrena, preprosta in polna milosti.

Podpora ali sobivanje? Ali ljubezen?

Sploh ne vem kje bi začel. Zaradi skupka dogodkov že zjutraj sem občutil spet eno stvar – dovolj imam tega – govorim o odnosih. Včasih me odnos popelje nekam, kar čez čas ugotovim, da mogoče vsega nisem videl na začetku. In vmes. Potem začnem tehtati. A ko se tehtanje začne pomeni, da odnos ni več čist.

Če leta v odnosih ne meriš - jaz ne – dam koliko lahko (energije, časa in denarja). Ne pričakujem nič v zameno. A vse se konča, ko potrebuješ da te druga stran tudi podpre. Podpora je dokler je ta samo biti zraven. Potem zmeraj po stiski v prish si zadam, da bom spet prišel sam iz situacije in to bo na koncu še močnejše. Tako sem se odločil, da bom še bolj zaupal temu, kar gradim.

Verjamem, da v tem trenutku kedo v meni vidi pasivnega lenuha, ki nič ne dela samo Studio čisti in sprejema goste. Ker vsi ostali projekti so zaenkrat tihi z namenom. Kot sem že velikokrat rekel vidim smisel v organski rasti. Ne pravim, da do zdaj ne bi bilo več ampak dajem koliko mi tudi na koncu finančno znese. Vse ostalo, kar pa zahteva moje delo imam več ali manj pod kontrolo.

Res je lahko bi delal več in več naredil – recimo 18 ur na dan ali kot moja partnerka pravi, da bi lahko delal 24 ur. Tak delajo vsi, ki štartajo z biznisom. Ne razume pa, da ene stavri

potrebujejo čas za donos. Moja napaka, ki ni napaka je, da nimam posla za kratki rok, ki bi rešil takojšnje račune. To sem moral sprejeti, kot drjstvo ali hočem ostati v službi, kjer imam eno zgornjo mejo vendar varnost ali grem na svoje bos in milijon priložnosti, garanje in odrekanje.

Seveda sem izbral samostojno pot. Še enkrat v življenju. Prav za prav tudi služba je bila moja izbrana pot. Spominjam se dogodka: Pogovarjam se z best friend-om, takrat sem živel na Pušči pri mami, pravkar sem pa oddal svoje stanovanje, da si prišparam začetni kapital za pot naprej. Delal sem v Avstriji in plača je bila solidna. In mu pravim po parih whiskey-ih, glej odločil sem se, da grem nazaj na svoje a čez 7-10 let, ker bom najprej šel delat nazaj v Slovenijo v večjo firmo, da malo spoznam sistem, ki ga prej nisem. Od tam naprej želim ustvarjati dediščino, ki bo mnogim prinesla upanje. Odgovor je bil: Vlado a spet sanjaš. Pa saj živiš na Pušči pri mami v eni sobi in zdaj nekaj sanjaš - nekaj v tem smislu. Mislim, da nisem nič komentiral ampak samo rekel... čas bo pokazal.

Čez 10 let sva se pogovarjala pri meni na obali, pogled na morje, pivo in pravi se spomniš pogovora izpred 10 let. Sem samo prikimal. Tu sva nazdravila. Tisto takrat ni bilo iz škodoželja ali česar koli. Ker sva prijatelja mi je odprl oči in me v rit brcnil.

Čeprav sem imel pot v mislih sem se nekaj denov po tem rez preselil v Ljubljano in spet začel. Tokrat iz drugega zornega kota, ko ti ni treba razmišljati o kapitalu, ker podjetje že stoji in je sistem. Tam je treba biti samo človek za človeka, ki bo pokazal, da vrednote ležijo v nas. V vsakem posamezniku in v vsem živem. Ko to ljudje sprejmejo – biznis več ni težava. Vsa navodila se dajo predati na dva načina. Ukazovalno ali povezovalno. Jaz sem zmeraj povezoval:

Ekipa,

Da delujemo v tem sistemu ga je potrebno ohranjati v dobri kondiciji. Ključno je, da se povežemo, ugotovimo kje se lahko izboljšamo, kje lahko izboljšamo sistem in kako bomo dosegli maksimalno učinkovitost. Kar se tiče učinkovitosti je zelo lahek del saj vse kar je morate, ko vstopite ta prostor spoštovati ljudi, ki so prišli tako kot vi. Vsak od njih ima svojo nalogo tako kot vi.

Če smo se odločili, da delamo tukaj bomo imeli fokus na tem kar delamo. In kaj se bo zgodilo. Spoštovanje bo preraslo v medsebojno povezanost, takrat naloge ne bodo naloge ampak samo opravilo, ki bo pripomoglo, k tem da bomo vsi skupaj lažje delali. Kot ekipa. In stranke. Nikoli ne podcenjujte, nikoli precenjujte. Poglejte človeka kot je drugače boste zgrešili njegovo bistvo in začeli prodajati meglo.

Namesto, da najprej greste a rabite sedežno garnituro? Imamo to, to in to... sprašujte kaj pravzaprav rabijo? Kako živijo? Kako radi sedijo? Kaj bi si želeli od tega nakupa? Potem pride na vrsto, kako bomo to rešili in na koncu pride produkt, kot naraven izhod. Tako boste postali partner stranki in prodaja bo postala zabava. Moje delo pa je, da vam omogočim vse kar rabite za to, da boste prodajali in delali z lahkoto.

Jaz sem tu za vas, vaša podpora in vaš ščit, ko bo kaj narobe. Predal vam bom vse kar vem in kar čutim. Vse kar sem doživel in videl, da deluje. Da boste tudi vi v dobri "kondiciji".

In jaz mislim, da je to delo vsakega vodje. Da skrbi za ljudi, ki skrbijo za posel. Vse drugo je zelo težko delo in je treba držati pokonci. Če deluješ iz resnice in svoje sodelavce pripraviš, da iz tega delujejo ni destruktivnih konfliktov. In seveda zmeraj vse karte na mizi in vizija v glavi. Pravijo da je vodja, vodja zaradi tega ker ima občutek za vizijo, vidi dlje kot ostali. Zato mu ljudje sledijo.

Sam po sebi vem, da še preden sem sploh karkoli slišal ali prebral na to zadevo sem imel vizijo. Pri 8ih, ko sem "švercal" oblačila čez mejo – joj kaj se je zgodilo? Iz italije smo v Zastavi 101 švercali oblačila tako da smo si oblekli eno čez drugo. Poleti, ko je bilo 30 smo v dolgih rokavih sedeli v avti med italijansko – slovensko mejo. Zastava se je vnela... kolona se ni premaknila, avto spredaj, avto zadaj.

Oče nas napoti iz avta na varno, odpre haubo in bum, še večji ogenj. Oče začne slačiti eno majico in začne gasiti z njo. Sleče še drugo, sleče tretjo in prihiti en gospod z gasilnim aparatom, cariniki iz obeh mej gledajo kaj se dogaja, nas postavijo iz kolone in dovolijo, da avto porinemo na slovensko stran in na sreči je bila blizu trgovina z avto deli.

No in ker smo to doživeli nas seveda niso niti preiskali. Potem smo se slekli, spakirali oblačila v prtljžnik in oče je zamenjal kable za svečke in smo šli domov.

Prišli smo ponoči, naslednji dan vse prodali in potem sva spet sama z očem šla po več. Tako sem bil več v Italiji, kot vrtcu in prvih razredih osnovne šole. Šolo sem seveda zaključil tudi z dobrim uspehom od 1.-8. razreda. Učil se nisem nič in nobeno knjigo nisem prebral.

Hvala Bogu ni bilo pretiranega pritiska za šolo - mama je govorila, da moram dokončati vsaj srednjo šolo, da bom imel poklic, očetu pa je bil bolj pomemben fuzbal. Oboje želijo sem izpolnil saj nisem samo dokončal osnovno šolo ampak sem se celo vpisal in edini v razredu bil redno sprejet na Ekonomsko fakulteto med fanti.

Sem pa tudi bil edini, ki je zaključil v prvem letniku fakultete, da bi sledil sanjam drugje. Kar se tiče nogometa pa sem igral v 1. mladinski ligi in pri Muri prišel do članov. Kot član nadaljeval v Beltincih in potem počasi več za nogomet ni bilo časa - ampak samo za posel.

Podjetje je raslo in svoj prvi milijon - čeprav v tolarjih sem zaslužil zelo hitro. Po več kot 12 letih pa sem zaprl podjetje z minusom zaradi že omenjega brandinga. Vmes pa vse mogoče, kar se da sanjat kot mlad.

Res sem imel srečo in še vedno čutim isto – zdaj še globoko spoštovanje do prehojene poti. Nikoli ni zaman če v sebi verjamete in imate moč, da sledite. Pravim vam svet se vam bo odprl, ponudil vrata tam kjer jih niste videli.

Če bi za vsakič ko so mi rekli, da sanjam, dobil 10 eur bi bil milijonar. Res. In zdaj? Največji uspeh je tisti mir, ki ga čutim, ko te življenje prerešeta in pregenete in še stojiš. Močnejši kot prej, bolj odločen, ker veš, da te lahko slečejo in še vedno imaš sebe in vse možnosti za naprej. Dokler le dihamo. In poznate posnetke, ko posnamejo ljudi v dragih avtomobilih in pravijo - nepremičnine, vlaganje, ne vem kaj... Slišal sem daleč najboljši odgovor in ta se je glasil "diham".

To je tisto od koder ti življenje samo daje.

Babičin zadnji dan počitnic na obali.

Zjuraj sem babico pelja še na Hrvaško. Ko smo že bili tukaj blizu sem si mislil dajmo še to videti, ker če smo že bili v Trstu zakaj ne bi še Umag videli. Bilo je z izgovorom, da je tam gorivo ceneje in prihranimo za kavo in štrudelj. In res smo šli in si še ogledali Umag, spili kavo, pojedla je štrudelj z jabolko, cimetom in orehi v mestni kavarni poleg knjižnice. Ko smo pojedli smo se odpravili k avtu, kjer nas je čakala kazen 40 eur, ker nisem dal parkirni listek. Toliko o tem koliko smo prihranili. Hahaha.

To je sicer pomenilo dodatni dve uri v gneči na cesti proti Prekmurju in 80km več poleg 300 običajnih in 300 nazaj - saj sem hotel v enem dnevu priti nazaj domov.

K sreči je bila avtocesta za nazaj zaprta in je nastal 10km zastoje. Zakaj k sreči? Čeprav sem v sebi videl kako čakam dve uri v tej koloni sem prebral da avtocesto odprejo ob 15. Uri. Tako sem izkoristil še za obisk brata v bolnici, pogovor z očetom, kavo z mamo. Ko sem drvel nazaj nisem bil deležen nobenega zastoja. Kot blagoslov od zgoraj. Hvaležen sem za to Akash in da nas držiš na tem mestu.

In zdaj, ko sem bil zgoraj na balkonu in razmišljal o 1000 stavreh, sem pogledal v nebo, bil v trenutku brez misli in edino kar mi je padlo na pamet je to, da to knjigo ne bom pisal več po dnevih ampak po trenutkih. Saj življenje so trenutki. Trenutek za trenutkom.

Ne bom pozabil trenutka ko sem stopil iz avta v Ameriki, ko sva se s partnerko pripeljala pred Grand Canyon. Tam se človek počuti res majhnega. Začutil sem veličino kanjona v vsej svoji mogočnosti, in tisočletja prodiranje vode. Počutil sem se nič. V primerjavi s to stvaritvijo. In potem pogledamo, da je vse to samo zrno v pesku glede na celo zemljo in zemlja samo zrno peska v obstoju.

Ko je Sadhguru izrekel te besede sem se spomnil na ta trenutek in je dobil pravi opis. In potem nadaljuje z nasmehom: "...in potem si ti velik človek s še večjimi problemi.". Takrat mi je bilo vse jasno. Da smo nič v obstoju, nihče ne ve da obstajamo – razen tistih nekaj % ljudi. In da bi se prodal za denar namesto, da živim svojo resnico?

Vse kar sem delal in delam ima še večji smisel in ga je imelo takrat. A odločal sem se v sebi, ko sem bil miren, vesel in vedel kaj me spravlja v to stanje. To je, da vse kar delam mora imeti večji smisel od samega sebe. Le tako bom lahko vračal življenju. In tako sem vse skupaj še bolj vzel za svoje.

Takrat sem se odločil, da želim umreti s pogledom nazaj, ki mo zadnje trenutke napolnjeval srce namesto ga strašil kaj sem zamudil. To je dejansko moja resnica iz katere delujem.

Tako sem začel življenje okoli sebe ceniti še bolj. Ampak tu je bila past saj ravno to sem delal – negoval življenje okoli sebe – na svoje pa tiho pozabil v vsej tej lepoti, ki sem jo videl. Saj je izpopolnjevala ampak hkrati sem spregledal tiste malenkosti za katere sem rekel vredne je. Jaz lahko prenesem. Ja dokler to ne preraste v izčrpavanje energije. Takrat pa se ustavim, saj ne morem delovati. Včasih sem si mislil, da sem dostikrat prepozno opazil, zdaj vidim, da ravno prav, ker zdaj začnem paziti na takšne stvari, in lahko trajajo tudi 10 let – ni nujno, da je bilo zmeraj izčrpavanje, je to treba prekiniti.

In vse pride ob svojem času, če si pa zavedan pa zmaš to zaznati malo prej. Je pa vse delno pogojeno s čustvi in mentalno strukturo. Pa tudi preteklost. Če pozamem recimo moje partnerske zveze. Vse spoštujem in verjamem, da jaz nisem bil pravi v pravem trenutku. Čeprav sem imel blagoslov z res dobrimi dušami in tudi ne toliko dobrimi. Vse pa je dalo svoj pečat in jaz sem svoj del zmeraj pretehtal, kaj po moje nisem naredil prav. Ali sem bil ljubosumen, ali ni bila ljubezen iskrena? Sem se zaljubil zaradi ega, ki je takrat rekel – to pa moreš imeti?

Ja vse to je del življenja in se mi zdi da del vsakega posameznika po svoje. Moja knjiga s tega razloga ni nič posebnega. Jaz nikoli nisem prebral “šolske”knjige. Vse kar sem prebral je bilo par knjig v “odraslosti”. Predvsem kar me je takrat zanimalo. Morda sem prvič prebral knjigo od začetka do konca pri 30. Prej sem že napisal prvo stran za svojo knjigo, ker sem vedno čutil klic, da je treba napisati. Ne zaradi tega, da bi bil pisatelj ampak če bo po tej prebrani knjigi vsaj en bralec rekel DA zmorem, potem ima vse skupaj smisel. Pa spet razmišljam samo o tem, kaj lahko za druge naredim. Vem, da za sebe tudi veliko, saj tako sam sebe spoznavam z besedami, tudi če nikoli ne izzide. Kar je pa najlepše saj nima nobene literarne strukture in ne lepopisja.

Največja dilema pri vsem pa je kako svojo vizijo vklopiti v okolico. Pa ne govorim o dejanjih ampak ko veš, kaj vse žrtvuješ in veš, da te ne bodo razumeli. Jaz sem tako naiven, da mi to pravi, da sem na pravi poti.

Naivnost gor ali dol rezultati so v tem, da opazim življenje okoli sebe. To je največ, kar lahko dobiš in daš. Ampak začne se pri dajanju. Trenutek, ko zagledaš ptico, kako je priletela, lahko da nekaj zapoje, se popraska, poje češnjo in odleti na drugo drevo.

Ali ko pogledaš človeku v oči in pustiš, da govori. Brez, da ga vmes prekinjaš, dodajaš svoje mnenje ali ga začneš prepričevati, da nima prav. Prav za prav če ne poslušáš do konca ne moreš začutiti zgodbe. Ne samo slišati. In takrat odgovoriš če te kaj vpraša.

Ko sem poslušal babico, ko je govorila nisem rabil spregovoriti nobene besede, vse sva doživela skupaj. Pa čeprav sem večkrat in vedno zniva isto slišal, je vmes še kaj dodala na koncu kar nisem vedel. Če bi jo prekinil, mi ne bi razkrila besed, ki imajo vsaka s svojo težo. In to za to, ker iz starejših govori življenje saj se več nimajo dokazovati za kaj. Večina. In je dostikrat brutalno iskreno.

Če si butec, ti pač to pove in če ti pove, da te ima rad-a je to tudi iskreno. So samo zrcalo. Malo po svoje ampak z veliko resnice.

Toliko o neprecenljivih trenutkih, ki sem jih jaz velikokrat vzel zdravo za dobro. Zmeraj sem se ujel s starejšimi. Na tržnici sem se velikokrat zklepetal s kakšnim gospodom ali gospo o čisto x stvareh. Od politike do vremena, lune in nazaj. Včasih tako, da so me druge stranke čakale in potem je nastal tisti neprijetni občutek ko še stranka čaka, da dokonča druga stranka z monologom. In dostikrat smo zaradi moje strpnosti vsi skupaj počakali, da se dokonča in smo šli dalje.

Na boljšem sejmu smo imeli sosedo, ki je prodaja starino. Zelo prijetna gospa in prijetna za pogovor. Včasih je kdo ni maral, zaradi svoje komunikacije ampak jaz sem videl da je veliko resnice, ki je morda drugi niso mogli sprejeti.

Ni pa bila nikoli žaljiva in vedela je kje raje popusti. Modra gospa. Enkrat je zlagala stvari na pult in prinesla eno sliko v katero sem se zagledal. Takrat je stala kar nekaj in nisem ravno bil pri denarju. Sem pa povedal mami da mi je všeč. Prodala se je hitro ampak me je za moj rojstni dan pričakala kot darilo. Gospa je prosila avtorico, da še eno nariše in sem dobil darilo za rojstni dan. Nisem mogel verjeti. Slika je čisto sanjava – deklita ki med progastimi žogicami, ki ratsejo na drevesu sedi na mostu. Barve so žive. Vendar zemeljske. - Tako, kot jaz če zdaj pomislim – zasanjan in živim z zemljo.

Ko smo pri zemlji. Evo trenuka, ko lahko zapišem kaj sem enkrat razmišljal na gugalnici na terasi. Zemlji pravimo mati zemlja. Koliko nas pa res pravi to z vsem srcem in občutki istimi kot do svoje rojstne mame? In koliko se nas zaveda, da smo res iz zemlje. Vse kar smo je iz zemlje. Za to ji pravimo mama. Ampak, če bi ravnali res z njo kot z mamo, ne bi rabili nobenih vrednot.

Saj ne rabimo vrednote, da ne škodujemo svoji mami. Ampak ji ne ker imamo radi. Kaj mislite na to?

Ko sem opazil cikle življenja...

Ko vsak dan daješ, živiš, upaš, a te ne vidi tisti, ki ti je najbližje... Kako se počutiš?

Pravijo, da eno obdobje pokaže vse, kar se skriva v nas. Da se v ciklu vse razgali, potem pa znova začne. In jaz vidim svoje življenje skozi te cikle. Čisto po svoje.

Prvi cikel: od rojstva do trgovske šole.

Sami smo dovolj

Kot dojenček sem bil pri nekaj mesecih klinično mrtev, pljuča niso dihala, veliko časa sem preživel po bolnicah. Potem vrtec, šola, ulica, prva menjava blaga za denar. Hrana, reinvesticija, včasih nekaj ostane. Včasih je bilo vse, včasih nič. Od jelke ovite v denar, do trenutkov, ko ni bilo niti za trgovino.

Drugi cikel: podjetje.

Iz nič v Ameriko. In nazaj v nič.

Tretji cikel: nova pot.

Z več izkušnjami, manj iluzijami. Z več vere vase, pa še vedno dovolj ranljivosti, da lahko boli.

Zdaj sem v ciklu, kjer stvari še ne kažejo vsega navzven.

Ni viden moj čas obrezovanja dreves v apartmaju, da bo lepo.

Ni viden Studio, ki je zdaj temelj – a je nastal iz vere, ki je bila samo moja.

Ni viden začetek projekta, ki že pol leta teče. Ni velik, a teče.

Ni viden projekt, ki prihaja septembra.

Ni viden trud, da stoji galerija. Pa stoji. Z razlogom.

Ni viden vsak klic, vsaka stranka pri asistenci. Pa jih je vedno več.

Vse raste. Po malem. Organsko. Tako kot mora.

In ne, nisem ležeren. Samo glasen nisem.

Ker stvari, ki ostanejo, rastejo v tišini.

Vedno sem dajal iz srca. Ali pa nič. Ljudje, ki me res poznajo, to vedo.

Sami smo dovolj

In ja – včasih sem stvari videl drugače. Nisem bil rojen z vsemi odgovori. A sem se učil. S padci. S tišino. S samoto.

Danes vem, da ne moreš videti jasno, če um kriči.

In zato toliko ljudi ne ve več, ali se odločajo res iz sebe ali samo iz hrupa okolice.

Ni čudno, da smo zmedeni. In prav je tako.

Poglej, koliko stvari vsak dan nosimo – družina, služba, otroci, šola, stanovanje, avto, informacije, skrbi.

In potem od tebe zahtevajo, da se odločiš prav?

Ampak obstaja pot. Ena – zavedanje.

Da si minljiv. Da morda jutri ne vstaneš. In ko greš spat s tem, se začne nekaj spreminjati.

Takrat dojameš:

Če si vstal, si zmagal.

Če si zvest sebi, si že uspel.

Jaz zdaj vstajam brez nekega posebnega občutka. Ampak vem zakaj.

Vem, da bo minilo. In vem, da se dogaja nekaj večjega.

Kar sem sanjal, se premika. Še ni za vse vidno – ampak jaz čutim.

In to je dovolj.

Tega mi nihče ne more vzeti.

In ja – imam samo 8 € danes. Mogoče jih bo jutri 500, pa spet 50. Tako pač je.

A to ne pomeni, da sem neodgovoren. Pomeni samo, da sem izbral pot, ki ni za mesec, ampak za življenje.

Ko mi rečejo, naj grem v službo, ker je 1500 eur mesečno... Ne obsojam. Samo ne obsojajte potem tudi mene.

Nimate pojma, kakšen ogenj že gori v meni.

Zato – poslušajte.

Največji dar je tišina.

Ko nekje sedite, poslušajte do konca.

In ko pride vaša beseda – spregovorite iz miru.

Takrat imate največjo moč.

Ko pa enkrat spregovoriš – si pokazal karte.

In potem samo še živiš to, kar si rekel.

Ali pa priznaš, da si se motil. Tudi to je pogum.”

Nekdo je najino zgodbo prodal za 6000 eur. Ampak jaz je nebi zamenjal niti za 6 milijonov. Ker sem jo živel z vsem srcem.

Ko odnos, ki traja skoraj 10 let proprade zaradi merjenja je žalostno. In če na koncu to ovrednoti na znesek, je ta znesek poceni. V življenju sem marsikaj plačal z vsem obrestmi.

Kar sem bil komu dolžan (lastne stanovanjske stroške ali svoje prispevke) sem vse plačal nazaj, ker te prej ali slej izterjajo in je treba plačati in prav je tako. To vse pride s stroški, obrestmi... In na koncu smo živi, gremo dalje. Z eno izkunjo več. Nič ni narobe. Ostajamo močnejši.

V tistem trenutku se ti ves svet ruši ampak samo takega, ki te je pripeljal se, kjer se je to ustvarilo. Življenje daje kar si ljudje globoko v sebi zaslužijo in za kaj se trudijo. Ko se trudiš izplavati je pač to pot in skozi te sem že šel večkrat.

V odnosih prav tako. Vendar ne vem še zaenkrat zakaj sem imel "srečo" dokler je bilo lepo. Očitno bom še malo moral počakati. Ampak tudi to je vredno. Življenje ima zmeraj višje cilje za nas in v treutkih, kot je ta - zaupam življenju in njegovim ciljem. Tako ostanem miren in s treznejšo glavo saj imam oporo najmočnejšega. Zmeraj, dokler smo živi. In to velja za vse.

Sami veste kolikokrat se vam je zgodilo, da v določen trenutku vidite žalost in čez čas, ko se oblaki (misli) odmaknejo se kar naenkrat počutimo bolj svobodne.

V resnici vsi plačujemo. Ali s pogumom zdaj – ali z obžalovanjem kasneje. In najbolj čudno je, da mnogi izberejo slednje. Ker mislijo, da prvo boli bolj. A se motijo.

Koliko krat ste v življenju imeli priložnost morda izbrati težjo pot pa ste izbrali lažjo, bolj sigurno? In zamenjali kratkoročne cilje za dolge?

Jaz sem imel veliko srečo, da sem se zakreditiral za stanovanje že zelo zgodaj. Takrat sem imel opcijo denar zapraviti za dopuste in tako dalje ali kupiti stanovanje in se prikrajšati zdaj za to.

In zdaj, ko je odplačano pomeni, da sem zavestno delal pri 14, da mi pri 50 ne bo treba. In veliko je takšnih odločitev padlo. Pravzaprav zmeraj raje vzamem vizijo in delo, kot lagodnost.

Saj vsi delamo, večinoma zgleda takole: šola, fakulteta, služba, družina kredit, penzija. Če poenostavim. S tem prav nič ni narobe in ja ponavljam se. Večkrat se tudi bom, saj lahko so minevali cikli ampak resnica je ostala ista. In ta resnica je lahko za nekoga eno za drugega drugo.

Če pa si v sebi želiš takšno zgodbo, kot sem mi jo jaz zamislil pa je očitno, da moram ostati na tej poti. In hkrati je lahko riziko ta, da si vmes na tesnem s financami, na robu čustvene dileme ali delaš sploh prav? To je vse test veselja. Če si res vreden tega se bo zgodilo. Pa naj je ta pot karkoli si zamislite. In če je drugačna od sistema šola-služba je pot neodvisnosti nujno potrebna in na njej veliko kamnov in veliko stopnic.

Ampak je vsakokrat vredno ne gled na izzid. Ko se kvalificirajo športniki za olimpijske igre ali kakšen turnir zmaga eden v vsaki kategoriji. Spomine pa nosijo vsi s sabo celo življenje. In če bi rekli ne grem, ker ne morem zmagati?

Najboljše je, da za življenje ne potrebujemo kvalifikacije. In če si nekaj srčno želimo in delamo na tem se prej ali slej to uresniči. Vprašanje je samo naše strpnosti. Naj bo to motivacija. Meni je bila zmeraj. Pridemo goli in odidemo brez vsega. Vmes pa smo že v profitu, ne glede na to kako malo imamo v financah, v sebi nosimo neprecenljivo, lastno izkušnjo življenja. Kaj je lahko več vrednega, kot življenje samo?

Geste, geste, geste, čeprav ne poznate.

Pred leti, ko smo še hodil v nabavo v Trst nas je Mirella že poznala. Bil sem star ene 6 let in takrat so bili še v centru v eni uličici zraven cerkve. Vsak teden smo se po dva do tri krat videli. Bil sem že, kot doma. Po navadi je bila gužva in so kradli otroke. Mene so punce vzele čez na njihovo stran pulta, dokler sta starša izbirala. Spodaj sem pod pultom sedel, kjer je bila spravljena zaloga. Takšna malenkost ampak takrat sem čutil več, kot lahko zdaj povem. Ni se šlo za denar, šlo se je za povezanost, ki smo jo čutili, kot človek do človeka. Majhna gesta je pokazala veliko.

Koliko krat se pa znajdemo, ko bi lahko mi s kakšno malo gesto komu pokazali skrb? Če ne veste so najboljši takšni mali dnevni testi. Od jutra opazujte okolico in pogledjte komu bi lahko pridržali vrata, pozdravili neznanca, rekli hvala iz srca, pogledali v oči, pomagali po stopnicah? Dajte en dan poizkusiti in boste občutili čarovnijo. Če pa to ponavljate dan za dnem pa prerase v navado. Takrat boste drugi človek in življenje dela z vami. Če pa drugo ne pa boste vsaj nekomu polepšali dan.

Kako sem povečal biznis na tržnici?

Začetki so bili mali, vse dokler nekako ne dosežeš svoje polne kapacitete. Namreč čisto tako, kot v večjem podjetju je tudi na tržnici potrenba dobra organizacija. Kar je bilo na začetku v avtu se je pozneje prestavilo v kombi.

Lada Samara je bila en naš tovorni avtomobil. Dobro je bilo, da je bila poceni in te je prepeljala kamor si želel, pa še veliko prostora je bilo, ko smo podrli sedeže. Na strehi pa tisti klasičen nosilec seveda še z ruske dobe - star toliko, kot avto. Na nosilcu pa štand iz železnih palic, katerega je oče sam zavaril.

Ker je bila prodaja dobra in povpraševanje veliko smo nabavili še eno. Takrat sem tudi jaz že imel vozniški izpit in sem hodil prodajat na teren za vikende, ker sem med tednom bil v šoli. Meni je bilo vse skupa tako smešno, da smo imeli dve Ladi, da sem nas kar nazival "Lada Trans".

Pozabil sem, da smo še morali privezati na streho marelo. Takšne kot lahko najdete na gostinskih terasah vendar velikosti 4x3 m. 4 metre smo imeli mizo na kateri je bila zložena roba in 4 m stojnico iz železnih palic. Ta je služila za "modni del", vse je bilo na obešalnikih, lepo razstavljeno in prezentirano.

Na mizi pa tista cenejša roba, ki je bila glavni del prodaje in je imela najboljši koeficient obračanja zaloge. V dveh tednih smo 90% izdelkov obrnili.

Potem pa je zaradi kvalitete in občutka, ki smo ga strankam dali, saj je vsaka stranka bila cenjena in mi prijazni prodaja zaostajala glede na povpraševanje.

Odločiti se je bilo treba za kombi. To pa pomeni tudi večji vložek, večji štand, več zaloge in ja - več prodaje. Pa tudi dodatni zaposleni.

In smo presedlalai počasi na kombi. Spomnim se starega Renault Trafic-a, ki sem ga kupil. Bil je sicer vozen ampak v groznem stanju. Je pa zdržal.

Ko smo torej počasi rasli iz 8 na 16 metrov in potem dve lokaciji, tri lokacije,... nas je tudi spremljala ves čas huda konkurenca. Vsi smo kupovali več ali manj na eni lokaciji vendar vsak je moral imeti svoj izvor. Dva tipa majic je bil core business.

Navadni T-Shirt in ženske majice za "starejše". To pomeni, da so klasične ne modne in še vedno lepe, kvalitetne in bombažne.

To je dobavljal samo en uvoznik, navadne majice pa samo eden tiskal z logotipi. Tako smo se zmenili za zakup celotnih količin in seveda se ločili od konkurence. Spomil sem,

da sem prodal toliko, da sem moral gotovino izparazniti iz blagajne v avto in sem šel naprej prodajat.

Smehljaj sem se in mami govoril poglej, poglej kakšno gužvo imam. Mnogokrat sem ob 11 uri ostal brez majic. Ko smo povečevali količine smo imeli toliko, da ni zmanjkalo.

Smo pa ostali najmočnejši v svojem delu – se pravi majice in modna oblačila. Po celi Sloveniji smo že imeli stalne stranke. Še zdaj smo prijatelji z družino, ki so nam nosili zjutraj, čaj, kavo, zajtrk, sladice. Velikokrat tudi kakšno buteljko ali domačo marmelado - olje.

Ne samo produkt, kar je najpomembnejše je bilo že takrat sproščeno, ustrežljivo prodajanje.

Dodatek...

Že od jutra se počutim drugače. Bolj sproščeno. Lažje.

Včeraj nisem bil ravno najboljše volje, čeprav ni bilo nič narobe. Morda zaradi lune.

Luna vpliva na nas – ko je prazna, je prazna tudi naša energija.

Ko pa se začne polniti, čutimo, da se nekaj vrača.

Morda zato pravijo, da ob polni luni privre človek na površje.

Danes me čaka čisto običajen dan.

Ena stranka bi rada imela vrtna vratca, grem pogledat, kakšna sploh prodajajo.

Potem imam še sestanek na krajevni skupnosti, mogoče še kakšna kava pade – s starimi znanci iz mojega bivšega podjetja.

Čeprav smo bili sodelavci, smo ostali prijatelji.

Včasih smo se v službi skregali, ampak smo znali ločit delo od osebnega.

Vedeli smo: v službi gledaš, kaj je najboljše za podjetje.

To vključuje zaposlene, sistem, vse.

Sami smo dovolj

Sistem ne sme izčrpavati ljudi, ljudje pa ne smejo izkoriščati sistema. Ko to drži, stvari tečejo.

Sam sem imel nekaj osnovnih pravil:

- Kava in cigareti? Seveda, če delo ne trpi in stranke ne čakajo.
- Urnik so si sestavljali sami – skupaj z mojo namestnico. Jaz sem ga le potrdil.

Mislim, da sem ga v vseh letih morda enkrat spremenil.

- Vrata moje pisarne so bila vedno odprta.
- Ko vstopiš v podjetje, pustiš osebne zadeve zunaj – razen, če te stiska tako, da ne moreš delat. Takrat sem bil na voljo.
- To je naša trgovina. Mi skrbimo zanjo. Da izgleda lepo, da imamo vse, kar potrebujemo – in da so stranke vrhunsko “servisirane”.

Ni bilo kompliciranja.

Na sestanku smo povedali, kaj želimo doseči.

Jaz sem predstavil plan. Potem smo se pogovorili.

In delali.

Bila je močna povezanost – čeprav se med sabo vsi niso marali, to na delo skoraj ni vplivalo.

Če je že prišlo do konflikta, smo imeli sestanek.

Ena ura poslovno-moralnega predavanja.

Sčasoma so ugotovili, da se temu da izogniti – če malo zadržijo ego, preden reagirajo.

In teh sestankov je bilo vse manj.

Vsako jutro smo postavljali vrtno pohišstvo pred trgovino.

Zvečer smo ga pospravili. 3 ali 4 smo to delali, včasih pol ure, včasih celo uro, če je bilo veliko dela.

Sami smo dovolj

Vedno sem jim pomagal. Čeprav kot vodji mi tega ni bilo treba.

Pred mano vodje tega niso delali. Za mano tudi ne.

Ampak jaz sem čutil, da je prav.

Po tem so dobili kavo, rogljiček, v moji pisarni je bilo vedno kaj sadja – če je komu padel sladkor.

Sladkarije so skrivali nekje v predalu na pultu, ampak to so si sami priskrbeli.

Jaz sem skušal uvajati bolj zdrave navade – pravo gorivo za telo, ne le hitra tolažba.

Zdaj pa naprej. Po opravkih.

In če bo čas, bom še kaj zapisal.

Naučil sem se tudi to...

Morala zgodbe s krajevnosti skupnosti. Daj malo več in se ne oziraj nazaj.

Prišel sem, da se razdolžim kot s.p.. Ker sem zaprl podjetje je bilo seveda to nujno potrebno. Imeli smo še odprte račune, ki mi moralo plačati, nekaj prenakzil zaradi neplačanih mojih prispevkov - in to je povzročilo dodatno delo za njih.

Med trajanjem pogodbe sem del igrišča za otroke pobarval brezplačno (igrala), nisem zaračunal vsseh predaj ključev in še zadnjega računa nisem izstavil.

Vse to čisto prostovoljno in v znak hvaležnosti za delo. Vse lepo in prav, dokler ni rekla, da so "same težave z mano". Se opravičim prvič.

Potem nadaljujemo s pogodbo in zaključkom. Moram povedati, da me je v tistem trenutku zbolelo. Sem si mislil – ok mogoče pa je izrekla malo v šali, malo zares. Pustimo. In ko zaključimo vstanem in vidim, da niso pripravljeni dati roko. Takrat sem

spet pomislil: Vlado, ti si človek, poslovi se kot je treba. In pravim hvala za vse in se še enkrat opravičujem za nevšečnosti. On odvrne: ja, pa si nam kar povzročil več. Nisem komentiral, žalost na mojem obrazu je verjetno bilo videti, dal sem roko in se poslovil.

Ni bila žalost, ki jo čutimo ob izgubi ampak bolj tista, ko veš, da si dal in ni bilo nič opaženo. Takrat sem se odločil, da to ni pravo podjetje s katerim bi sodeloval. In še dobro, da se je zgodilo prej, za njih sem imel tudi posebno ceno.

Pustil sem vseeno odprta vrata, nisem jim rekel naj iščejo drugega partnerja, me bodo že poklicali. Takrat bom imel žogico jaz in bom vodil igro. Če se bo kdaj zgodilo. In takrat bom vedel v kaj se spuščam, če se bom.

Sam pri sebi vem, da vsakokrat, ko sem pogoltnil slino se bil tudi zadovoljen sam s sabo. Saj če smo še kdaj prišli do tega sem lahko komentiral z razmislekom in trezno glavo. Takšni odgovori so tudi imeli več teže.

Otrok v meni.

Spomnim se hoje v šolo. Iz Lendavske ulice na III. Osnovno šolo v Murski Soboti. Pot je trajala ene 15-20 minut.

Vsako jutro je imelo poseben čar. Poleti, pozimi, jeseni, spomladi. Ptičke so pele zjutraj in vsak dan so bila drevesa malo drugačna. Hkrati sem gledal hiše, ki so bile vmes res lepe, prijetne z dvoriščem. Takrat sem si zamišljal, kako bi lepo bilo imeti takšen dom, ki ima dvorišče, da bi se lahko igral, kaj posadil, gledal kako raste.

Tisti juranji vonj, po svežem in vmes po izpišnih plinih, ko je šel kakšen avto mimo. Takrat še niso imeli vsi katalizatorje. In je smrdelo po izgorjenem bencinu. Tudi toliko dizlov ni bilo. Če pa je bil je pa bil slišati, kot traktor.

In ko se je končala šola, kot da bi bil lazji en korak bližje k koncu šole. Vsak dan znova. Na poti domov pa popoldanska gužva, takrat sem se izogibal glavnim cestam in sem po navadi šel k mami na tržnico, kjer smo imeli stojnico, odložil torbo pod pult in gas naprej.

Obul sem si rolerje in raziskoval Mursko Soboto - vse njene koticke. Prijateljsem sem imel manj, tistih res tapravih, vendar tisti ki so bili smo se čutili brez maske.

Vse me je zanimalo in vse sem hotel poizkusiti. Življenje sem kar srkal. Od italije, do "švercanja", šola, družina, nogomet, biznis, preživljanje,... Vse me je samo izpopolnjevalo znotraj a čutil sem tudi tesnobo.

Odraščali smo v enosobnem stanovanju, ki je bilo premajhno za 4. Vsi smo spali v eni sobi. Potem je bila še kuhinja in wc ter hodnik. Ker sem delno romskih, korenin mi je to prinašalo dodatno breme, saj v šoli nisem bil sprejet ampak bolj tarča za posmeh.

Vsepovsod zadnji. Pri izbiri ekipe na igrišču, v šoli pri malici,...

Takrat se je počasi začel graditi Jaz. Skupek vsega zunanjega in notranjih čutov, ki so bili potlačeni zaradi revščine in socialnega statusa in ognja po drugi strani, ker sem videl življenje drugače in ljubezen ter podporo družine.

Enkrat – na začetku drugega razreda – sem na prvi šolski dan sedel v razporejen razred. Vsaj tako sem mislil. Ampak vmes je šola zaradi integracije romov združevala rome v en razred.

Dobill sem "etiketo" in bil prestavljen v drug razred. Jokal sem med tem ko sem šel z učiteljico po hodniku. Potem sem sedel in so nas spraševali po izvoru družine. Ko sem prišel do babice iz Pušče je bilo vse tiho in tiste poglede in šuškanje ne bom pozabil. Potem so me začeli spraševati vse živo, kar sem čutil, kot vprašanja iz pomeha in sem spet jokal.. Ja veliko je tega bilo.

Doma smo si pogovarjali o tem, oče mi je rekel saj drugi pa imajo babice iz goriškega - tam pa so bili kmetje – in niso čisti mestni otroci. Če te zafrkavajo s ciganom so lahko oni kmetje. Tako mi je razložil situacijo in bilo mi je malo lažje.

Ampak vse do 5. razreda sem čutil to nelagodje. Takrat pa sem dobil še enega sošolca z romske vasi, ki je zaostal razred in so se ga vsi bali. Seveda sva bila kolega takrat in sva še zdaj.

On je bil tista oseba s katero se je zafrkavanje končalo in sem še našel obrambni mehanizem. Nehali so me zafrkavati ali pa sem že prerasel in začel sem tudi z veseljem hoditi v šolo. Vse manj sem izostajal, saj sem prej našel izgovor v vsakem potovanju v Italijo ali kam drugam, da mi ni bilo potrebno iti v šolo.

S svojo svobodo sem čutil, da moram postati glas za ostale, ki preživljajo isto ali podobno. Da bom uspel, pokazal, da se da - ne glede na to od koder prihajaš in kaj si vse doživel. S tem sem živel in že takrat rekel, da bom enkrat napisal knjigo o vsem tem saj je težko vse to povedati nekomu. Kdo pa ima čas poslušati?

Nadaljevalo se je obdobje notranje in zunanje rasti dobesedno. Bil sem najmlajši v razredu do 7. razreda potem pa sem kar naenkrat tudi zrasel. Vse bolj sem spoznaval posel na tržnici, videl sem marsikaj, nikoli nič govoril saj nismo smeli takrat govoriti.

In to je bilo dobro kot nekaj, kar sveto čuvaš. Nihče nikoli ni vedel, kaj sem vse res doživel. Ko so sosolci razlagali, da so bili na goričkem pri babici za počitnice sem jaz rekel, da sem bil v Italiji v Trstu, na Dunaju, v Budimpešti, nekje v luna parku cel teden pri družinskih prihateljih, ki ga imajo. Ali pa v Nemčiji pri dediju. Veliko več sem nosil, kot sem se zavedal morda takrat in z veliko mero mirnosti.

Spomnim se trenutka, ki je bil na tržnici in sva se z eno starejšo gospo pogovarjala o človeku in čustvih in je rekla.. Enkrat boš velik človek. Ti si nekaj posebnega, ker že zdaj gledaš drugače na svet. Takrat tega nisem razume in mi je rekla boš že videl. Tega še zdaj nočem sprejeti saj sebe nimam za nič posebnega. Človek, ki je dal pač svojo poto skozi, tako kot vsak izmed nas svojo. Za to si nismo nič drugačni ampak samo imamo drugačne zunanje dejavnike. Kar je pa znotraj je pa enako za vse. Življenje in tudi smrt. Tukaj imamo vsi enake možnosti. Vsi tudi istu čutimo. Vprašanje je samo kak sami oblikujemo svoja čustva. Če smo zadosti zavedni, da notranje občutke oblikujemo sami smo v mislosti.

Sam dostikrat pomislim na to in se poizkušam, če tudi na sredi določene situacije sprostiti ali vzbuditi pozitivna čustva. Ne maram, da me tudi kličejo podjetnik, umetnik,... samo človek sem.

Ko nimaš materialnih obveznosti, je kot da imaš vse.

In danes, 23–35 let pozneje... Kje je ta Jaz?

Tisti jaz, ki je kot mlad sprejel vlogo, da bo uspešen – kot podjetnik – in s tem pokazal, da se da uspeti, je danes dojel, da ni vprašanje zunanjega uspeha. Ampak notranje zmage.

Do tega me je pripeljal trenutek, ko smo zaprli podjetje in distribucijski center. Ko nam je ostal samo še dolg, sem videl, da pa mene ne morejo vzeti. Takrat sem spoznal, da tisto, kar je okoli, ne pomeni veliko. Samo toliko, da ti vse olajša.

To sem danes sprejel. In ko zdaj gledam na življenje, ne vidim več materialnih potreb, da bi kaj dokazal. Ampak vidim, da največ lahko dam nazaj, če živim skladno z življenjem samim.

Vsaka mala gesta je tisto, kar življenje dela. In za to ne rabiš začetnega kapitala ali razvojne ideje. Lahko jo spremeniš isti trenutek. Trenutek, ko te kdo nadere, ni trenutek, da nastaviš še drugo lice, ampak da veš, da ima po svoje prav – in da v svojem svetu tako vidi. In ti reagiraš v skladu s tem.

Ko si dovolj zrel v sebi, tudi veš kako. Ni naučeno. Občutek pove.

Na zunaj se to odraža v odnosih in priložnostih, ki ti jih življenje da. Ko tako živiš, te naravno tudi življenje podpre – samo videti moraš. In si seveda zaupati. Je pa to izstop iz cone udobja v cono zaupanja.

Razlika je, da cona udobja pomeni, da žrtvujemo svojo notranjo srečo za zunanjo ureditev.

Cona zaupanja pa pomeni, da odmisliš zunanje udobje in daš prednost nečemu, kar še nima oblike – in je v glavi.

Sam večkrat morda premalo vidim tisto eksistenčno potrebo, da mora biti toliko na strani, da preživimo. Bolj kot to – vlagam, kar ostane. In se prikrajšam za vse, kar ni nujno. Da bi ujel večjo možnost. Včasih je to pomenilo več denarja. Tudi zdaj – a za drugačen namen.

Zmeraj sem gledal na denar kot na orodje. Z njim naj bi dosegel željen rezultat. Ampak sem tudi mislil, da mora vse, kar imam, pokazati, da sem uspel – da bom drugim navdih. Dostikrat sem ga tudi preveč napravil. In bi danes z njim drugače razpolagal.

Ampak, ko pogledam, sem bil prikrajšan za vse, kar so drugi imeli – kot zabavo, proste vikende, počitnice... In sem moral kompenzirati drugje.

Sami smo dovolj

Ko sem si leta 2012 nabavil v avto DVD. Vrtavke – platišča, ki so se vrtela, tudi ko si se ustavil. In polno omaro dražjih oblačil. A vedno samo en brand – dokler si nisem napolnil omare z vsakim kosom iste blagovne znamke.

Danes nosim bele majice brez znamke. Imam ene Levi's-ke. Ostalo pa je v 99 % brez blagovne znamke – vsaj na vidnem mestu ne. Edino, kar se vidi, so superge. Tukaj pa rad ostajam klasičen – športni brand, ki je cenovno dostopen.

Je pa še ena stvar, kjer ni kompromisa – gume na avtu, dobra posteljnina in spodnje perilo.

Vse tisto, kar se me najbolj dotika in me drži varno »na tleh«.

Občutek, ko nimaš materialnih "obveznosti", je kot da imaš vse.

Ker se dejansko začneš zavedati, da res imaš vse, dokler dihaš. In vse možnosti – ker je vsak trenutek nova priložnost.

Če bi danes srečal tistega malega sebe – tam nekje pri sedmih letih – bi mu samo pogledal v oči in povedal "Ne spremeni ničesar in živi v malenkostih"

Ni mu treba rasti prehitro.

Ni mu treba postati nekaj več.

Ni mu treba dokazovati.

Samo živeti - s tem kar, je že.

Ko se ustaviš ob čebelici.

Danes mi je ogrelo srce, ko sem gledal medeno melono, ki sem jo posadil, kar tako – koščice sem odvrigel v lonec z zemljo in zalival. Danes je poln lonec rastline, ki lepo rumeno cveti in prav se vidi, kako živi. In potem je priletela čebelica, ki je nabirala cvetni prah. Lepo pridno je naredila svoje in šla na naslednji cvet. Ob njej sem se kar usedel in jo gledal za nekaj trenutkov.

Če bi gledal otroka, ki misli, da ni dovolj dober – tako kot sem nekoč jaz gledal nase – bi mu rekel: več si, kot si lahko kadarkoli zamisliš. Hraniš tiste, ki jih morda sploh ne vidiš. Vsak tvoj pogled je toplina v nekemu.

Dovolj dobri nismo, ker vedno, ko nekaj dosežemo, si postavimo višji standard. Namesto da bi delovali iz sebe – iz naravnega, kar že smo – in s tem ustvarili standard za življenje. Otroku je to težko, ker je že v trebuščku napolnjen s knjigami, besedami in pričakovanji.

Sprašujem se, kdaj ima takšen otrok čas in prostor za svojo dušo?

Ali je zato, da mora nadgraditi našo vizijo? Da naredi vse, kar mi nismo zmogli?

Sam še nimam otrok. Edini strah, ki ga čutim, je ta: da bi zadušil njegovo notranjo ustvarjalnost. Zato si želim, da mu dam prostor. Da sem prijatelj, ne režiser njegove poti. Ker ne vem, kaj on vidi – razen če sam vpraša.

Ko prideš do točke, kjer ne spreminjaš več ničesar – niti sebe – ampak samo sprejmeš, kar ti je dano, postane življenje lahko.

Ne v zunanjem svetu, ampak v sebi postaneš lahek. Morda na oko drugemu ležeren, a znotraj veš: kaj moraš narediti in kaj ne. In kar delaš, delaš z notranjim zagonom – ali pa sploh ne.

In živeti v malenkostih?

Pogledati v oči. Pogledati, kaj dela martinček, kaj dela medena melona, kako živijo rože in drevesa okoli tebe. Kako si ti? Kako mravljice nosijo listje. Kako se ljudje sprehajajo, pogovarjajo, kakšen imajo odnos do življenja – do sogovornika?

To so tiste malenkosti, ki jih lahko opazuješ tudi medtem ko delaš kaj »pomembnega«.

Sami smo dovolj

Kajti vedno smo v transakciji z nečim živim – če ne drugače, pa s svojim dihanjem.

Ko daš karte na mizo življenju, nastane mir. Odpade potreba po dokazovanju.

Vsak dan znova je čas, da smo iskreni sami s seboj. In ko smo dovolj časa, nas težko karkoli pretrese. Ker je resnica zmeraj zunaj.

Ni več potrebe po dokazovanju. Težko bi rekel, kdaj sem to prvič začutil ali kdaj nazadnje.

Občutek je – ali pa ga ni.

Dolgo so zunanji vplivi v meni vzbujali željo, da se »že končno izboljšam« in nekaj dokažem. Komu?

Ne vem. Sebi?

In nikoli se nisem počutil dovolj. Dovolj dober, da bi nekomu pokazal to, kar sem hotel. A paradoks je, da prav takrat, ko se ne dokazuješ več – pokažeš največjo moč.

Ljudje jo začutijo, brez da bi vedeli zakaj. Takrat sama prisotnost pove vse.

Ni treba govoriti, ko vstopiš v prostor. Ni treba dosti povedati, ko se pogovarjaš. Samo pravi izbor besed.

In hkrati lahko nimaš nič – materialnega – na zunaj. In ravno zato še bolj stojiš pokončno.

Brez potrebe po odobravanju.

In življenje te zasipa z milostjo.

Najraje bi šel, ampak sem ostal.

Spomnim se prvič ko sem občutil, da življenje nima smisla. Bilo je ko smo živeli na Pušči, ne vem za kaj se je šlo, kaj je bil točno razlog vendar poznam občutek. Stiska v prsih, jok, ki ne more ven, cmok v grlu, težko dihanje in misli... da sem dal vse od sebe kar znam, kar imam, kar premorem in je bilo premalo, da bi rešilo situacijo. Bil sem tako daleč, da sem razmišljal o smrti. Bolje bi bilo, če me ne bi bilo in življenje me ne bi pogrešalo.

V trenutkih tišine in sprejemanja vsega je prišla spokojnost, dovolj, da sem lahko zaspal. Na drugi dan je občutek minil, kot da ga ne bi nikoli bilo.

Če me vprašate, kaj je bilo kar me je zadržalo, nimam razumnega odgovora. Življenje samo verjetno. Ker ima življenje več volje, kot um. Tako kot mala mravljica, ki se bo borila do konca za svoje življenje, ker je to najvrednejše kar imamo.

Tudi za tem sem kdaj pomislil, ampak so bile samo misli. Tudi takrat so bile vendar razen njih drugega nisem videl. Kot da sem izgubljen v njih in ne najdem izhoda. In prav to se je zgodilo. Misli so bile večje od sveta. Čustva so bila nevzdržna. Boj je bil močan. In življenje močnejše.

Danes gledam na to, kot del tega, kar pač je bilo in nič ni narobe s tem. Samo ena izkušnja čustev in misli več. Pustil sem za sabo a ne bom nikoli pozabil, kje sem bil. Bilo bi škoda, da bi pozabil eno dragocenejših stvari, ki so se mi zgodile. Iz tega pride vsega pride spoznanje, da smo sami dovolj. Dovolj za življenje, da gremo s tokom naprej in se mu predamo.

Včasih ni odgovora.

Včasih ni upanja.

Samo vdih.

Samo izdih.

Samo to, da si še tukaj.

In včasih je to dovolj.

Kdo sem, ko ne nosim nobene vloge?

Vse manj sploh nosim vlogo. Kar nosim v sebi je vsakodnevno premlevanje o viziji, potem udejanjanje, plani, delo. Ampak vse to mi ne daje identitete ali da bi rekel, zdaj grem na sestanek – sem poslovnež. Zdaj grem kosit – sem hišnik.

Za razliko od prej, ko sem vse maske nosil zdaj delujem iz ene resnice vendar, do vsakega trenutka z odgovornostjo ki jo zahteva. Ni slabo če imaš maske in jih lahko menjavaš. Problem je, ko si z eno masko cel čas. Potem te življenje ne vidi. Maske postanejo odgovornosti reagiranja na situacijo.

Kdaj me življenje vidi?

Ko zadosti dolgo ne nosim maske. Dobesedno, ko sem vpleten v življenje me vidi. In kako to čutim? Kot kurjo polt po telesu, občutek miru in veš, da je to pravo. To je znak, da je z mano in takrat se pokaže tudi milost v fizični obliki, ki jo lahko vidim, kot olajšanje, ena vrata nova odprta ali samo čisti blagoslov.

Ko si slečen pred življenjem in hodiš gol. A poln življenja. Pa ne izkušenj, zabav in podobno. Ampak tisto tiho, kar te zravna ob hoji.

Ko je vsaka resnica prava.

Vsak je bil kdaj v konfliktu z osebo, ki ni popustila. Jaz sem začel spremljati pri svojih konfliktih, da zneraj pogledam najprej iz njegove kože. Zato poslušam. In vidim kako gleda na situacijo in kje je točka, ki boli.

Tako lahko sam bolje izrazim mnenje, ki ga imam. Je pa vprašanje če ga lahko spremenimo. Vsaj izrazimo se lahko in potem sprejmemo ali pustimo mnenje drugega. Tipičen primer kako moški in ženske različno gledamo na avtomobile in obleke.

Moški avtomobil izbiramo bolj čustveno, kot ženske, ki gledajo recimo bolj s praktičnega vidika. Pri nas mora imeti vsaj še X konjev in tako dalje. Pri oblekah smo pa mi bolj "praktični" in ženske bolj čustvene. Saj ne more na rojstni dan dvakrat z isto obleko. Mi smo že pozabili kaj smo nazadnje oblekli in čisto mogoče je, da bomo spet isti saj sta še vedno dve srajci v omari, ki ustrezata zahtevam dogodka, kar se tiče oblačil.

In če vzamemo ok, pa pač naj kupi še eno obleko smo rešili vse. V končni fazi se bo dobro počutila, tako kot mi vsakič, ko pritisnemo na plin. Za to je vsaka resnica prava in nič ni narobe.

Prekmurje...

Jutro, obveznosti, kava, balkon, vrt, zalivanje in kaj še pride. Kot vsako jutro. Priprave na dan tako ali drugače in to že vse do zdaj, ko je 8:04. Praktično je že dan. Ob 8 se začne že lahko redno delo ampak danes je eden redkih dnevov, ko nimam obveznosti, pa ne ker ne bi bilo nič za narediti ampak, ker ni nič nujnega.

Lahko bi se spravljal delat kakšne analize, plane, tabele, priprave za naprej ampak izkoristiti, dan brez dela je bolj pomembno. Danes se bom posvetil bolj sebi, pisanju, morda še kakšnemu ustverjanju. Jutri me sicer čaka delo in popoldan grem v Prekmurje.

Prekmurje je zmeraj tisti dom, kamor rad pridem, se sprehajam, diham s hvaležnostjo, da mi je dalo vse lepe spomine. Je poseben občutek, ki se ne da opisati kar tako. Vonj, znane ulice pa vseeno vedno kaj novega, pokrajina, ki je kot platforma življenjske duše in jo veter nežno boža. Ta veter se pa vidi skozi klasje, ki raste kamor pogledaš.

Kot filmski prizor ampak resnično življenje. Sonce močno, a vseeno nežno, da ga lahko celo pogledaš ob zahodu. Ravnica in bregovi. Polja in mostovi čez Muro z mlini obdani. Še vedno se čuti pristna kultura v ljudeh. Vidi se v njihovih očeh in v pogledu na svet.

Le korak iz mest te neokrnjeno podeželje ponese desetletja nazaj. Pa ne zaradi zapuščenosti ampak ohranjenosti jedra domačnosti. Vsak gost je dobrodošel, vsak raziskovalec je ostal poln toplih spominov.

Ko poslušam izkušnje prijateljev, ko so bili v Prekmurju, pohvalijo našo domačnost, odprtost in človečnost. Nihče ne poudarja s kakšnega kozarca je pol ali s kakšnega krožnika jedel ampak hrana in pijača je dobra. .

Iz Prekmurja pa na Tirolsko. Na babicino domačijo. Čeprav tam nisem bil veliko in na zadnje, ko sem spoznal kraj je bilo čutiti veliko topline in lahko sem si predstavljal nekaj časa tam preživeti. Zdaj grem mogoče celo na zadnji daljši dopust tja. Babica želi spremeniti okolje in priti nazaj v Prekmurje, po več kot 50 letih. Za to bom izkoristil maksimalno, da zajamem sapo tam.

To bo tudi ena prelomnica v njenem in tudi našem življenju saj prihaja čas, ki je bil izgubljen. In, ko gledam življenje za nazaj je vse ravno prav. Med tem ko je starejša, je dobro imeti podporo družine in brezskrbno življenje. To bo tudi imela in ne bo več sama.

Zdaj je čas, da uredimo zadevo tako, kot je treba. Za mirno nadaljevanje življenja. Zgleda, kot da se vse vrača na svoje mesto. Ampak čisto vse. Tudi notranji boji so izginili. Ostala je še samo "drama" strpnosti, ki pa ni "drama". Ko ti življenje daje velike spremembe je potrebno tudi jemati z veliko odgovornostjo. In odgovoriti je treba s sklepanjem neskončnega.

To pomeni, da vse kar delam, gre ,kot seme naprej. Da se tok ne konča. Pripravim zemljo, posadim, zraste, delim in imamo seme za naprej. Čeprav zdaj karikiram, življenjska resnica ni daleč. In v vseh aspektih življenja se lahko uporabi ista resica. Ali kot negovanje odnosov, postavljanje posla ali samo delo na vrtu.

Kako čas pokaže pravo resnico?

Ko sem se zaposlil v zadnjem podjetju, sem imel občutek, da imam vse. Redno plačo, službeni avto, ki sem ga smel uporabljati tudi zasebno, dobro pozicijo in še boljše izhodiščno točko. Le še strpnosti bi bilo treba – in potrpežljivo delati naprej. Stanovanje na Primorskem, sicer zasebno, ne službeno, ampak vseeno... Nič mi ni manjkalo. Plača ni bila bajna, a če sem prištel še ugodnosti, je bilo povsem sprejemljivo.

Tudi doma so bili odnosi v tistem času bolj mirni. Res sem delal ves dan. Zjutraj sem šel ob osmih, vmes sem skuhal kosilo, potem nazaj pomagal v trgovini ali pospravljaj na vrtu. Bilo je veliko, a brez razloga za konflikte.

A kot sem že večkrat omenil – nisem videl prihodnosti, ki sem si jo želel. Od nekdaj sem vedel, da bo ta zaposlitev samo postaja. Da grem kasneje nazaj na svoje. In tako sem si v ozadju potihoma pripravljaj teren za ta prehod.

Ko sem imel dovolj informacij, povezav in predvsem notranje odločnosti, sem dal odpoved. Večja plača bi me morda zadržala še kakšno leto, ne pa dolgoročno. In te ponudbe niti ni bilo – mojo odpoved so sprejeli.

Sledil je prehod na samostojno pot. Ena pogodba je uspela, ostale sem planiral sproti. A po treh mesecih ni šlo več – podjetje si ni moglo privoščiti stroškov z mano in nismo nadaljevali. Nisem uveljavljal pogodbenih pravic – ker sem razumel, da so imeli dovolj svojih težav. Tako sem ostal brez prihodka in denar, ki sem ga imel prihranjenega, je začel kopneti.

Potem se je pojavila prva večja prelomnica: apartma. Nekaj, o čemer sem razmišljal že od prihoda na Primorsko. Prenova, prva sezona – razprodana. Ocene odlične. Drugo poletje je že bilo zasedeno. In dobil sem prostor, ki je kupil čas.

Kasneje sem podpisal pogodbo s krajevno skupnostjo za asistenco – kar mi je dalo dodaten veter v jadra. Tudi s skromnimi letaki so me stranke začele klicati. Vzporedno se je začel projekt “wellness” kot dodatna veja podjetja.

Decembra sem začel slikati. V meni je vrelo in nisem več mogel ignorirati tega občutka. Doma niso verjeli, da bo iz tega kaj – pričakovali so, da bo oprema le lovila prah. A prva slika je nosila nekaj posebnega. Ena za drugo so nastajale nove, vsak dan. Ljudje so bili navdušeni. Mene pa je presenetilo, kaj se sploh dogaja.

Spodbudili so me, naj jih prodajam. Ampak prodajati slike? Rekel sem: le za dobrodelne namene. In tako sem si zastavil jasen načrt:

- Če želim slike prodajati globalno, morajo imeti vrednost.
- Če želim višje cene, moram imeti jasno cenovno politiko.
- Vsaka slika mora biti unikatna, z zgodbo.
- Pristopiti moram profesionalno.

Cene sem postavil visoko – ker ne gre za mene. Gre za prihodnost otrok. In to nima cene.

Nato sem vprašal ChatGPT: Kako prodati umetnino za milijon evrov? Pogovor je trajal tri mesece. Pomagal mi je ubesediti tisto, kar sem čutil. In priporočil mi je svetovno platformo. Na moje presenečenje so me sprejeli. Ustvaril sem profil, začel z objavami. Povpraševanje je prišlo – največ za nižje zneske, a sem take slike raje podaril kot prodal. Nisem hotel zamegliti vrednosti svojega dela. Nočem imeti slabe vesti pred človekom, ki je plačal več.

Ta projekt sem dodal k svoji “pravični ekonomiji”, o kateri govorim že dolgo: sistem, v katerem kapital in človeškost sobivata. Ne gre za ločevanje, ampak za povezovanje.

Vzporedno se je razvila še košnja in dodatne stranke. A skupaj ni bilo dovolj, da bi podjetje pokrilo stanovanje, mene in vse stroške. In spet sem bil pred zidom.

Na koncu sem zaprl s.p. iz danes na jutri. Zaradi pritiska, razumevanja – ali nerazumevanja – bližnjih, in lastne trme. A prav takrat se je vse obrnilo. Vse, kar sem planiral za naslednja leta, se je zgodilo v nekaj dneh:

- Projekt z več institucijami.
- Možnost za širitev apartmajev.
- Novo podjetje (tokrat d.o.o.).

Zdaj, ko gledam nazaj, razumem: življenje me je pripravljalo na vse to. Apartma sem gradil, kot da jih bo deset. In vedno sem govoril, da jih bo.

Takrat so me spraševali: Kako pa boš? Kdo si ti, da misliš, da boš?

Ampak ravno to je čar. Ne vem. Nihče ne ve. In ko to sprejmeš in kljub temu delaš – življenje pokaže pot.

Danes, ko pogledam iz te perspektive, nobena finančna luknja več ne pomeni konec. Je le ogledalo poti. Vidim, kaj sem dal skozi. In kaj mi je to dalo.

Marsikaj sem izgubil – odnose, povezanosti, razumevanje. A zdaj, ko se zgodba počasi obrača in ko se priložnosti potrjujejo – je vse drugače.

Ljudje, ki so nekoč govorili eno, zdaj govorijo drugo. Jaz ne zamerim. Ampak ne pozabim.

In zato pravim:

Čas razkrije pravo resnico.

Najprej sem moral dati, da sem lahko prejel.

Zapis je nastal po nekaj dneh premora, ki v resnici ni bil premor. Bil je srečanje s preteklostjo. Pri babici smo ure in ure sedeli za kuhinjsko mizo, se pogovarjali, gledali slike iz otroštva... vse je bilo novo. Samo poslušal sem.

Hkrati smo se zavezali, kam nas bo nesla pot. Pa ne govorim o dogovorih – govorim o zavesti. Zavesti, kaj v resnici imamo: eden drugega. Vsak od nas je del večje celote – skupne zavesti. To se začuti v srcu, ne v besedah. In k temu se ne moreš zavezati z obljubo, temveč z ljubeznijo. S prisotnostjo. Z namero.

Najbolj so me pritegnile korenine. Vse do prapradedov in prababic imamo lepo zabeleženo družinsko zgodovino – trdno osnovo za nadaljnje raziskave. Lotil se jih bom. Iz spoštovanja. In poklona življenjem, ki so tlakovala pot za nas.

Bolj kot sem spraševal in poslušal, bolj mi je postajalo jasno, kaj nosim v sebi. Zakaj sem tak, kot sem?

Ne morem še pisati o vsebini pogovorov, lahko pa o občutkih. Ti so me popeljali več kot sto let nazaj. Pogovor treh generacij, z vsako besedo bogatejši.

Mama se spominja mojega rojstva tako: želela si je deklice in zanjo je že imela izbrano ime. Za fanta pa ne. Oče je slutil, da bo deček. In ko sem se rodil, sem ji – tako pravi –

prvič pogledal v oči in pokazal jezik. Češ: »Nisem punčka.« Prej sta se dogovorila, da bo, če bo sin, dobil ime po očetu. Oče se s tem ni strinjal. A mama je bila odločena.

Shodil sem sam pri 11 mesecih. In nikoli več plazil. Vse sem hotel narediti sam, vse preizkusiti. Že pri šestih letih sem prodajal, da sem imel svoj denar. Če je šel oče kam, sem bil prvi pri vratih s pripravljeno jakno. Tako sem spoznaval svet.

Hvaležen sem, da je bil moj oče vedno prisoten – nikoli ni imel »klasične« službe. Kar sta z mamo delala, sem lahko delal z njima. Tako vrtec zame ni bil potreben. Mama je nekaj časa sicer delala v tovarni, a hitro sva spet bili skupaj. Imeli smo družinsko podjetje – in jaz sem to nadaljeval. Že pri šestnajstih, sedemnajstih sem odprl svoje podjetje.

Če pogledam nazaj: nisem nič ustvarjal na novo – le nadaljeval sem, kar mi je bilo dano.

Ampak do takšnega uvida lahko mine štirideset let. In velikokrat brez aplavza. Kajti notranji boji niso vidni. In to zna boleti. Ko delaš iz srca – ne iz glave – pot navzven pogosto deluje težja, a znotraj te napolnjuje. Kar se rodi zunaj, se mora roditi samo od sebe – ne moreš ga siliti. Na nekaj lahko vplivaš, ne pa na vse. Lahko pa daš sebe – to, kar čutiš.

Sam sebi moraš dati to, kar ti resnica šepeta. Tisto, kar te ne zaduši, ampak osvobodi. Kar ti omogoči, da zacvetiš.

In kaj mine v 40 letih?

To, da sem delal to, kar sem čutil. Deloval sem iz vrednot, ki so mi bile blizu. Bil sem nerazumljen. Samoten. Pogosto izven okvirjev. In pogosto sem se spraševal: sem jaz nor ali drugi?

A ko spoznaš, da je tisto, kar čutiš, resnica – potem ni več poti nazaj.

Če delaš nekaj, kar lahko izboljša življenje vsaj še enemu človeku – ima smisel.

Ko drugi ne razumejo tvoje vizije, si morda ravno zato na pravi poti, da nekaj premakneš.

Tega ne bi zamenjal za nič. Kot otrok sem govoril in delal isto kot zdaj. Samo okoliščine so se zamenjale. Ko nekaj nosiš tako globoko, da bi za to umrl – se življenje piše samo.

Zdaj ni več vprašanje časa.

Zdaj je samo vprašanje: kaj bo življenje samo dalo?

Pot je znana. A z vsakim korakom nova možnost.

Ko gledam iz tega prostora, čutim samo mir. In nasmeh. In hvaležnost.

Ker so vse besede... odveč.

Plani, plani, plani.

Vse, kar sem do zdaj počel, dobiva smisel. In to ne govorim le za zadnje leto ali dva – govorim od otroštva dalje. Bolj kot spoznavam sebe, preteklost, korenine in imam prostor, da urejam življenje naprej – takšno, kot si ga želim – bolj vidim, da sem na pravi poti.

In ta občutek mi daje dodaten zagon. A ne zagon iz nemira. Zagon iz mirnosti. Občutek je, kot da je že vse pripravljeno. Samo potrpežljivost in tiha naravnost še manjkata. Seveda tudi delo – veliko dela. A to zame sploh ni delo, ampak način življenja.

Počitniški del posla ima dobre temelje.

Ocene gostov so odlične, zgodba se gradi. Vsak detajl je pomemben – studio mora biti čist, opremljen z občutkom, prijeten. Ne preveč, ne premalo. Čistoča, srčnost, iskreno dobrodošlica, ki jo gost začuti. Darilo ob prihodu. Osebno napisano sporočilo v spalnici. In kar ni novo – če je čisto in lepo ohranjeno – ima dušo.

Na steni pa umetnine. QR kode vodijo do zgodb. Galerija na dosegu roke. Umetnost ni samo okras, ampak del večje zgodbe – zgodbe, ki vodi k dobroti. Del prihodkov bo šel v sklad za podporo projektom in otrokom. In ko bo ta model razširjen, bo postal nekaj, kar bo delovalo tudi po moji smrti. Zapuščina življenju, ki mi je toliko dala. In svetu, katerega del smo vsi – če si ne mečemo peska v oči.

Ko delaš skupaj z življenjem, gre vse lažje.

Imel sem že ideje, ki so bile namenjene predvsem zaslužku. Take stvari se včasih hitro začnejo – in tudi hitro končajo. Imajo rok trajanja. Enkrat se konča dobava, drugič cena pade, tretjič konkurenca prehiti. Ko pa nekaj izhaja iz vrednot in je v službi večjega namena, steče lahkotno, organsko.

Dober posel je bil zame tisti, ki je bil najmanj sebičen.

Zato danes projekte peljem do točke, kjer vidim, da mora naprej opraviti svoje življenje. Če produkt zadiha – ga prepustim toku. Če pa ne, ne vztrajam več na silo, kot sem nekoč. Takrat sem verjel, da moram izpeljati vse, kar sem si zamislil. Danes vem, da ne. In to je lahkotnost.

Če poskusiš 100-krat, ti lahko uspe 3-krat. Če poskusiš samo 10-krat in vztrajaš pri enem, morda zgrešiš vse drugo, kar bi uspelo z manj napora. Tudi to je del modrosti.

Eden največjih projektov ni uspel, ker mu je manjkala srčika.

Produkt je bil super, ekskluziven, a ko je udarila kriza, zgodba ni zdržala. Ne zato, ker podjetje ne bi imelo vrednot – ampak ker jih ni v celoti živelo. Bil je le en poslovni cikel. Ni imel globine.

Kaj je prav in kaj narobe, ne bomo nikoli popolnoma vedeli. A ko človek ve, da nič ni narobe, če ostaja zvest sebi – je zadel bistvo.

Takrat se rodi tista prava ideja. In potrpežljivost ni več napor – je milost. Takrat življenje ne teče proti tebi, ampak s tabo.

Zdaj začnjam z dobrodelnim društvom – fundacijo.

Zamisel mi je bila dana nenapovedano. Organiziral sem že prvo otroško delavnico – iz lastnega žepa in s pomočjo dveh donatorjev. Nato sem se z družinskimi prijatelji pogovarjal o tem, kaj počnem. In rekli so mi – to je delo za društvo. Tako se boš lahko uradno povezal z ljudmi, ki čutijo podobno.

In zdaj se vse povezuje: turizem, dobrodelnost, umetnost, asistenca, wellness. Vsak tok teče sam zase, a v isto smer.

Sem uspešen? Da.

Sem bogat? Ne – vsaj ne finančno. Vse skupaj še nosi zelo malo. A vsaka stvar ima vsaj pozitivno ničlo. In potencial. In to je največ.

Določene stvari mora oblikovati čas. Sadhguru pravi, da ima potrpežljivost večjo kvaliteto kot delo. Delo se enkrat začne in enkrat konča. Potrpežljivost pa je lahko večna. In kot vsaka rastlina, tudi življenjski projekt potrebuje čas, da zraste, zacveti, obrodi.

Klasični sistem – delo, dom, dopust – ima svoj smisel.

Tudi moji bližnji ga živijo – hiše, službe, penzija. Ampak ko gledajo mene, pravijo, da nič ne delam. Ker “samo” kosim travo, urejam vrt, grem na kavo, tečem, pišem, rišem, vozim Vespo... Težko razumejo, da to je delo. Delo duše. Delo srca.

Slišim celo, da brez partnerke tega ne bi zmožel. Pa vem, da ni res. Dovolj dobro poznam pot, ki sem jo prehodil. Prevečkrat sem že šel čez težka obdobja, da bi se bal.

Zdaj je čas organizacije.

Organizacije tokov, ki služijo ljudem. Trenutno tečejo trije projekti. Hočem jih sedem. Verjamem, da jih bo več. A že to, kar je – je milost, ki jo je težko opisati.

Mlajši sebi.

Bil bi trenutek, ko sem miren v sebi.

Nasmehnil bi se mu in rekel:

“Ne skrbi. Ti samo živi... vse je že tu.”

Vrt kot pesem.

Ko bi videl, kako je bil moj vrt pust pred tremi leti...
Zdaj je poezija. In to brez pretiravanja.
Ni šlo za načrt, šlo je za občutek.
Nisem ga obrezoval po pravilih, pustil sem ga živeti, divje, pristno.
Tudi sivk nisem rezal za vazo – pustil sem jih čebelam.
In vse je obrodilo.
Ko sem očistil škarpe in kamen s čistilcem, je dvorišče zadihalo.
Sosed reče, da je kot novo. Jaz pa čutim, da je živo.
Vsaka rastlina nosi namen – ne zaradi pridelka, ampak da raste.
Tako živim svoj vrt. Tako živim sebe.

Jaz in otrok.

Večkrat sem ji rekel: jaz sem pripravljen na otroka.
Ne kot dokaz.
Ampak ker v sebi čutim, da je čas.
Mirno sem ji rekel, naj si vzame čas.
A bom vsak dan vprašal, ker je to tudi moja sreča.
Dva sva. In življenje ne čaka.
Če ne zmoreva biti iskrena tukaj, kje potem?

Ne-klasičen moški

Zdaj mi je postalo jasno.

Najin problem ni drug drugega.

Najin problem je sistem, ki definira vloge.

Jaz nisem po vzoru klasične družinske funkcije. Delo, domov, počitnice 1-2x letno in čakanje na penzijo

Ravno nasprotno.

In to me ne dela manj moškega – ampak bolj mojega.

Delo ali svoboda?

Klasičen dan, obveznosti doma, pospravljanje in delo. Ko sem cel dan po hiši se mi zdi, da ne nič ne premika naprej. Da čas stoji in jaz v njem. Čeprav pride partnerka domov in takoj vem, da je nekaj časa preteklo. Začne se s prerostimi vprašanji, kaj je bilo, kaj novega? In to se razvije v filozofije, ko se spustiva v sistem in podjetje, kjer dela.

Ker gleda s svoje strani ima prav, vendar če gleda s strani sistema pa ne. Najbolj nujno pa je, ker je na takšni funkciji, da je ravno vmes med upravo in oddelkom, da zna pravilno sporočati obveznosti naprej. Ne glede na nestrinjanje je potrebno najti kompromis in stvari predstaviti takšne, kot so in od tam reševati težave. V obe smeri.

Ampak dostikrat sem v fazi, kjer se mi ne da poslušati, ker je govor brez rešitev. Pa ne samo doma ampak vse povsod. Eno so konstruktivne debate, drugo je pa ko ljudje vidijo samo eno – negativno stvar, morda so, kje prebrali kakšen pameten komentar in potem začnejo debatirati na to temo. A ne kako odpraviti težavo, samo jo predstavljajo.

Najlažje blatiti nekaj. In to pomoji predstavi delajo zelo ozkourni ljudje. Tisti, ko so malo bolj razgledani, pa ne samo šolsko začnejo debatirati o rešitvah. Ljudje z voljo in odprtostjo pa rešujejo in delajo na tem, kar vidijo, da lahko izboljšajo. V družbi takoj lahko opazimo, kdo kam sodi. Ne gre se za to, da bi bil kdo slabši ali boljši, sami moramo pri sebi narediti red, kjer se lahko umaknemo ali ne poslušamo - se ne vključujemo v te debate.

Meni odžirajo energijo. Če smo nekje, kjer se ne morem umakniti in sem že deležen debate po navadi, ko me kaj vprašajo povem stvari, kot jih jaz vidim in po navadi se lahko strinjam delno z vsem že prej povedanim vendar če stopimo korak nazaj od situacije vidimo še malenkost drugačnejšo sliko.

Bil je popoldan, ko je tekla debata o pravicah žensk. Predvsem o tem zakaj se morajo nekatere ženske pokrivati in na kakšen način vse so jim prikrajšane pravice. In da je to vse politično in nadvlada miških nad ženskami skozi zgodovino. Kar je res ampak kje se je vse začelo če smo že zašli tako globoko.

V zelo zgodnji zgodovini razvoja človeštva je ženska veljala za "sveto". Ker je samo ženska lahko dala novo življenje in nežno skrb ter potreno ljubezen. To je ženska stran, tista nežna. Moška je bolj močna, manj čutna po naravi. Bolj reakcijska in manj instinktna. Zato ova spola tvorita celoto in celo v vsakemu izmed nas sta obe enrgiji, ki se ko sklenemo roke z dlanmi skupaj, kot da bi molili energija združi. No in na ta način so varovali ženske in zelo cenili.

Vendar ljudje, kot smo želimo vedno več, večje vasi, večje družin, še posebej takrat, ko si bili "klani" in so bili toliko močni koliko so bili veliki. In za to so potrebovali ženske in so jih začeli ugrabljati v drugih vaseh in jih pripeljali v svoje.

Groza ja – ampak tako se je pisala zgodovina. In potem so začeli skrivati ženske, da jih ne bi našli in so se domislili, da jo zakopajo do vratu in čez glavo vržejo košaro. Tako lahko diha in nihče ne bo pomislil, da je lahko kdo spodaj. Ko so plenili jih tako niso našli.

In iz tega se je skozi zgodovino razvilo marsikaj. Zdaj, ko smo leta 2025 se ženske ne bi smele boriti za pravico. Ne bi ji sploh bilo treba, če bi znali ohraniti tisto prvinsko vez, ki nas združuje in ne tisto, ki razdvaja. "Ne trdim, da mora biti ženska doma, ali da moški ne more. Kar čutim, je to, da naj ima vsak svobodo, da sledi sebi – brez sramu. In če izbereš biti prisoten z otrokom – to ni manj. To je največ."

In še debata o tem zakaj ženske "spadajo" v kuhinjo in moški na "delo". Ko je moški moral delati na poljih, težja dela so ženskam zazporedili lažja dela, tista so se bolj opravljala doma. Spravljanje sena, priprava pridelkov,... Ja danes ni treba, ker vse dobimo domov ali kupimo v trgovini in ni potrebe po moških mišicah in žensko nežnostjo.

Zdaj so časi kompromisov. Vendar ne razumem zakaj imamo družbo, kjer biti doma in skrbeti za družino nič ne velja? Ali velja malo? Skrbeti za družino je največ, kar lahko naredimo in najbolj cenjeno delo, je dati otroku prostor in prisotnost hkrati. To se ne zgodi v vrtcu ampak doma. In kdor koli je ta ki skrbi za družino in dom doma ima najpomembnejše delo. Od tega je odvisna naša prihodnost.

Marsikateri me bodo "linčali" zaradi tega ampak jaz sem mnenja, da otrok bolj kot vrtec rabi prisotnost staršev ali vsaj svobodo, da raziskuje izven okvirjev, ki ga vrtci postavljajo in naj je še tako dober vrtec. Včasih sprašujem otroke če radi hodijo v vrtec ali šolo in prečkrat tudi slišim NE.

- Res je, da je v vrtcu večja socializacija in se spozna otrok s sistemom in prijatelji. Ko govorim o sistemu je to, da grejo vsi na isto uro spat, jest, se igrat in tako naprej. Čeprav ima vsak otrok v tistem trenutku drugačno energijo. Ko se začnejo učiti vsega živega se jim postavljajo podzavestne meje, da je to to in nič drugega. To je žirafa, to je slon.

Ne to smo jih mi tako poimenovali, kot vse da lažje razumemo. Drugače so živa bitja, ki dihaajo isti zrak kot mi. In v istem trenutku se otroku lahko rodi bolj pristna želja, da spozna naravo žirafe ne samo ime, kako smo jo poimenovali. "Seveda je veliko vrtecev čudovitih, z zavzetimi vzgojiteljicami. Ampak sistem je tak, da otrok pogosto nima izbire, ne prostora za individualen ritem. In to želim samo odpreti kot razmislek – ne kot napad."

S svojega vidika gledam, da nisem nič zamudil, ker se sploh vrtca ne spomnim, ker sem ga tako malo obiskoval. Vse povsod sem bil z očetom in mamo in vse sem doživel v resničnem svetu. Kjer tišina govori, kar se ne da prebrati. Saj sem se naučil pisati, brati in vse. Sem pa že nekaj italijanskih besed vedel pri 5 letih in nekaj nemških, madžarskih...

Zaužil sem že ogromno sveta. Ogromno za mene in še toliko je bilo za raziskati. Zaradi tega mi je pozornost lahko vzela vsaka malenkost.... gledanje ljudi, narave, staršev, brata... kako se ljudje pogovarjajo. Kako se pogajajo. Kaj pomeni trg in kaj pomeni preživeti. Koliko truda je bilo potrebnega, da so bili želodci polni.

Vrtec bi tako preskočil osnovno šolo pa ja ampak malenkost po svoje. Toliko koliko je potrebno, da gremo skozi. Saj kdo pa že kot otrok želi postati pilot, bo pa pravočasno pokazal interes in tudi izobraževanje bo izbral v tej smeri in toliko, koliko bo potrebno za njegovo resnico. Če je notranji klic, ki govori, je popolnoma prav, da se v šoli potrudimo.

Želim pa samo povedati, da marikaj, kar se mogoče zdi ne mogoče, da delal in stem preživel se da. Ker danes obstajajo vse možne poti. Je pa red, da se vse ne da takoj doseči, za to si moramo narediti realen plan s fokusom in slediti.

Realen pomeni terminsko in če je potrebno 10 let delati dodatno 5-8 ur na dan poleg službe pa naj bo. Potiho in vztrajno in pride tistih 10 let. In potem vidimo, koliko je bilo narejenega. Samo naenkrat nismo več v želji ampak v toku. Govorim predvsem iz svojih izkušenj, odločitev in odločnosti. Naj je na zunaj zgledalo, kot normalna služba vendar v sebi moramo vedeti za kaj se to dela.

Tako se dela svoboda.

Ko se vklopi OG – Original Gangster

OG mu pravim, ker je to stanje, ko odpadejo vse modrosti, vse molitve, vse, kar poznaš. To se mi zgodi, ko sem v življenjski situaciji, kjer vse, kar sem poznal, delal, živel – naenkrat nima več smisla. In takrat se zgodijo premiki. Recimo: ko sem moral dvakrat očistiti ista tla v tovarni in sem se odločil, da to pač ni zame. Ali pa, ko je kdo z viška gledal name. Zunanjih reakcij ni bilo. Naredil sem, kar je bilo treba. Ampak znotraj – tektonski premiki.

Takrat nabijem rap. Po navadi trši. Se vidim uspeti. Dokažem si, da se z vztrajnostjo in pogumom da. In vedno sem v sebi našel moč, ker sem vedel, da nosim nekaj več kot samo svojo vizijo. Da je to poslanstvo. Živeti. In iz svojega življenja narediti največ – zato, da sem lahko luč tudi drugim.

Ta OG “mode” me je držal kar lep čas. Zasanjan v glasbi sem si predstavljal sebe v različnih situacijah: “Now they only say congratulations, worked so hard forgot how to vacation.” Ta stavek od Post Malone-a me zadane v srce. Ker sem res delal, delal – in sploh nisem znal več dopustovati. Ne da ne bi hodil kam – ampak zame je bil odmik skoraj zapravljanje časa. Čeprav sem se imel lepo. Ampak v globini – nisem potreboval počitnic.

Edino, ko sem prvič delal v sistemu, sem komaj čakal tistih 14 dni. Takrat je v meni gorelo: vse se bo enkrat izplačalo. Samo zdržati je treba. Že tolikokrat si padel in vstal. Tudi tokrat boš. Brez poka. Samo v miru, v tišini, z delom, ko drugi ne vidijo.

Grem tečt. Po navadi 10 km, odvisno od kondicije. Manj skoraj ne. Takrat se misli poglobijo. Gledam naravo, poslušam rap. In ker je občutek tako globok, dobim kurjo polt in se stokrat zahvalim v nebo. To je tisti občutek, ki pride, ko se dneve ali tedne nekaj kuha v meni in ne najdem konstruktivne rešitve. Ko vse pametno izgine. In potem – tam nekje – pride stikalo.

Sanjanje “dobrega življenja” je bila usmeritev. Zmeraj sem verjel – ko dosežeš nekaj, te bodo ljudje poslušali. In takrat jim poveš, da poanta ni v dobrinah, ampak v tem, kolikokrat si sebi verjel. To je bil zame smisel “materialnega”. Seveda sem v tem tudi užival. Takšen sem bil. Predstavljal si, da ti sošolci govorijo, da si nesposoben. Ker nisi imel ocen. Ker nisi bil dober v fuzbalu. Pa sem čutil, da imam nekaj več. Ne dokazov – občutek. Da je življenje nekaj več. Vse ostalo – samo okolica.

Tako sem zgradil zid. In delal svoje. Sprejel sem: naj kdo reče, kar hoče. Čas bo pokazal. Proti koncu osnovne sem spoznal rap. In njegova surovost me je potegnila vase. Tako so se začele sanje o Ameriki. In glej ga zlomka – nekaj let kasneje sem šel res v LA. Po biznis. Po povezave. In res – blagovno znamko, ki sem jo soustvarjal, so nosili tisti, ki sem jih poslušal kot mulc. Tisti, ki so mi dajali moč. A nikoli me to ni zaslepilo. Nisem bil poln samega sebe, ker sem šel v Ameriko. V meni je gorel ogenj – in nisem se ustavil.

Ko se je končalo – pa padec. Notranji. Tisti, ki izgubi otroka v sebi. Takrat se OG vklopi še močnejše.

Nekega dne sem delal v tovarni. Prijatelj je bil vodja enega oddelka. Ker na mojem ni bilo več dela, so me dali k njemu. In ker sem prej delal na “finih” zadevah, so oni na nas gledali zviška. Pokaže mi, kaj delati, in rečem: “Prosim, na začetku ne prehitro, da se ne zatakne.” Kaj naredi? Pospeši stroj. Samo da pokaže. Da dokaže. Pa sem kljub vsemu delal. In ko sem videl, da se s sodelavcem režiata – sem si rekel: tukaj ne ostanem več dolgo. In kot nalašč, ker je bil stroj prehiter, ni šlo gladko in so morali ustavit. Sam sebi je škodil. Jaz sem tiho oddelal. In dobil zagon. Odpoved. Nova pot. Ko sem odhajal, sem mu rekel: “Hvala za vse.” Ker je pripomogel, da sem šel. In ne obstal.

Kot pravijo: če hočeš dobre rastline, moraš gnojiti. Več gnoja – večji cvet. In takrat, ko sem nalagal, mi je vse švigalo skozi glavo.

Danes pa gledam drugače.

Mama, oče, brat.

Mi štirje smo skozi celo življenje imeli močno vez. Notranjo. Navzven smo delovali kot običajna družina z običajnimi težavami. Znotraj pa se je večkrat dogajalo nekaj, kar je za mnoge nerazumljivo. Biti povezan tako, da se čutiš – to presega vloge mame, očeta ali brata.

Oče je želel, ko sem bil manjši, da najdem v nogometu lepoto, ki jo je on videl. A zame je bil to zgolj šport. Vztrajno me je bodril k treniranju, in res nisem izpustil nobenega. Celo s kolesom sem se vozil 10 km tja in nazaj. Pred in po treningu pa sem bil še na rolerjih. Njegova vzgoja je bila – delo in šport.

Ko sva se vozila skupaj, je celo pot razlagal o življenju. Kaj je doživel, kaj preživel, kaj se dogaja, kako bo izpeljal določene stvari... Tem ni nikoli zmanjkalo, tudi po 8 ur vožnje ne. In vedel sem, ko sva se usedla v avto, se je začela debata. Rad sem poslušal modrosti starejšega, pa tudi sam sem dosti govoril. Tisti trenutki so se mi vtisnili v spomin – ne toliko kot teme, ampak kot občutek opazovanja, kako nekdo doživlja svet.

Težko povem, kaj me je naučil, ker se je celotno življenje prepletalo z družino.

In mama – ona je bila steber ljubezni. Vedno podpora mojim vizijam, in tudi blažilec med očetom, ki je bil zelo realističen. Z mamo (tako kot z očetom) se lahko pogovarjava ure in ure. Ko pridem domov, je kava na mizi že ob šestih zjutraj, in se pogovarjamo do devetih ali desetih, ko vsak odide po svojih opravkih.

Mama me je vedno ščitila in branila moje ideje. Ko sem rekel, da želim v Ameriko, ker sem videl oglas v reviji in sem bil že dogovorjen za sestanek, me je podprla brez vprašanj. Pustila me je, da povem svoje, in stala ob meni. Imela je napotke, seveda. Včasih sem jih sprejel, drugič sem rekel: »Bomo videli.« In to je ostalo. Nisem si pa vedno predstavljal, kaj vse te moje odločitve potegnejo za sabo... Da bom nekaj let kasneje na tržnici prodajal majice za 2,5 €, in zatem moral postaviti distribucijski center v tujini.

Oče je imel več vprašanj. Videl je, kaj vse to »stane«. Koliko žrtvovanja bo potrebnega. Spraševal me je, pogosto tudi povedal ali nakazal, da je nekaj nemogoče. Na začetku, ko sem bil star 19–20 let, sem to včasih jemal kot kritiko – da vidi samo slabo. A zdaj vem, da je bil to njegov pogled. Jaz sem videl drugače. In za tem sem šel.

Spet malo rap glasbe, malo OG-ja – in je šlo dalje. En tek več, da sem premlel, in to je bilo to. Naprej me je gnalo ravno to, da mi je postavljala prava vprašanja. Ne zato, da bi me potlačil, ampak zato, da me pripravi na realnost. Pogosto se je tudi zgodilo točno to, kar je napovedal. A ko sem prišel iz Amerike z vzorci, se je med nami začelo bolj tekoče razvijati zaupanje.

Bolj kot sem delal in več kot se je dogajalo, bolj sta mi zaupala. In počasi – a hitro – prepustila. Tudi takrat, ko oče ni bil zraven, sem jaz vodil zadeve.

Brat je bil vedno svojeglav, s svojim ritmom življenja. Začel je težje – težje se je učil, šola mu ni šla od rok in ni dokončal srednje. Mi se temu danes smejimo, celo hecamo, da ima še vedno več razredov kot oče, ki je zaključil osnovno šolo v 4. razredu. Mama je končala trgovsko. Da sem se jaz vpisal na ekonomsko fakulteto, je bil zanje že vrhunec – čeprav je nisem končal.

Brat je pomagal meni, očetu pri hiši in drugim – fizična dela. V glasbi je užival, ni bil glasbenik, a vedno je snemal kasete, CD-je za v avto... In bil z menoj povsod. Kot otroka se nisva dosti družila – on je bil v parku s prijatelji, jaz na treningu. Bistveno različna sva bila. A vedno me je navduševala njegova srčnost. Nikoli ne bi nikomur naredil nič hudega, prej bi sebe spravil v neugoden položaj. Popolnoma zaupa ljudem – ne glede na njihov izhod. Nikoli ni sebičen.

Takšna je dinamika med nami.

Ko se skregamo, se skregamo – kot se spodobi. Ampak tudi po najhujših prepirih molk popusti in vsak s svojim gre naprej – skupaj.

Zaradi skupnega dela in odnosa z mamo je prihajalo tudi do težav v partnerskih odnosih. Mnoge partnerke so imele občutek, da sem »mamin sinček«. Ker je bil odnos med mano

in mam praktično vsakodnevni – pa ne čustveno, ampak zaradi vsega posla in obveznosti – je bilo težko razumeti. Nismo ločevali med prostim in službenim časom. Zame to ni obstajalo.

Ko je bil v Ameriki dan, sem delal ponoči. In čez dan sem bil tu, kjer so bile obveznosti doma. Ni bila dinamika, da gre otrok v študentski dom in se »osamosvaja«. Jaz sem študentski dom samo videl – ko sem pri kom spal na kavču. Ali na tleh.

In zato je v odnosih prihajalo do različnih očitkov, nerazumevanja... A kaj naj bi rekel? Da ne moremo več skupaj delati? Včasih pač ni šlo drugače kot da gremo vsak svojo pot.

Ne zato, ker bi kdo moral sprejeti mojo družino – saj že 20 let živim samostojno. Ampak občutek, ki smo ga dali, je bil verjetno čisto drugačen. Tako kot je bil meni drugačen tisti njihov – ko so starši hodili v službo, prišli domov in bili čez vikend prosti. Pri nas pa se ni nikoli ustavilo.

Očitelj je tisti, ki ti odpre oči.

Moj je bil Ted, ki je skupaj z Jill vodil podjetje Vlado Footwear v Los Angelesu. Tihi učitelj, ki me je spremljal in nežno usmerjal. Spomnim se najinega prvega skupnega sestanka. Povedal sem jim, da trenutno delam na tržnici, in da je ta projekt moj otrok saj ga čitim čisto posebno že zaradi imena verjetno – tako kot je tudi njihov. Prav ta navezanost me je pripeljala do sodelovanja. Ne prezentacija – te sploh nisem imel.

To je bil moj drugi obisk v podjetju. Prihajal sem vsako leto ali dvakrat na leto. Bila je manjša koferenčna soba z vzorci vse okrog po steni. Sedli smo se za mizo in šli čez dosedanje delo v enem letu. Ker nam je poslovanje bilo jasno smo se obračali na izzive s katerimi se srečujem. To je bila visoka cena transporta, ki je pojedla precej marže. Da bi dosegali priporočene cene smo nekje morali odrezati.

Na to smo prešli na marketinški del in širjenje. Začel sem kazati naše delo, naše slavne, ki so sodelovali z blagovno znamko. Ker je kar nekaj znanih osebnosti začutilo zgodbo in produkt se je zelo hitro prišel v medije. Tako sev vlekel iz torbe na mizo, revije rumenega tiska, članke iz revij in na koncu Cosmopolitan. Jill je bila navdušena. In pravi Tedu "You know how big

this magazine is? This is huge.” Bravo Vladimir – je nadaljevala. Tisti trenutek je zaupanje doseglo krog.

Dogovorili smo se, da nadaljujem z delom, oni mi bodo pomagali z marketingom in popusti na količino. Tako sem spet naredil, korak naprej za to sezono. Dalo mi je zadovoljstvo ob uspehu, saj je bilo testno leto in vprašanje ali dobim pogodbo za naprej. Po končanem uradnem delu so mi predstavili tudi kolekcijo za naprej. Pokazali so izseke iz revij, kjer so Hollywoodski zvezdniki nosili te superge.

Najbolj zvest sta bila Ne-Yo in Snoop Dogg. Ne-Ya sem oboževal prav tako kot Snoop-a za to sem bil popolnoma navdušen. Vse kar sem sanjal, sem imel pred sabo. Šli smo na večerjo v korejsko restavracijo. Prvič ti okusi. Pridemo, se vsedemo, vse na zelo visokem nivoju, sploh se nisem znal obnašati.

Naročujejo nekaj, kar je zgledalo kot škampova juha. Zelo lepo postreženo, definitivno za na instagram ampak takrat ga še ni bilo. Prinesejo še priloge, pijačo in čas je da nazdravimo. Domače žganje in korejsko pivo za splahnuti. Tudi to kombinacijo sem prvič srečal. Vzdušje je bilo sproščeno, posel je tekel, bila je cela ekipa skratka sanjsko.

Vožnja po ulicah LA-ja, bisoke stavbe, široke ceste, vonj po Ameriki. Vsak trenutek, vsaka sekunda je bila poplačilo za trud. Ker sem bil njihov poslovni gost in gi zdaj so me že imeli za družinskega člana, ko so moji zgodbo slišali sem imel vse tam plačano. In to ni bilo kar nekaj. Najboljši hoteli, najboljše restavracije, V.I.P. dogodki, srečanja s slavnimi. Dosti jih je obiskalu tudi sedež podjetja, kjer so imeli fotoshooting. Prvič sem videl tudi profesionalno pripravo za marketing. Sean – ki je skrbel za grafično podobo mi je vztrajno vse razlagal. Vse me učil.

Po nekaj dneh smo se odpravili v Las Vegas. Tam je dvakrat na leto Magic Show – Modni sejem mednarodnih razsežnosti in eden največjih v ameriki. V miniwan-u smo se peljali proti Vegasu in na poti prižge Ted joint. Seveda medicinsko predpisano a vendar spet prvič. In me vpraša če sem kdaj probal? Sem rekel, da nikoli nisem kadil, sloh pa kaj takšnega ne. In pravi a bi probal? Sem rekel zakaj pa ne? Prvi dim sem izkašljajal in drugega tudi. A me je vseeno malo “prišlo” začel sem se režati in po 15 min sem bil ok.

Nekaj pred Vegasom mi pravi Ted, zdaj ko pridemo čez hrib se bo videl Vegas. In res. Že se je stemnilo in videl sem eno veliko gmoto luči. Komaj sem čakal, da pridemo bližje in še bolje vse vidim. Spet nekaj samo iz sanj in televizije. Počutil sem se, da mi je res uspelo.

Prišli smo bližje in takrat, prvič čez glavno ulico. Nisem vedel kam naj pogledam. Kot v filmu a v živo. Bil je neverjeten trenutek. Olajšanje, sreča, ponižnost. Tudi to ja. Saj do sem ni bila lahka pot. Stopili smo iz avta pred hotelom prvo udari vonj. Asphalt, pesek, nežen veter in še vedno toplo. Okoli 32 stponj.

Vstopamo v igralnico in na vsakem metru zabava, avtomati, hostese. Vse do recepcije. Se prijavimo in gremo gor in pridemo v veliko sobo. Večje kot naše prvo stanovanje na lendavski.

Odpremo zavesa in pogled na "Strip". Na ulico, kjer se vse dogaja. Najtežje sem se privadil na razsežnost vsega. Ko smo odšli iz sobe in prišli nazaj casino smo kar nekaj časa hodili, da smo prišli do izhoda. Odpraviili smo se v restavracijo – korejski gril.

Spet prvič. Usedemo se za okroglo mizo, naročijo verjetno kar vsega po malo iz menija, da bi meni postregli s čim več korejskimi okusi. Ted in Jill sta po rodu Korejca - če nisem omeni. Prižge se grill na sredi mize, najprej pijača, potem pa začnejo prihajati jedi. Hladne, tople, dodatki, priloge in vse vrste mesa.

Pili smo s Po dveh rundah smo se že zelo sprostili. Takšne večere smo ponavljali vsak večer v drugi restavraciji. A je to good life? Ja. Delo in deljenje. Saj so zmeraj vsi bili povabljeni, ki so bili zraven. Po 10-15 ljudi nas je bilo za mizo. Spoznavati sem začel njihovo kulturo. Kako držiš kozarec ko ti točijo, kako ti točiš. Z obema rokama vedno. Ena je pod kozarcem v drugi držimo kozarec. Kako se priklonijo, zahvalijo. In tako z vsem. V druženju je cel ritual. A sproščen, zabaven in nepozaben.

Prvi dan sejma sem pa pomagal urediti še zadnje na stojnici. Bilo je veliki kongresni hali, bile so narejene ulice, bari, modne piste, led zasloni, ni da ni. Cristian Audiger, je imel največjo površino in modno brv, ki je bila dolga najmanj 50 metrov. Stojnica je izgledala, kot poštno okence, kjer so sedeli agenti in si zapisovalo naročila. Bilo jih je tudi 20.

Odprtje je bil cel šov. Vsi obiskovalci so se preselili pred oder-pisto in začel se je dogodek. Luči, glasba, in začeli so prihajati modeli. Ljudje so bili totalo "paf". Jaz tudi. S Hectorjem, ki je general manager sva si ogledala šov. Razložil mi je tudi ozadje poslovanja, kakšne imajo pogoje, kako delujejo.

Modni svet sem začel spoznavati od znotraj. Vse kar sem prej vedel in videl v revijah, na reklamah, je zgledalo, kot en majhen končni produkt vsega, kar se v ozadju dogaja. Prav tako trgovina. Pred tem, da kupujemo izdelke je toliko faz, toliko ljudi, toliko dogodkov. Prvič se je pokazala širina posla v katerem sem se znašel. Bilo je osupljivo.

Poln občutkov, idej in projektov sem se vrnil nazaj v Slovenijo. Na tržnico. A ob enem tudi glavna sestavina zaupanje. V to, da se bom potrudil in razvijal po svojih najboljših močeh in da izpolnim obljubljeno.

Ted mi je enkrat rekel: »Mislil sem, da ste večje podjetje, glede na to, kako daleč si prišel.«

Odgovoril sem: »Nisem. Samo želja me je pripeljala sem.«

Njihovo zaupanje je obrodilo sadove. Morda bi z večjim podjetjem dosegli večjo kapitalsko vrednost, a so raje meni prepustili vodenje evropskega trga. Na dolgi rok se je to obrestovalo – res smo se razširili po Zahodni Evropi.

Zagon sem imel v kosteh trgovina je začela delati in iskal sem nove kupce. Po marketingu v Sloveniji se je začelo zanimanje iz Ljubljane. Velika modna hiša in manjša trgovina vendar specializirana in dobro založena. Bila je tudi popularna za mlade. To nam je prineslo več domače prisotnosti in oglasili so se tudi Italijani.

Ne vem prav za prav, kje so zasledili vendar je bilo klicev in mailov kar nekaj. Vsak teden. Dosti jih je najprej kontaktiralo v Ameriko in potem so posredovali kontakt in sem jaz nadaljeval.

Sezone so minevale, obiski Vegasa so se vrstili in podjetje je vztrajno raslo. Rasla je tudi distribucijska mreža. Vse to sem delal, ko sem še vedno tudi delal na tržnici, saj sam projekt s supeerhgami je prinašal pre malo in še količino zaloge sem povečeval, da bi stroške transpotra na enoto zmanjševal.

Tržnica je bila vsakodnevno vračanje v “realnost” v tisto surovo ekonomijo. Vendar sem sproti tudi to, kar sem spoznal v tujini implementiral na tržnico. Tako smo za stranke poskrbeli z dovršeno postavitvijo, deklaracijami, kolekcijo, zalogo in raznolikostjo. Tko smo smo si prislužili ogromni zvestih strank.

Še dobro, da se v LA-ju začne dan pozneje in ko sem prišel domov sem sedel za računalnik. Sestanki, naročila, spletna trgovina, plani za marketing, nove stranke. Z novimi strankami sem tudi moral uskladiti vse marketinške aktivnosti, da bi kazali enotno podobo po celi Evropi.

In tako sem prepletal obe službi, kar lep čas. Praktično skozi ves čas, več ali manj. Več potovanj v LA mi je prineslo več spoznanj in tudi svet odprlo drugače. Ko smo enkrat bili v Vegasu in po končanem delovnem dnevu smo šli v hotel. Bili smo v centru in imeli smo suite. Po moje enih 200 m², 4 spalnice, 4 kopalnice, dve walk in omari, dve dnevna prostora, ki je eden bil samo bolj lounge, en z barom. Vsedemo se za šank bara in Hector začne odpirati pive za začetek. Pripravljen je še bil Don Julio, Belvedere vodka in Patron. En kup sokov in dodatkov za koktelje a vseeno. Začetek miren.

Pride v sobo tudi Ted in pripelje s sabo dve dekleti. Mi trije se še pozdravimo in spregovorimo par besed. Vsedem se nazaj za šank in fantje po pogovoru pogledajo k meni in mi ena od deklet pravi "doy ou wanna have fun?" Jaz pa zakaj pa ne. A odpremo pijačo, koktejlje, kaj bosta. In mi Hector pravi, da nista prišle na takšno vrsto zabave. Hitro sem dojel in sem hvaležno odklonil. Na žalost sem zapravil verjetno zabavo za vse. Plačali smo jim za čas, ki sta ga z nami "zapravile in jih je Ted pospremil dol. Zabava se je nadaljevala v restavraciji. Korejski grill in pride k meni Jill in me vraša ali bi šel naprej na zabavo? Pavim kam pa? Pravi – oh mah, Dr.Dre ima party ob izidu novih slušalk. In pravim a bo tam? Pravi, ja najverjetneje.

Obevzno smo morali iti. Še posebej ko je omenila, da imamo V.I.P vabilo. Bilo je v klubu Lavo Las Vegas. Spet scena kluba neverjetna, velikost in urejenost. Potreben je bil "dress code" in dame so bile v prečudovitih oblekah. Vse je bilo na vip nivoju.

Najprej nas pozdravi osebna hostesa, nato nas je pospremila do separeja. Malo dvignjeni je bil, da si videl celotno dogajanje v klubu. Da nam meni in me Hector sprašuje kaj bi pil? Pokaže mi meni in jaz dagledam cene pijač. Buteljke so bile samo najboljših brandov in to v velikih steklenicah 1,5 litra. Cene pa od 700 usd za flašo pa naprej.

Moje prvo vprašanje je bilo če prav vidim? In pravi ja, saj smo za vip plačali toliko, da smo not. Ampak nekaj pijače je štete, kaj bomo pili? Čisto ležerno, ko se je meni cmok postavil v grlu ob pogled na cenk. Naročili smo dve flaši in en kup sokov je prinesla. Mizo v separeju odpre in spodaj je bil hlajen prostor za pijačo. Zloila je nam natočila in smo nazdravili.

Bil je kot vrhunec uspehov. Boljše, kot sem si kadarkoli lahko zamislil. Bili smo tako vpeti v svojo žurko, da je vmes Dre prišel in odšel in sem ga zgrešil. Tako ali tako se je pojavil samo za 10-15 minut. Pri sosednji mizi je sedel družba prečudovitih dam in na koncu smo skupaj zažurali do pozno v noč. Bolje rečeno v jutro.

Pod "gasom" prideva s Hectorjem iz kluba. Vsak krak je bil težek in vjugast. Pred vrati so bile limuzine, zadaj pa taksiji. Meni se ni dalo do takspijev, ker sem se čim prej hotel sedeti. Pa mi pravi, da je druga limuzina in je na uro. Nazaj v naš hotel pa imava 15 minut. Pa pravim potem pa naju bo vozil eno uro okrog.

In res se vsedeva, dobiva vodo in kam bomo šli. Sem rekel vozi, ker niti ne vem v kateri hotel morava. In se Hector oglasi in pove da greva na "masažo". Jaz pa "na kakšno masažo?" pravi na tajske masaže in domov. Saj ne bo dolgo. Ura je bila že 4 zjutraj.

Nisem vedel, kaj me čaka, niti me ni prav zanimalo – sem že sanjal posteljo. In pridemo tja, plačamo in vsak v svojo sobo. Pravi, slecite se in na posteljo. Rečeno storjeno. Pokrijem se čez zadnjico in vležem na trebuh. Začne z masažo, nekam nežno. Pravi naj se obrnem in da kaj bi želel naprej. V tistem trenutku mi je bilo jasno zakaj je rekel tudi, da je "happy end" masaža. Pravim, da res nič ni treba, ker nisem bil sposoben nič, samo še za spanje. In vztraja ter pride na moralno debato – ona tko služi in in to pošilja otrokom in tako dalje. Sem rekel ok kaj pa bova zdaj? In da me bo zadovoljila. Plačam ji 20 usd, ker praktično niti nisem nič želel.

Odgrne mi brisačo, začne in čey minuto se oglasi "you too much alcohol, too much toxic, not working." hahaha sem rekel ja dobro jutro, to že cel čas govorim, ti me še malo po hrbtu zmasiraj. Se obrnem in po treh minutah pravi dovolj je. Ne more čakati more nasledno stranko ujeti. Z mano nima zaslužka. Tako sva se poslovila in pridem pred poslopje in limuzine ni. Hectorja tudi ne, telefon ne dela in ne vem v katerem hotelu sem. Vseeno sem probal priklicati Hectorja a zaman. Sonce se je dvigovalo in začelo se je greti. Jaz sem bil daleč od hotela in prvič zaskrbljen.

V tistem trenutku pride Hector in se še na pol oblači. Nega je vn vrgla jer jo je prijel za dojko. Polna smeha in vse kar se nama je notri zgodilo me je takoj spravilo nazaj v voljo a tokrat, da greva spat. Taksi se je pojavil kar od nekje in naju zapeljal do hotel. Greva skozi casino do dvigala. Ovrata se odprejo in Ted. Midva gor on dol, na stojnico. In pravi a sta bila na zajtrku? Midva pa takoj ko sva spregovorila mu je bilo jasno. Rekla dva da greva gor pod tuš in prideva na sejem. Res je bilo tako in še pol ure spanca sva ujela.

Nazaj na stojnico sejma, stranke so prihajale, tokrat tudi že iz evrope in sem jih jaz sprejemal. To je bil tudi korak naprej in v smislu razvoja smo se pripravljali na sejem v Evropi. Tako smo zaključili s sejmom. Jill je dobila "posel leta", ena glavnih verig v Ameriki je oddala največje naročilo doslej. Zgodba se je je dvignila na nov nivo za njih. Govorim o večmilijskem naročilu. Še ona je bila začudena.

V Ameriki, je zajemala blagovna znamka velik val in predvsem najstniki so ustvarili celo "Jekrin" gibanje. Nova vrsta plesa, v hip-hop sceni. Bila je tako velika, da so pripravljali

mednarodna tekmovanja. Scena je bila ogromna in Vlado Footwear ambasador. Bil je model, ki se je prodajal v milijonih parih in vse možne kombinacije smo ponujali.

Potovanje se je končalo in vrnitev.

Ko sem se vrnil domov, sem stopil spet na tržnico. Včeraj sem pil šampanjec v Vegasu, danes sem znova nosil škatle po mokrih tleh in urejal stojnico. Tam so bile iste stranke, iste besede, isto vprašanje: "A imate to številko?" Vonj po pečenih kostanjih in dež, ki se je usedal v marele in cerado, je bil moj resnični oder. Takrat sem začutil razliko med dvema svetovoma. Oni so imeli milijonske pogodbe in bleščice, jaz pa blatna tla in trdo delo. A na koncu je bilo oboje moje življenje. Brez tržnice Vegas ne bi imel teže – in brez Vegasa tržnica ne bi imela smisla.

Nedeljski boljši sejmi so izgledali na "vrhuncu" tako. Že zjutraj se je vila kolona kombijev, "stojničarjev" tudi po več 100 metrov. Tako smo začeli prihajati vse bolj zgodaj. Od 5-6 ure smo po navadi že začeli postavljati stojnico. Najprej stojnica, kjer je bila modna kolekcija – za mlade. Ogrodje, cerada in potem obešala.

Na vrsti je bila miza, podstavljena z mizarskimi stolicami in čez lesene plošče. Miza je bila dolga 8 metrov. Deske smo pokrili s prtom modre barve. Blago je bilo nek pliš, ki je bil tanek, težek in je lepo padal. Tudi mečkal se ni. Postavili smo še dve mareli, ki sta pokrile celotno mizo.

Potem smo zlagali po sistemu iz desne proti levi najprej moška kolekcija. Tam so po navadi bile majice po 2,5 eur in srajce po 5 eur za kos. Zato ker so lahko stranke od daleč prvo zagledale nižje cene. Nato smo začeli s puloverji, ostalimi majicami, hlačami, trenirkami in tako naprej. Na koncih smo poglobili mize, da smo pridobili več prostora za robo.

Vse to je bilo potrebno najprej prinesiti seveda iz kombija. Bilo je tudi po 50 kartonov. Največ majic, ki so prišle naslednje na mizo. Bile so od 8,5-12,50 eur. Potem še naprej ženski športni kosi, včasih kakšne brisače, nogavice ali tudi spodnje perilo.

Na stojnici pa je bila kolekcija za mlade. Modni kosi od glave do pete. Ko smo postavili stojnico, so prišle na vrsto cene, blagajna, računi, in kabine. Seveda tudi čas za zajtrk. Zjutraj so vsi, ki so prodajali, kaj za zob pripeljali sveže. Krogh je še bil topel, iz burekov se je kadilo. Kava iz bližnje gostilne in bili smo pripravljeni na delo.

Ob 7:30 so začele prihajati prve stranke in kava se je dostikrat ohladila preden se je spila. Valj strank je trajal do 12 ure. Vmes smo si privoščili požirek, drugo pa prodajali. Tempo je bil tako hiter, da sem dostikrat stregel več strank hkrati. Vsi smo. Stalne stranke, ki so videle, kako garamo in nimamo časa niti dihati so nam nosile pijačo in kavo. Tako smo se pocartali vmes in spregovorili še kakšno besedo.

Ko se je ob 12 spristilo smo prihriznili kakšno manjšo sladico in začelo se je obiskovati malo prijtelje stojničarje. Razglabljali smo o gužvi in kaj se nam je zanimivega zgodilo. Prvič smo tudi pogledali kaj je novega. Ob 13 smo začeli pospravljati in iz polnega kombija je ostalo le kakšnih 10 na pol praznih škatel in nekaj vrst oblačil, ki so bili na obešalnikih. V nekaj urah smo znali zaslužiti po več tisoč eurov.

A vse je bilo potrebno premišljeno delati, ker sem rabil kapital za posel s supergami. Pridno sem širil mreži in veliko potoval po Evropi. V nedeljo na sejmu v ponedeljek na letalu v Portugalsko. Prišel sem domov in naslednji dan v Celje na sejem. Potem Budimpešta in spet sejmi. Potem potovanja in spet na tržnico. Ali pa spet na sejem v Vegas.

Po večih letih sejmov v Vegasu smo se prvič predstavili tudi v Evropi. Bili smo na sejmu Bread and Butter Berlin (BBB) – enem največjih v streetwear segmentu mode. Tam se predstavljajo samo izbrane znamke, prihajajo pa kupci z vsega sveta. Naša stojnica je bila majhna, brez bleščic. Samo superge, ki so bile na steni ena miza in trije stoli. Čez mizo črn prt, gori katalog in naročilnica. Celo noč sem razmišljal ali sem kaj pozabil, bom se znašel? To je bilo za mene prvič in premijerno po eni strani na mojem trgu.

Prvi dan je šel dobro. Nekaj naročil, nekaj držav – bil je uspeh. Naročila sem zbiral in prešteval v sobi, ki je bila polna vzorcev. Že sva se s tedom dogovarjala o distribuciji vsega tega. Drugi dan pa pride prijazna, zelo konkretna gospa. Predstavi se kot predstavnica New Look. Takrat nisem vedel, da imajo 1400 trgovin.

Ted pristopi. Sedemo. Gospa začne spraševati o cenah, količinah, rokih dobave. Dam ji informacije in v roke jemlje vzorce in začne govoriti o tem za koliko bi oni takšno supergo rabili in tako dalje. Samo poslušal sem. Ted me mirno pogleda, z očmi mi pove, kar poslušaj, ti razložim pozneje. Po koncu mi izroči vizitko in reče: »Pokliči me.«

Nisem točno vedel, kaj se dogaja. Ted se mi nasmehne in reče:

»V rokah držiš najpomembnejši kontakt tega sejma. Eni o takšni priložnosti samo sanjajo. Čestitam.« Vprašam kaj se je zgodilo. In mi razloži, da je gospa iz velike verige. Takšne verige včasih delajo blago po svoji mer. Da doseže njihovo željeno raven se izdelek prilagodi in sproži sodelovanje.

Gre se za potencialni enormni posel. Ne samo v smislu sodelovanja z njimi ampak lahko postavi ime Vlado na nov nivo prepoznavnosti in s tem sproži dodatna naročila. Vedel sem, da kmalu potrebujemo pravi distribucijski center. Ne samo domača skladišča ampak rampo, viličarje, regale, organizacijo, pisarne, itd.

Dogovoril sem se za sestanek v Londonu. Rezerviral let, Ted me je čakal tam. Zdaj sva se že videvala pogosto. Rentala sva avto in se odpravila v hotel. Ko sem hotel sesti v avto, sem odprl napačna vrata – volan je bil na drugi strani. Aja, UK.

V hotelu sva se pripravljala v tišini. V meni pa noro... Živim svoje sanje. Vozim se na sestanek z enim večjih modnih podjetij na svetu. Predstavljal sem si stavbo - pisarne, sprejem, protokol. V resnici je bila njihova cela poslovna stolpnica s preprosto recepcijo a zelo moderno.

Najava. Dobila sva značke in spo poklicali gospo. Med tem sem prosil Teda naj ovekoveči ta moment – še danes imam to sliko v glavi. Sako, modre hlače, bela srajca in kovček z vzorci.

Gospa pride z dvigalom – energična, nasmejana. Popelje nas v pisarno. Velika miza kot na seji uprave. Okrog sodelavci, telefoni zvonijo, vse živo. Počutim se kot v filmu. Pridruži se še ena gospa.

Začnemo s sestankom in pogovorrom okoli možnosti in kaj jih zanima. Bil je sestanek kjer smo se v bistvu mi njim predstavili. Kakšne so bile naše kapacitete, proizvodnja, kvaliteta, prilagodljivost in tako dalje. En gospod pa kar nekaj ureja zraven. Kot, da bi pospravljajal pa ni. Kot, da je čistilec pa ni. Končamo sestanek – in zanimanje za sodelovanje je veliko.

Ko vstajamo in si podajamo roke, gospa pokaže na moškega in reče:

»To je lastnik.«

Gospod v kavbojkah. Skromen. Vse prej kot podoba lastnika. In ravno to je naredilo vtis.

To je pravi človek.

In Ted doda: »Vi ste pa prvi milijarder, kateremu sem imel čast seči v roko.«.

V tistem trenutku sem bil tudi sam v nekem čisto drugem svetu. Svetu, kjer je pomembno, kaj носиš s sabo. To mislim na idejo, vztrajnost, delo, fokus, vse kar naredi podjetja velika. Takrat sem tudi prvič zares dojel, da se stvari začnejo odvijati na veliko.

Mi je pa ostala v mislih ena zgodba in stavek, ki ga je Ted povedal v kombiju, ko sva potovala iz Berlina v Budimpešto.

“When you will get money – and you will – remember to always stay humble.”

Čutil sem, da ne delam samo biznisa. To je bilo nekaj več.

Vlado Footwear ni bilo samo sodelovanje. Bila je družina.

Družina, ki ostaja, tudi zdaj, ko je delo že mimo.

Delal sem, kot da je moje. In tudi bilo je. Vsa leta sem imel dve službi – tržnico in visoko modo. In ravno ta razkorak me je ves čas opominjal, od kod prihajam.

Fant iz ulice, ki hodi po Londonu, Parizu, LA-ju – ni nič drugega kot nekdo, ki vztraja. In čeprav 99,5 % sveta tega ne vidi, sem jaz živel svojo sanjo.

Preden sem dopolnil 30 let.

Na modnem tednu v Parizu smo imeli dogodek v klubu. Manekeni, fotografii, blišč,

zabava. Vse je bilo bolj za šov kot za biznis. Zame je bil najlepši trenutek kava s tremi pralinéji na trgu in sprehod po Parizu.

LA Fashion Week je bil druga zgodba. Ena znamka je sodelovala z nami – oni obleke, mi superge. Tam je bil resničen dogodek – prostor, program, ljudje, povezave. To so bile ameriške sanje.

In takrat sem imel možnost ostati v LA-ju. Služba, avto, streha, vse.

Oče je rekel: »Ostani.«

Mama pa tokrat ni bila za.

A nisem odločil zaradi njih.

Rekel sem: »Želim blagovno znamko pripeljati v Evropo. Da to naredim prav, moram biti tam.«

In smo se strinjali.

Vse v meni je govorilo: Amerika. Vse. Zrak, sonce, ulice – kot da sem rojen zanjo.

A sem videl tudi revščino in resnico. Amerika ti da možnost, ampak zahteva svojo ceno.

In če greš – moraš iti z vizijo.

Ko sem šel prvič, nisem vedel nič.

Ne kako bo sestanek, ne kaj vprašati, ne ali bom sploh znal kaj povedati.

Ampak korak za korakom, kot bi imel svetilko, ki sveti samo par metrov naprej...

Ne vidiš celote, a hodiš.

In vidiš vse več.

Tako se odvija življenje.

Življenje, ki se te dotika

Na eni strani realnost življenja, na drugi notranji klici. Stvar, ki te lahko spravi ob živce – zelo hitro.

Življenje ima svoja poglavja, ki niso nujno v skladu z našimi pričakovanji. Moje celo življenje se je vrtelo okoli tega. Dokler pri štiridesetih nisem ugotovil, da je to – ena in ista stvar.

Notranji boj je skupek zunanjih dogodkov. Ki pa niso nujno resnični tako, kot jih vidimo. Marsikdaj, ko se obremenjujemo s tem, kaj kdo misli, zakaj je nekaj rekel – drugi sploh ne pomisli na to, saj ima svoje misli. Zato pravijo, da so um, telo in “duša” ločene stvari.

Samo – če telo doživljamo kot svojo mejo, se z njim tudi omejimo. Prav tako z umom. Ampak vseeno – nisem jogi, sem človek. In to z vsemi svojimi omejitvami, ki jih nosim v glavi, in s potencialom, za katerega sploh ne vem.

Vse korake, ki jih moramo narediti v “realnem življenju”, spremlja resnica, ki nas vedno vodi. Včasih jo spregledamo, včasih poslušamo, včasih ignoriramo. Vse ima svoje posledice. In nič od sprejetega ali narejenega ni narobe. Tudi če ne pride iz globine ali filozofije – je pač posledica dogodkov in situacije, v kateri smo se znašli.

Ne moremo kar takoj skočiti na letalo in iti v željeno destinacijo. Prej je treba vse urediti, splanirati in šele potem narediti korak. Žal nisem imel vedno dovolj sredstev – in sem velikokrat moral počakati. Tako sem se vsaj naučil biti strpen. In miren.

Ko nisem mogel spati ponoči, ker sem imel “velike” projekte na glavi... ni šlo več samo za moj obstoj ali mojo službo – za tem je že stal mali sistem. In jaz – z nič izkušnjami s sistemi. Sistem, ki sem ga poznal, je bil: KPI za toliko, prodaj za + toliko in ponovi.

Tisti notranji dotik pa je bil: zakaj to delam, kako bom speljal, ali sem pravi za to?

Kot nek mini moralni kompas. Hvala Bogu, da je bil prisoten. In še vedno je.

Zunanji svet tega ne vidi takoj – lahko se odraža le v delu in tem, kar to pusti za sabo.

Bolj kot sem se tega zavedal, več je bilo pristnih stikov in trenutkov, ki so gradili zaupanje.

Tisto, kar je še danes ostalo.

Drugače v svetu niti nisem znal delovati, kot pristno – saj sem tako videl doma. In vse, kar sem delal, je bilo, kot da delam zase. Ker pravzaprav sem.

V tem trenutku imam nekaj projektov, vendar še zdaleč nisem prepričan, da je vse, kar delam, prav in edino možno. Zavedam se, da je lahko več pogledov na to, kaj je prav – in stvar je zelo relativna. Nikoli niti ne moremo točno vedeti.

V vsakem koraku pa je največ, kar lahko naredim, to, da nosim odgovornost.

Ne v smislu bremena – ampak kot nekaj, kar mi je zaupano.

In na kar lahko odgovorim kakor želim.

In v tistem trenutku – vem. Vem, kaj čutim. In se odločim.

To je tudi razlog, da ničesar ne obžalujem.

Več ali manj se nikoli nisem podrejal udobju za življenje.

Zdaj pa je največja moč, ki jo vidim v tem:

Da me lahko kdorkoli “sleče” – in pač tak sem.

Ne more pa odvzeti tega, kar sem – ker nad tistim imam jaz kontrolo.

Tiha potrditev

Kot da bi dan želel prinesiti darove. Na sporedu je bil sestanek, napovedan že pred dvema mesecema. Takrat smo sklenili projekt, ki se začne septembra. Vmes sam nisem imel veliko dela s tem, zdaj pa pomagam sousmerjati tok – seveda v skladu z dogovorom vseh.

Dogajale so se še stvari v ozadju, a nič, kar bi bilo vidno navzven. To je tisto tiho delo brez aplavza. Nihče ne vidi.

Navzven je delovalo, kot da sem pasiven, a ko mora čas opraviti svoje, je včasih najboljše preprosto počakati. In prišel je dan sestanka. Kot sem slutil, smo se vse dogovorili – sestavili načrt za naprej, se zabavali, dobro jedli in preprosto zaključili.

Sestanek je bil prijateljski, brez zmagovalcev – samo sodelovanje. Kako skupaj dosežemo več?

Po vsem dobro opravljenem delu nisem bil vzhičen ali posebno evforičen, ker v sebi vem, da je stvar že v teku. Potrebuje le dobro sodelovanje. Tudi pred sestankom ni bilo živčnosti – to se lahko zgodi le, ko delujemo iz resnice in z odprtimi rokami. Ne zato, da bi se razkrili, ampak da se ne skrivamo.

Nisem niti točno vedel, kaj vse potrebujemo ali bomo dorekli – a prostor za ustvarjanje je bil odprt. Energija se je hitro vzpostavila in dnevnik se je začel polniti. Čar vsega je bil v tem, da ni bilo nič prisiljeno. Samo: kaj je potrebno? Kaj lahko naredimo? Tako potekajo sestanki, kjer vlada sinergija. Pri več projektih se je izkazalo, da to deluje – in tudi tukaj od začetka lepo teče. Ker je projekt naravnani na človekovo dobro, ima še toliko več ognja.

Ob vsem tem je bil to le še en tih znak potrditve poti. Tiste poti, ki sem si jo zastavil in v katero vlagam vso svojo ljubezen. Brez rom-pom-poma. Samo mirna prisotnost. In bolj ko čas teče, več se razkriva. Bolj ko se razkriva, močnejša je podlaga za naprej. In ko sem sam – v avtu ali doma – in se spomnim za nazaj... mi srce bije in nasmeh pride sam od sebe.

Ko sem se peljal iz Ljubljane, sem imel srečo – ni bilo gužve, čeprav je petek in čas dopustov. Naštimal sem si mix Post Malone-a in razmišljajoč peljal proti domu. Ne vem, kaj bo ta posel prinesel – in prav je tako. Pustim, da se stvari odvijajo.

Karkoli sklepam, lahko sklepam narobe. V 95 % primerov se tako izkaže. Faza je še zelo zgodnja in se lahko razvije v karkoli. In to je čar – a hkrati paradoks, saj radi sklepamo, načrtujemo, si zamišljamo. Jaz sem vedno v nekih načrtih. Glavne stvari lahko nekako usmerjamo, vse vmes pa... se zgodi na tisoč načinov drugače.

Iz poslov, za katere sem mislil, da bodo takoj aktivni, ni nastalo veliko. In tisti, ki niso obetali, so včasih prinesli največ. Zadnji tak primer je bil, ko sem zagnal s.p. za poslovno svetovanje. Začetek je bil obetaven – ena pogodba in dogovori za druge. A po treh mesecih: ni šlo. Ni pilo vode.

Treba je bilo nekaj drugega. Solarna svetila? Zakaj pa ne? Ampak infrastruktura ni dopuščala, zakonodaja ni šla skupaj. Pustimo. Potem dva wellness projekta – zasnovana za dobro ljudi – in se primeta. Super. Dodam še asistenco za dom in vrt, da ustvarim tok, saj so wellness projekti dolgoročni. In začnem: kositi, pleskati, montirati, popravljati pohištvo. Predvsem pa – spoznavam ljudi. Zaupala mi je tudi krajevna skupnost. Delam še turistični del. In umetnost. Tudi turizem se izkaže za dober. In naprej se rojevajo nove ideje.

“Dobrodelne počitnice”

Ko sem razmišljal, koliko milijonov vsako leto zberemo za otroke in počitnice – sem si rekel: zakaj ne bi ustvarili sistema, ki se sam financira? Milijoni se lahko še vedno zbirajo, a jih usmerimo drugam. In tako se je rodila ideja: počitnice za počitnice.

Obstoječe nepremičnine bi prispevale delež v sklad za nakup novih – v celoti namenjenih tej zgodbi. Lahko bi vstopili partnerji. Del sezone bi bil komercialni in s tem pokrili stroške, ostalo bi namenili otrokom. Lahko bi obnovili zapuščene stavbe ali vključili obstoječe nepremičnine. Je potreben kapital, seveda – a ni nemogoče.

Del prihodkov bi šel nazaj v sklad za nadaljnje nakupe. In ko bi se zbralo dovolj – recimo milijon – bi lahko že nekaj uredili. S podporo države in strategije.

Z leti bi bil en problem rešen. Nikomur ne bi bilo več treba zbirati za počitnice – sistem bi bil samostojen. Je samo vizija? Ne. Tiho že delam na tem. Tako kot na pravični ekonomiji, ki ob razlagi mnogim izzove nasmeh. Ker: “to je pač pravljica”. A zame ni. Je resnična zgodba.

Predstavljam si ekonomijo, kjer denar ni nad človekom. Ja – najprej gradim svoj mini model. Lahko bo navdih. Predvidevam, da bo prihodnja generacija, ko bo ugotovila, da lahko preživi tudi brez sistema, postavila nova pravila. In podjetja se bodo morala vprašati: kako se prilagoditi?

Jaz bom do takrat že nekaj naredil.

In tudi ti, bralec – saj bereš to knjigo, ker veš, da si več kot produkt za sistem.

Post Malone, ribičija in še kaj.

Nov dan, nova misija. Čiščenje Studia, sprejem gostov, potem domov. Jutri je Post Malone v Budimpešti, danes pa še kupim karte – akcija. Grem!

Prejšnji dan je bil najkrajši z zapisom, a poln dogajanja. Prekinil sem pisanje, ker me je delo nenadoma odneslo drugam.

Post Malone je bil odličen. Pravzaprav poznam skoraj vse njegove pesmi, in od začetka do konca nastopa sem bil popolnoma vpet v dogajanje. Minilo mi je, kot bi trajalo le pet minut. VIP sektor je bil sicer nekoliko dvignjen in odmaknjen, ampak je bil pogled na oder vseeno dober. In kar je bilo najbolj pomembno – ni bilo nobenega prerivanja, samo uživanje ob legendi.

Da bom dočakal dan, ko bom šel na njegov koncert, nisem vedel. Nisem veliko hodil na koncerte. Prvi koncert, na katerega sem šel, so bili Rolling Stonesi v Zagrebu, na hipodromu, 200.000 ljudi. Midva z bratom sva bila zunaj, ker sem bil takrat še premalen za vstop, brat pa je šel noter. Otvoritvena scena je bila nora. Potem se spomnim Snoop Dogga in zdaj Post Malone. Ostalo so bili večinoma spoštljivi domači izvajalci.

Kot otrok sem bil vsak vikend na veselicah. Starša sem prepričeval, da grem, ker smo se tam dobili s prijatelji in se zabavali. Če slučajno nisem šel, sem se celo začel jokati. Takrat so bile veselice skoraj vsak konec tedna kje v bližini, včasih celo dve hkrati, na katerih nisem smel manjkati.

Prvi vstop v "disco" pa je bil v osnovni šoli, nekje v 4. ali 5. razredu, ko so bili popularni ET in Vanna. Bila mi je noro lepa, morda sem bil celo malo otroško zaljubljen, saj so mi bile blondinke vedno všeč.

Z leti na vse skupaj gledamo drugače in prav je tako. Ampak koncert je bil nepozaben.

Vozil sem se tri ure do Murske Sobote. Starši so pekli pri teti, jaz pa sem se po kosilu odpravil na pot – še tri ure v Budimpešto. Med potjo ni manjkala kavica z Andrejem, mojim prijateljem iz prvega letnika trgovske šole. Od takrat sva nerazdružljiva in še vedno najdeva čas za druženje. To so prijatelji, ki so in ostanejo.

V eni izmed kavarn, kjer sem bil prvič, je pogovor tekel o marsičem – o življenju, družini, stvareh, ki sem jih zamudil, malo o športu in veliko o splošnem.

Napolnjen s spomini iz Prekmurja sem se odpravil v "mojo" Budimpešto. Toliko spominov nosi to mesto, od otroštva naprej. Včasih sem bil tam več kot doma. Dobro poznam njen "vibe", ki je kot stara duša. Ulice so delno počiščene, a polne življenja – odprtih in zaprtih trgovin, center je čudovit, obrobja pa spominjajo na čas "Rusije". Veliko je novih stavb, tik zraven pa zapuščenih, podrtih ali gradbišč. A utrip je starodaven.

Turistični kraji so precej urejeni in dokaj varni, čez dan je tudi splošno varno za dvo milijonsko mesto. Ponoči pa je druga zgodba. Posli pa tudi potekajo drugače.

Sziget festival nudi eno tarifo za prevoz na festival in nazaj preko pogodbenih taksijev, vendar je nazaj grede taksi običajno dvojno ali več dražji. To vedo tudi "uradniki", zato ni nobenih dodatnih kontrol. Tako se lahko znajdeš v različnih situacijah.

Bil sem presenečen, a ko sem šel od enega taksista do drugega, sem se na tretjega usedel, ker sem vedel, da bom moral plačati, če želim priti nazaj v hotel. Tako pač je. Šel sem celo do policaja in ga prijazno vprašal: "A ne nudi festival isto tarifo za obe smeri?" Odgovoril je, da nima nič s tem. Res je. Kaj pa lahko narediš? To je Budimpešta.

Tako sem se usedel, voznik je bil prijazen in smo imeli 15 minut za pogovor. Začelo se je z vprašanjem, od kod sva. Jaz sem ga tudi spraševal. Ko sem povedal, da nisem prvič v Budimpešti in spregovoril nekaj besed madžarsko, me je vprašal, ali sem morda policaj. Nasmehnil sem se in rekel, da ne.

Nisem se hotel spuščati v globlje pogovore, prav je, da ostaneva na prijaznem odnosu. Varno me je pripeljal do hotela, kjer je sledil tuš in postelja. Bilo je že 1:30 zjutraj, jaz pa ne glede na uro vstajam okoli 5:30. Včasih sem vstajal ob 3:30 ali 4:30, zdaj sem se malo "polenil".

Malo pred šesto sem bil pod tušem, se uredil in čakal na zajtrk ob sedmi. Medtem sem pregledoval slike in znova podoživel koncert.

Energija tam je nekaj posebnega, ena lepših izkušenj. Ne govorim le o velikosti in organizaciji, ampak o vsem, kar sodi zraven.

Pot nazaj je bila dolga – več kot sedem ur vožnje. Med potjo sem se ustavil na kosilu, tokrat je kuhal oče. Mama je bila v službi, on pa je kuhal dobro. Tako poskrbi, da je kosilo pripravljeno, ko mama pride domov. Čeprav je večkrat že hladno, se potruji, kar je najpomembneje.

Oče je strasten ribič, tradicijo je podedoval od dedka in ima že veliko pokalov in priznanj. Lovi v eni izmed lig in je tudi zmagal, če se ne motim.

Tudi sam imam dve palici za morski ribolov, vendar se sprašujem, ali bom nadaljeval tradicijo. Vprašanje je, zakaj še nisem šel loviti, čeprav imam palice že nekaj časa pripravljene. Žal mi je črvov, ki jih moram natakiniti, čeprav z njimi nahranim ribe. Za domov jih ne bi lovil, ker mi je žal trpljenja, skozi katero riba gre, ko je na trnku in ve, da je v pasti. Ko pride ven, res čuti strah. Če bi jo spustil nazaj, bi bil njen strah moja zabava.

S tem ne moraliziram ribolova, ampak ne želim biti del tega. Ne vem, kaj se bo razvilo, ampak trenutno je tako. Ne čutim, da bi lahko na eni strani varoval življenje, na drugi pa to imel za zabavo.

Nekaj je, čemur se ne morem izogniti. Jem ribe, a so že ulovljene in so produkt prehrane. Slišal sem, da jih v nekaterih delih Indije lovijo z roko, da riba ne doživi tako globokega strahu in da se vse hitro zgodi. Ta strah oziroma energija potem v minimalni obliki preide v meso, ki ga zaužijemo. Kdor je na duhovni poti, mu to pomaga ohranjati čim bolj čisto energijo.

Pri meni je to stvar nujnosti v določenem trenutku in možnosti izbire. Jem skoraj vse, najraje pa iz domačega vrta – domača jajca, domače meso. Pri tem pazim, da če je že meso, ga kupim in pojem toliko, kolikor lahko, da nič ne gre v nič.

Verjamem, da tudi zelenjava čuti. Njena energija je drugačna, bolj preprosta od človeške in živalske.

Ob takšni hrani je telo lažje, lažje funkcionira in sem bolj mentalno "čist". To opazim, če nekaj dni jem lažjo hrano ali če jem bolj meso z različnimi prilogami.

Tudi ko sem na poti, je prehrana pogosto improvizacija, saj si redko pripravim vnaprej. Tudi hitra hrana pride v poštev in mi prija tisti trenutek, da dobim maščobe in malo "nezdrave" hrane. To je na vsake toliko.

Po teh dveh dneh in vsem, kar se je dogajalo, prihaja tudi čas za delo. Nekaj svežine po sprostitev vedno prinese nove ideje, razkrije nove poti, kot da prihaja vse ob pravem času.

“Življenje v mavrici”

Moje dojemanje življenja se je v zadnjih letih drastično spremenilo. Pred tem sem “deloval” v tempu, stresu, kot da ni časa, zdaj pa je malo drugače. Naučil sem se delovati con calma. Uživati v espresso, pustiti času čas.

Kot sem že večkrat omenil – in bom še – govorim o tem, kar čutim v sebi, čeprav 90 % ljudi tega ne razume. To je pot, ki je samotarska na začetku, dokler ne obrodi sadov. Trenutno sem sredi tega procesa. Veliko “nedokončanih” projektov. Ampak, ali morajo biti nedokončani, ker še živijo? Ha-ha. Ja, moji še čakajo na svoj trenutek: T-shirti, ta zapis, umetnost ... vse je tam, a še nevidno.

In ja, včasih izgleda, kot da nič ne delam. A pravzaprav delam. Vsaj enkrat na teden me kdo spomni: “Samo sanjaš, živiš v iluziji, v mavrici.” Tisti, ki so največ časa z mano. In takrat se vprašam – ali je res tako? Kaj ta mavrica pravzaprav pomeni? Morda je to samo odsev tistega, ki gleda. Za mene pa je to življenje. Ni pomembno, koliko fizično narediš, ampak kaj ustvariš in koliko si strpen.

Ko se dogovarjam s hotelom, da določimo podrobnosti sodelovanja, ne morem preskočiti dnevov. Če spletna prodaja stoji, dokler ni novih aktivnosti ali marketinga – tako pač je. Ni odvisno samo od mene, ampak od življenja. Če je poletje čas turizma – za katerega skrbim – potem preostali prosti čas posvetim temu, kar me veseli: slikanju, pisanju, kavi, ustvarjanju novih idej, pripravam na razstavo ... in še kaj se najde.

Da, ni to klasičen 9–5. Je manj viden trud, manj klasičen tempo, a ni nič manj vreden. Ta mavrica bo prinesla barve v otroška življenja in življenja ljudi, ki so odprti za novo poglavje. In če pomislim – privilegij je, da mi pravijo, da sem v mavrici. Če pomislim, da je dovolj samo biti strpen, delati in poslušati – je to najmanj, kar lahko naredim. Poleg tega še uživam. In ja, res se tudi sam zdaj počutim kot v mavrici. In veste – lepo je, ha-ha-ha.

Moram pa priznati – vsakič, ko to slišim, me zaboli. Ker nekdo ne dojame, da tudi to ni prišlo samo od sebe. Do sem je bilo potrebno veliko človeka, veliko poguma, veliko odločitev. Ni lahko slišati, da te nekdo vrže v ta “koš”, ker ne vidi celotne slike. Ko gledam nazaj, vidim pogum in odločnost, ki me je v mavrici pripeljala v LA, Las Vegas, Pariz, London, Budimpešto, Madrid, Barcelono, Berlin ... naj še naštevam?

Kaj je še "orožje" proti meni? V kriznih situacijah se je vedno izkazalo, da smo imeli srečo – rodil se je kapital, ki je rešil zagato. Nikoli nisem bil del sistema in moji starši tudi ne. V praksi je to pomenilo, da sem na začetku premalo planiral, premalo beležil stroške in deloval kot podjetje. Kot samostojni podjetnik lahko operiraš z likvidnostjo bolj nenadzorovano, a na daljši rok to pomeni odtok kapitala. Včasih sem porabil več, kot sem imel – za potovanja, projekte, ne da bi vedno vedel, koliko dobička prinese tekoči posel.

Tako je bilo pri distribuciji: visok vložek, stalni prihodek padel, položnice zaostajajo, obseg premajhen. Prvič sem se s tem soočal na koncu dvajsetih. In da bo zgodba celovita – vmes smo kupili stanovanje, denar smo dobili od babice. Namesto da bi ga oddali, so se vanj preselili naši starši. Ko je prišel trenutek za zaključek, se je zgodba tega stanovanja končala s prodajo kot "kolateralna" škoda, da smo izplavali.

Zdaj, ko razmišljam, se sprašujem – če ne bi prodali, kje bi bili? Odgovora ni. Danes sem spet v določeni podobni situaciji, vendar ne kot dolg, ampak kot prevzemanje odgovornosti. Gre za več kapitala, ki smo ga "spet po sreči dobili". Ne vem, zakaj to pišem – zdi se mi butasto – a vseeno.

Na koncu – vsi imamo srečo nekje, nekdam, nekako. To ni nekaj, kar bi lahko uporabil proti komu. Je del življenja. Ekonomija je eno samo vlaganje.

In res – včasih je lepo preprosto reči: Like, who gives a s**t. A tisto, kar šteje, je, da ostanem zvest sebi, ustvarjam in sprejemam življenje v vseh njegovih barvah.

Karkoli bo prinesel čas, bom sprejel.

Tako kot vedno.

Resnica drugih je njihova, moja je moja.

Ne poskušam je dokazovati, niti brati v očeh drugih.

Sprejemam tok življenja – z mavricami, padci, zmagami, projekti, nedokončanimi sanjami.

In v tem sprejemanju sem miren.

In to je dovolj.

Dobili smo obiske...

Vedno več je dela – hvala bogu. Čutim, da prihaja čas, ko se bo gradilo. Zjutraj sem si vzel čas in vzel otroka, ki sta na obisku, s sabo po opravkih. Studio, bivša služba, kava, malo po trgovini, sladoled v centru – čisto preprost dopoldan, pa tako lep.

Hotela sta videti, kje sem delal, in smo šli tja. Odnosi so ostali iskreni – objemi, klepet in rogljički. V trgovini sta se ustavila v otroških sobah in vse jima je bilo všeč. V centru smo iskali zapestnice, a jih zaradi slabega vremena ni bilo. Zato pa je padel sladoled. Okusi zanimivi – lubenica presenetljivo dobra, malina pa malo preveč kisla za otroški okus.

Otroci vidijo svet drugače. Zagledala sta dva golobčka, ki sta se poljubljala na tramovih, in rekli smo: »Zato pravimo zaljubljenim, da sta kot golobčka.« Opazovali smo ju, dokler nas ni prekinila ploha. Ujeli smo se pod streho, a ko je ponehalo, smo rekli: »Nismo iz sladkorja.« Malo nas je ohladilo, ampak je bilo prav prijetno.

To je bil zadnji dopoldan skupaj, preden so se po kosilu odpravili domov. Mene pa je napolnil stik z njunim svetom – igrivim, preprostim, pristnim. Pogled, ki ga odrasli prehitro izgubimo.

Pa vendarle je nekje še nekaj ostalo. Že ob mojem življenju v “mavrici” je veliko otroške radovednosti in iskanja. Morda za to, ker je skupek vplivov, ki še vedno toliko gorijo, da rad delam drugače.

Morje idej, nič realizacije.

Ko sem bil še zaposlen v večjem pohištnem sistemu, sem po štirih letih začel iskati drugo službo. Obseg dela je postal prevelik, utrujajoč. Želja po ustvarjanju več je bila

vedno prisotna, zato sem, ko sem prišel do točke, kjer nisem mogel “naprej”, začel iskati druge rešitve.

Družinski znanec je takrat ravno potreboval vodjo za svojo trgovino. Stvari so se povezale in začela sva se pogovarjati o sodelovanju. Z izkušnjami iz večjega sistema in vizijo prihodnosti sem bil prava izbira. A samo menjava službe ni bila dovolj – želel sem nekaj več. Dogovorila sva se za solastniški delež, ki bi mi dal pravico do soodločanja in ustvarjanja. Imel sem idejo, kako bi v njegovem podjetju postavili nov mejnik in ga pozicionirali kot konkurenčnega trgovca v Sloveniji. On je bil za to, prinesel je še svoje ideje in povezave. Pripravila sva pogodbo o solastništvu, jaz pa sem začel delati.

Prve dni je bilo čutiti odpor – še eden, ki želi nekaj doseči. A ker so poznali mojo zgodbo, ni trajalo dolgo, da smo začeli sodelovati. Iz dneva v dan smo skupaj rasli. In s tem so se pojavljale tudi težave.

Dobava je zamujala, pritisk strank naraščal, nezadovoljstvo bilo prisotno. Manjša izbira in neurejenost sistema sta se kazali na vsakem koraku. Kot da sem šel z dežja pod kap. Takrat sem si rekel: »To si želel. Zdaj imaš za sabo ekipo in lastnika, ki te podpirata.«

Spomnim se strank in pogovorov: “jaz sem brez kuhinje, kako naj nahranim otroka, že dolgo jemo iz mikrovalovke...” Ob občutku krivde in želji po pomoči nisem mogel ostati ravnodušen. “Gospa, dajte mi en dan časa, da pridem s konkretnim rešitvijo in bomo šli korak po koraku.” Poklical sem tudi lastnika in imel moralni govor: “Takšne stvari se ne smejo dogajati.”

A bolj kot so se stvari poglobljale, večji so bili izzivi. Na to te ne pripravi nobena šola – le izkušnje. Na srečo sem jih imel dovolj, da sem znal pomiriti pritisk s strani prodajalcev, ki so izgubljali čas s klicanjem dobaviteljev, strank in celo uprave. Fokus na prodajo je padal, trgovina je dihala težje. Če ni rentabilnosti, pa so v igri službe.

Takrat sem sam prevzel klice in komunikacijo s strankami, da sem razbremenil prodajalce. Postal sem hkrati vodja, prodajalec, dekorater; postavljali smo nove razstavne eksponate in razširili nabor izdelkov. Počasi so se kazali rezultati – trgovina je dobila svežino, stranke so prihajale pogostejše, zaposleni so bili bolj zadovoljni.

Promet je bil boljši kot leto prej, a še vedno ni dohajal konkurence. Del razlike je bila starost zaposlenih – v drugih podjetjih so bili bolj izkušeni, sistem so obvladali in znali izkoristiti. Kljub temu pa je bil napredek očiten.

Prišel je čas, ko bi morali realizirati pogodbo o solastništvu. Čutil sem, da nekaj ne štima. Vpis ni kazal, da se bo zgodil. V ozadju so se kazale še druge težave in začel sem dvomiti o svoji odločitvi. Šel sem iz stabilnega podjetja v nestabilno, kjer niti dogovori niso imeli prave teže. Edina svetla točka je bila dobra plača.

Takrat sem pomislil: vse, kar sem vlagal, morda res živi v iluziji, kjer zaupam preveč. Bil sem nervozen in negotov. Pogovarjal sva se z lastnikom o težkih premostitvah, ki bi prenos dela lastništva omogočile, a zaradi nestrinjanja drugih lastnikov ni šlo. Rekel sem mu: "Zakaj pa potem na začetku tega nisi povedal?" Seveda ni bilo konkretnega odgovora, razen da se verjetno drugače ne bi odločil za to pot. Imam pa pravno podlago, s katero bi lahko dogovor dokazal.

Ko sem tehtal med tem, ali grem na sodišče ali pustim in grem naprej, je odločitev bila lahka. Ni se mi dalo po sodišču hoditi. Raje sem pustil in šel naprej, saj so sami imeli že dovolj problemov.

Morda res ni bila prava izbira. A nato sem spoznal direktorja enega večjih slovenskih podjetij. Na priporočilo prijatelja sva začela pogovore o sodelovanju. Ponudba je bila odlična – tudi provizijski sistem, ki je obetal res dobre prihodke.

Seveda pa spet ni bilo preprosto. Enota, ki bi jo prevzel, je poslovno zaostajala za drugimi. Bile so specifike okolja, kulture ljudi, ki so predstavljale izziv. A sem si rekel: »Pa dajmo, poskusimo.« Dali so mi šest mesecev časa, da pokažem rezultat.

Na sestankih sem doživel poslovanje tako podrobno, kot ga še nisem nikoli. Vsak cent je bil zabeležen, vse v tabelah, nič ni manjkalo. Sistem, ki sem ga prevzel, je bil kot podjetje znotraj podjetja. Takrat sem končno spoznal jedro sistema – in to je bilo tisto, kar sem čakal osem let.

Ko sem zagledal na projekciji "Management report", sem bil osupel. Govoril je CFO, s katerim sva šla postavko po postavko. Bila je prisotna generalna direktorica in "moj" direktor. Takoj se je videlo, kje je težava in kako se različne situacije prepletajo. Takrat sem bolj videl finančno sliko oddelka v "drobovje". Odprl se mi je svet, katerega sem preskočil s tem, da sem pustil fakulteto.

Spomnim se tudi prvega obiska pred nastopom dela. Nekateri so me pričakali pred vhodom, pozdravili in se pogovorili. Direktor mi je razkazal trgovino, govorili smo o "bestsellerjih", postavitvi in politiki trgovine.

Po nekaj dnevih sem se uvajal v drugi enoti, kjer sem imel zelo dobrega učitelja – izkušenega in sposobnega, ki je poznal, kako trgovina diha. Pred prihodom sem že imel polno glavo novih informacij. Z ekipo, ki je poznala sistem, je bil proces vklapljanja lažji.

Zaradi te službe sem prišel na Primorsko in si tukaj ustvaril življenje. Če ne bi bilo vseh teh težkih odločitev, let stresa in potrpežljivosti, danes ne bi bil tukaj. Dokaz več, da ni napačnih odločitev.

Po šestih mesecih smo uspeli doseči rast, a ne dovolj za mojo nagrado. Plača se je vrnila na osnovno. Po vseh izračunih bi rabili dve do tri leta trdega dela, da bi dosegli profitabilnost. Vztrajal sem še eno poslovno leto, da dobim jasno sliko. Rezultati so bili dobri, a prepočasi rastoči za moje življenje. Trebalo je živeti, ne samo preživeti.

Odločil sem se, da ne bom več čakal. V pogovoru z vodstvom sem videl, da je kapital pred človekom. Brez zamer, vedel sem, kaj sem podpisal, kaj lahko pričakujem. A zdaj sem bil pripravljen. Vse to me je pripeljalo do točke, da sem stopil na samostojno pot.

Z vsakim dnem danes bolj razumem, zakaj je bilo potrebno vse to. Šele ko povežem točke za nazaj, vidim smisel, ki ga prej nisem slutil. Zdaj se prepuščam življenju, da me vodi. Imam cilje, vem, kaj delam, a del sem predal v roke Shive. To mi je olajšalo notranji boj. In bolj ko sem se poglobil, bolj me je življenje podprlo.

Iz podjetja sem vseeno odnesel neprecenljive izkušnje. Delo je bilo dobro, podpora uprave ob reševanju situacij velikokrat konstruktivna, a vmes nam je zmanjkalo moči. Na

začetku sem se soočil s prometom in nagradami, ki so morale biti v skladu z MR-jem (management report). Da bi dosegli optimalen rezultat, smo morali postaviti stvari na novo.

Intenzivno smo reševali reklamacije in dobave, trgovino naredili privlačnejšo ter prodajalce dvignili na višji nivo svetovanja, kjer stranke dobijo občutek, da živimo vrednote podjetja in sistem, ki ga podpira. Velik del dela je bila logistika – od tega, da pohištvo ni prišlo v stanovanje, do problemov z dostopom ali zamenjanimi paketi. Vsak dan 1000 različnih scenarijev.

Spomnim se stranke, ki je naročila sedežno v nadstropje. Zavoj na stopnicah je bil preozek, dvigalo ni šlo. Naročili smo drugo sedežno, a tudi ta ni šla. Po več dneh iskanja partnerja za dvig smo uspeli izvesti dostavo.

Takšne stvari so bile nujne, da je ekipa dobila podporo strankam. Tako lahko dvignemo nivo storitve in s tem tudi razliko v ceni, ki omogoča lažje poslovanje in spremembe v MR-ju.

Pritiski na upravo

Ko sem začel čutiti izčrpanost, sem začel delati drugače. Ugotovil sem, kako podjetje diha in katere "gumbe" pritisniti za spremembe. Začel sem reševati zadeve taktično z upravo – pritisk je bil le predlok k boljšemu poslovanju in reševanju, nujno potrebnemu za uspeh. Zaradi varovanja poslovnih skrivnosti in spoštovanja do podjetja ne bom šel v vse podrobnosti, a spremembe so se začele dogajati.

Navado sem imel, da sem si po razgovorih ali sestankih vzel vsaj en dan časa za razmislek, preden sem podal konkretno rešitev. Tiho sem poslušal in zapisoval. Po sestankih sem izpostavil rešitve in predloge. Rad sem napisal konstruktiven in resničen mail brez olepševanja: kje vidim problem, kako vpliva na poslovanje in kaj predlagam za rešitev. Vedno sem bil odprt za predloge.

Ta komunikacija se je vzpostavila šele, ko sem spoznal, da se moram drugače izboriti za svojo nagrado. Takrat sem napisal mail in sklical sestanek: »Da bi dosegli rezultate, ki si jih vsi želimo, rabim to, to in to. Spremeniti bi morali to, to in to. Prilagoditi to, to in to.« Maili so bili tako sestavljeni, da jih ni bilo mogoče ignorirati.

Direktorica je v ozadju že aktivno reševala zadeve. Sklicala je več sestankov, sama obiskala trgovine in nam dala čas, da smo povedali svoje.

Vedno sem govoril, da imamo službo za stranke napačno naravnano – niso služba za stranke, ampak referenti za komuniciranje z dobavitelji. Stranka dobi na telefon prodajalca, ki prvič ni tam za to. Direktorica je imela dober argument, da prodajalci najbolje poznajo zgodbo. Moje vprašanje je bilo: »Kaj pa, če je vsak prodajalec individualen in ima svoj pristop?« Če želimo zvišati nivo storitve, bi morali imeti izobraževanje, kjer prodajalci ne bodo več samo prodajalci, ali pa uvesti enotno službo za stranke.

Takrat sva spoznala, da ni vprašanje enega koraka, ampak teka na dolge proge. Veliko smo že dosegli, a glavni pogoj, ki sem ga imel, se ni uresničil. Za to, kar podpišeš, moraš imeti pravico in to sem se zavedal. Zato sem se odločil, da kljub začetnim spremembam moram zapustiti podjetje.

Ni bil lahek korak. Odpoved sem napisal in bila je sprejeta. Občutek je bil mešan – rahla zamera je obstajala, saj so se res trudili, kar spoštujem. Sistem pa je bil tisti, ki je narekoval zgodbo.

Vse te izkušnje so me naučile, da ni napačnih odločitev. Vsaka težka odločitev, vsak stres in potrpežljivost so me pripeljali do trenutka, kjer sem lahko stopil na samostojno pot.

Zdaj bolje razumem, zakaj je bilo potrebno vse to. Šele ko povežem točke za nazaj, vidim smisel, ki ga prej nisem slutil. Zdaj se prepuščam življenju, imam cilje, vem, kaj delam, a del sem predal v roke Shive. To mi je olajšalo notranji boj in bolj kot sem se poglobil, bolj me je življenje podprlo.

Sami smo dovolj

Iz podjetja sem odnesel neprecenljive izkušnje. Delo je bilo dobro, podpora uprave ob reševanju situacij večkrat konstruktivna, a vmes nam je zmanjkalo moči. Soočenje s prometom, nagradami in logistiko je bilo intenzivno – vsak dan smo reševali reklamacije, dobave, dostavo in izzive z objekti.

Takšne situacije so bile nujno potrebne, da je ekipa dobila podporo in da smo dvignili nivo storitve. Na koncu sem spoznal, da je pravi smisel v tem, kako povezuješ izkušnje, ljudi in sistem, ne le v številkah ali pogodbah.

Odhod ni bil enostaven, a nujen. S tem sem postal bolj osredotočen na življenje, ki ga želim ustvarjati, in na poti, ki jo želim hoditi.

Tako mi je ostalo eno. Pa mislim da 10 letih “potovanj po slovenskih” podjetjih in nadomeščanja fakultete sem šel nazaj na samostojno pot. Odločitev je bila vse prej kot razumna. Na zunaj dobra služba, službeno vozilo, imam željeni vrt, sem na morju, čas bi bil za mirno nadaljevanje.

Če ne bi bil “Vladek - Vladek”. Za mene je to predstavljalo novo možnost. Prvi s.p. sem odpiral pri 17., drugega pri 39. Z 22 let dodatnih izkušenj sem se počutil spet, kot začetnik.

Drugačno poslovanje in spremembe zakonov je botrovalu k temu, da sem moral raziskovati in se vklapljeti. Čeprav je šlo hitreje, kot prvič je zahtevalo kar nekaj časa. Ideja – poslovno svetovanje v smislu širjenja naučenega skozi življenje.

Res je, da sem si proti koncu “sistemske kariere” že počasi pripravljaj teretn sem zaradi okoliščin kar na hitro dal odpoved brez, da bi imel že vse pripravljeno. S prijatelji smo se večkrat pogovarjali ob pijači, da ni sproblem saj se na primorskem, če želiš delati, da najti službo. To je bilo ob trenuku oddaje odpovedi edino, na kar sem se zanašal.

In res trenutek za tem ko sem dal odpoved kličem prijatelja, ki dela v znani kavarni, če imajo prostor za mene, ker sem dal odpoved. In pravi ja. Ti uredim razgovor. Ker sem dal sam odpoved nisem seveda imel določenih pravic iz naslova prenehanja zaposlitve, je bilo pametno, da se takoj naprej zaposlim predem bolj pripravim teren.

Iz telefonskega pogovora se je res prikazal razgovor za službo in bil sem sprejet. Pogoj je pa bil, da sem vsaj eno leto v službi pri njih. In sem se strinjal. Šli smo nasproti eden drugemu. Tako sem po vodji v poslovalnici začel delati v kavarni. Učil sem se delati vse živo, od koktejllov, do prigrizkov, sladoled sem stregel in še kaj bi se našlo. Odlično sem se počutil tudi v pralnici saj je bilo dosti bolj mirno, kot za šankom, čeprav včasih en sam ni bil dovolj.

Po enem mesecu pa so se začele pojavljati težave. Tokrat z mojim križem in poškodbo, ki sem jo staknil, kot otrok. Vse bolj me je bolel in zdravnica mi je dala ultimat, da delo ne sme biti samo na nogah. To je pomenilo, da služba ni za mene, tudi za eno leto ne. Dogovorili smo se in sem po dveh mesecih v podjetju res končal s klasičnimi službami.

Nekaj sva prihranila, nekaj imam pasivnih prihodkov, in zavod. Takrat sem začel aktivneje iskati stranke, da lahko prodrem in ustanovim svoje podjetje. Da vsaj svojo plačo zaslužim. Hvala bogu svetovanje ne zahteva prav velikega vložka.

Sestavljal sem tudi strukturo podjetja, Svetovanje, marketing, spletne strani, vse kar sem obvladal sem sestavil v ponudbe. Povezal sem se s prijatelji, ki so delali v kadrovskem sektorju za to sem dobil tudi priložnost v tej smeri – posredovanje kadra.

Ta se je izkazalo po pol leta za neizvedljivo saj sem ugotovil, da smo premali, nekonkurenčni in premalo organizirani. Tak projekt sem opustil. Spletne strani sem začel izdelovati, ki so res pripomogle, k boljšemu poslovanju strank. Tako se je glas razširil in sem pridobil še kakšen posel.

A vse skupaj, ko sem prekinil pogodbo z eno stranko mi je ostalo samo še delo, ki sem si ga sproti ujel. V ozadju sem razvijal delavnico na temo "Psihologija prodaje - drugače". To je bil prvi stik s tem svetom.

Začetek nekoč in zdaj.

Spomnim se AJPEŠ-a in kako sva se z gospo usklajevala, šifre so bile nove, FURS je šel hitro, potem pa še računovodstvo. Glede na normiranstvo in da načeloma ni nič strašnega sem se odločil, da bom vodil knjige sam. Poleg tega pa so strokvnjaki, za podpora programom, ki so danes že precej avtomatizirani.

Poznam pa računovodstvo do te mere, da vem kaj kaj pomeni in kako bi naj potekalo vse skupaj, kaj so konti pa vse do bilance. Hvala bogu za srednjo ekonomsko šolo čeprav predmet računovodstva me nikoli ni veselil. Bil je preveč suhoparen in samo številke in poslovanja. Sem pa vseeno rad poslušal, ker sem že moral. Kaj bom drugega... ali se vživiš ali pa ti je tečno pri pouku.

Tako sem imel osnovo in delovanje. Spletno stran sem sam postavil in začel delovati. Ni bilo lahko, dnevi so minevali, celo, ko sem končal pogodbeno svetovanje in sem moral iskati nove priložnosti. Doma sem sicer imel ogromno dela s hišo, vrtom, sestavo programov, delavnic in veliko sem tudi s sosedom kaj počel na dvorišču. Vmes sem ujel delo ampak redni priliv se je ustavil.

To je pomenilo vsak mesec po malo minusa, kar pa se zna s časom nabrati. In kar naenkrat se sprosti možnost imeti studio, ker se je spraznilo eno sosedsko stanovanje. Lastnik mi je ponudil, ker sem ga že pred leti spraševal in sva se hitro vse dogovorila. Bilo je pa tik pred poletno sezono. Potrebna je pa še bila obnova.

Ker več ali manj znam vse sam narediti sem takoj ko se je soseda izselila začel "načenjati" stanovanje. Tako kot pri vsaki stvari se je potem še pokazalo nekaj dodatnih stroškov ampak, kako "cool" lastnika imam je financiral.

Rodila se je ideja 360 Studio Portorož. Zamenjali smo kar je bilo za zamenjati in studio opremili prav "lušuno". Nudi veliko odprtega prostora, lastni atrij in skupno "launge areo". Kuhinjo in dnevni prostor pa krasijo slike. Nekaj mojih, nekaj drugih ampak vse z dušo, ki dodaja studiu avtentično istrsko izkušnjo. Gostje dobijo domače olivno olje, kot darilo, ki ga ne pričakujejo, saj nikjer ne objavljamo. Čaka jih še posvetilo in lastni sprejem. Po kratkem pogovoru in odgovorih na njihova vprašanja jih pustim, da uživajo dopust.

Vse tudi sam počistim, ker želim, da je perfektno (koliko se da).ocene so zelo viske in standard je treba vzdrževati.

Pri studiu sem si zamislil, da mora ponujati domačnost, toplino, pristnost, čistočo in vse kar gost potrebuje za brezskrbno prenočitev ali 5. Nekaj, kar nas bo ločilo od konkurence.

Milijon vprašanj sem imel v glavi. Posteljina in brisače bodo bele, da se bo videlo, da so čiste. Ko pa nisem uspel odstraniti prvega madeža pudra iz brisač sem takoj vedel, da bo to velik strošek. Kljub temu imamo še vedno bele. Ali bo postelja dovolj velika saj je 140 cm. , kopalnico je potrebno dekorirati, da ne bo hladna.

Vsak kotiček je bil premišljeno postavljen. Partnerka ima tudi občutek za prostor in je pomagala soodločati kje bo kaj postavljeno in kako lahko vpliva na gosta. Želel sem da se gost počuti, kot doma in da je sprejet, kot človek.

Spomnim se prvega gosta. S partnerko sva urejala zadnje stvari, gratis kavo, čaj, dobrodošlico, malo sadja, cvetje... Odprem možnost prijav in takoj dobimo prijavo za isti dan. Bil je par iz Nemčije. Ko sta prišla sem ju pozdravil, sprejel in jima povedal, da sta premierna gosta. Pripravili smo jima še butelkjo penine in sprejem je bil opravljen. Hitro so se termini napolnili in poletje je bilo razprodano. Tako sem lahko pokril račune in plaval naprej.

Takrat sem dostikrat pomislil in bil zelo hvaležen za neverjetno priložnost, ki mi jo je življenje dalo. Vse od tega, da sva se s partnerko preselila se, do tega da dejansko lahko gradim in imam fokus, da realiziram projekte in s tem tudi pokažem praktično, da "pravična ekonomija" obstaja. Kar kurjo polt sem dobival, samo ko sem pomislil na to, koliko milosti sem prejel od življenja.

Sezona hitro minila, ker sem se veliko ukvarjal s studijem je bilo manj časa za ostal posel. Spet je bilo potrebno nekaj dodati in narediti korak naprej. V Studio sem dal najemnike, potem pa naprej spet iskati posel.

Potem pa ker sem doma veliko delal, obrezoval, čistil, kosil, sadil,... so me sosede spraševali po pomoči. Meni se je takoj pojavila poslovna ideja, ko sem začel spraševati a ne dobijo nikogar? Potem sem videl pravo sliko problema s katero se sooča starejša populacija. Veliko je urejenega vendar težko se dobi splošna pomoč pri opravilih.

Skozi poslovanje je sicer povpraševanja še vedno malo, da bi se samo s tem ukvarjal. Vsaj na začetku. Ampak moje delo je razpršeno in si lahko privoščim še en projekt. In se je rodila Asistenca 360 za dom in vrt. Imel sem sicer nekaj neprofesionalnih izkušenj, orodje bolj domače a sem mislil, da bom pač sproti. Doregistriral potrbno in čas je bil za markering. Takrat sem izmed vseh opcij izbral letake.

Vprašanja, ki so se pojavljala so bila ali bom sploh zmogel delati nekaj, kar sem si zadal? Bo kvalitetno narejeno? Pristno? Človeško? Nimam vsega orodja. Kaj če bo dela preveč ali za dva? Imam ekipo? Kako postaviti cenik? Kaj vse sploh lahko opravljam in česa ne zakonsko? Toliko negotovosti a navzven, kot da bi že vse bilo. Zmorem in bom. Tako kot zmeraj, korak po koraku.

In res, našel sem še pomoč in se dogovoril za morebitno sodelovanje če bo potrebno. Povedal sem kaj je ideja in bila jima je všeč. Tudi za morebitno izposajo strojev sem se dogovoril in še z nekaj prijatelji, ki imajo razna podjetja sem se dogovoril, če bo potrebna večja sanacija ali karkoli, če lahko skupaj rešimo. Bili so za, torej eno osnovo sem imel. Gremo z letaki.

Dan pred distribucijo letakov sem bil nervozen. Pričakoval sem klice zato sem si pripravil razpredelnico v excell-u za lažje sledenje klicev. Prišel je dan in ob 8 uri čakam klice. In res nekaj po 8 uri se oglasi gospa "dober dan, dobili smo vaš letak". To je bil klic večje stranke. Bil sem navdušen. Hodil sem gor in dol po stanovanju in študiral, kako bom izvedel vse kar sva se dogovarjala. Čakam na naslednji klic, res je prišel vendar nič obetajočega. Naprej pa je bil tiho telefon. Sicer ta ena stranka lahko poplača ves marketing in trud ampak sem pričakoval več. Tako sta se še dve stranki oglasile v istem tednu in dve še pozneje.

Bilo je navdušenje nad licem in malo dvomov ali sem res prav naredil z letaki? Ali bi bila boljša kakšna druga reklama? A odločitev je že padla in za nazaj ne moremo tega spreminjati, poleg tega pa ne vem, kaj se bo še razvilo. Zmeraj pridem, do tega da ostane samo zaupanje v pot, ki sem si jo zastavil.

Toliko začetnih projektov in vsi še rabijo čas... čas, ki ga pa nimam na pretek. Prej ali slej prihranki izpuhtijo. Vsako jutro sem razmišljal ali delam prav ali ne? Sem še vedno prepričan, da to želim delati? Je vredno? Kaj sploh hočem in kaj je moje jedro vrednot? Na koncu je zmeraj odgovor bil enak.

Ne delam samo za sebe ampak za življenje okoli sebe. Skrbim za vrt, za živali in s poslom lahko poskrbim še za koga zraven. Če želim, da bo res moje delo doseglo ljudi moram nadaljevati. Ali bom delal nekaj kar ima pomen za mene ali nekaj s čimer bom izpolnjeval pomen drugemu?

Največji boj je med tem, da je normalno, da je na začetku tok kapitala majhen in toliko bolj je pomembno da vzdržim prehodno obdobje. Če bi prekinil zdaj bi na mizi pustil sanje

in dolgoročno verjetno dosti večji doseg, kot če grem nazaj v službo. Nekaj projektov v teku in tudi podpora družine je bila v pomoč.

S to večjo stranko sem se dogovoril za sodelovanje vendar šele z novim letom, saj takrat obnavljajo pogodbe. Dobil sem sicer nekaj dela s popraviljanjem del sten, kakšno manjše pleskanje, pomoč doma, in podobno. Vse ravno toliko, da je vsaj malo spet nekaj lahko kapljalo v blagajno, vendar nič posebnega. Ne glede na količino strank sem bil zadovoljen, saj se mi je praktično projekt odprl samo čas je bil ravno zimski. Na to pa ni vpliva.

Prišel je december in dogovarjal sem se še za wellnes projekt, katerega ne morem preveč razkriti vendar je zelo obetaven produkt dolgoročno. Imel sem delo s planiranjem, pripravljaj sem nove delavnice, in delal spletno stran za ta projekt. A hkrati se mi je bolj kot se je približeval božič urnik sproščal. Naenkrat sem imel veliko časa. Izkoristil sem ga za kuhanje, pospravljanje, živali, okolico in sebe.

Zagledal sem slikarsko stojalo - želja ki je bila v meni že nekaj časa. A je čas da naslikam nekaj? In sva se s partnerko odpravila po pribor in platno. Ker je bolj veščica v tem mi je malo predstavila v trgovini in pomagala z nakupom. Prišla sva domov, platno sem postavil in akcija. Sploh nisem vedel kaj želim narisati, nisem hotel preveč gledati kakšne posnetke, kako slika ampak s prve na platno.

Nastala je prva slika. Narava, mlin, gore v ozadju in drevesa. Takrat sem začutil začudenje in lahkost hkrati. Znam nekaj naslikati in počutim se svobodno. Svobodno v stilu, svobodno v barvah in svobodno v izražanju. Prvič sem začutil tudi, kaj pomeni, da nič ni narobe. Da je prav to tisto kar je prav. Bolj so nastali izlivi čustev, kot slike. In povrnilo se mi je še eno otroško veselje.

Vzelo mi je nekaj ur in vzamem drugo platno. Druga je bila bolj abstraktna. Partnerka se je zdela navdušena. Naslednji dan sem naslikal še ostala tri platna in sem skočil po nova. Tako se je v nekaj pojavilo več kot 10 del.

Z vsako naslikano sliko sem se bolj spominjal svojih otroških risb. Tistih, ki sem jih risal pri likovnem pouku v petem razredu. Ali tiste, ki sem jih risal pri umetnosti v srednji šoli. Spomnim se, da sem kar precej risal. In ocene sem zmeraj dobival 5 ali zelo uspešno. Že takrat sem risal bolj abstraktno in znal ob sliki povedati zgodbo. Kaj vse se je ta čas skrivalo v meni?

Slike sem pokazal staršem in prijateljem. Po njihovi navdušenosti sem objavil slike na FB in začelo se je. Čestitke, podpora in navdušenje. Prihajale so tudi ponudbe za nakup. Imel sem že čez 20 del, naprej sem slikal z oljnimi barvami, katere sem dobil za rojstni dan – profesionalni set.

Vse bolj so ljudje želeli kupiti bolj sem razmišljal res o prodaji. Vendar sem namesto prodaje raje vztrajnim in dobrim prijateljem dela podaril. Sem si rekel, če bom dela prodajal bo to za večji denar in s tem bom pomagal otrokom, do boljše prihodnosti.

In v Chat GPT zapišem. Kako prodati sliko za milijon evrov?

Za prodajo dela za milijon evrov moraš biti prepoznaven, unikaten,... ne spomnim se točno vendar sem ga radovedno naprej spraševal. Potem sem mu razkril sliko in kaj bi rad dosegel. Po nekaj dneh sva tako imela okvir kam bi to lahko res peljalo. Predlagal je stike z galerijami, spletnimi platformami, razstave in tako dalje.

Že sama misle na to, da nikoli nisem slikal in zdaj sprašujem umetno inteligenco o prodaji slik za milijon se je samo po sebi zdelo nemogoče. Tisti film, ki bi bil res za film. In takšem pogum, da res moraš imeti "jajca". Sam sebe sprašujem ali sem dovolj "nor", da se res v to spustim? JA, sem. V bistvu sem še bolj. Ha ha ha. Sam sebi sem se smejal in ne zaradi norosti ampak res občutka, da to enostavno lahko naredim. Kaj bo pa življenje dalo, bom pa videl.

In res sem začel. Prvo sem se prijavil v eno največjih spletnih platform. Videl sem da prodajajo tudi znane umetnike in sem za to bil malo skeptičen. A vseeno se prijavnico oddal. Zadnje vprašanje se je glasilo "zakaj bo prav vas sprejeli na našo platformo?" odgovoril sem, da za to, ker ustvarjam umetnost za dobrodelnost.

Avtomatski odgovor je bil , da po pregledu njihovih strokovnjakov mi sporočijo ali so me sprejeli. No takrat sem si mislil, da ni varijante saj nisem niti najmanj umetnik. Za mene so moja dela izraz čustev in sporočila. Tehnika je kakšna je – in me preveč ne moti, saj je moj izraz. Prav tako ne sledim nobenim pravilom.

Še isti dan dobim klic iz Londona, da so navdušeni in sem bil sprejet. Navdušenja nisem mogel skriti, kar skakal sem od veselja. Kot, da bi mi spet življenje na široko odprlo nova vrata. Čista hvaležnost iz dna srca. To mi je dalo tudi zelo potrebno notranjo potrditev, da delam prav, saj delam iz srca. Najbolj pomembno pa je to da vem čutil vse večjo odgovornost do vsega. Ne gre se več za mene ampak res za svet.

Če bi to moral opisati na lestvici od 1-10 kako mirno in močno hkrati sem se v sebi počutil bi rekel 100. Navdušenje, potrditev, ustvarjanje sanj, ki zdaj več niso sanje ampak realen tok.

Takrat je bil še čas za spletno stran in ureditev profila. Seveda sem delal noč in dan samo, da sem čim prej vse postavil. Prvič sem se tudi moral odločiti kakšna bo cenovna politika.

Ali grem, kot novi avtor, prodajati dela na povpraševanje/ponudba ali na določen drug model. Ker otroška prihodnost nima cene sem se odločil za težjo bolj ekskluzivno pot. Dela bodo v višjem cenovnem rangu, ker le tako lahko pomagam uresničiti projekt. Vsaj 50% od vsakega prodanega dela pa gre v sklad za najrazličnejše projekte za otroke, mladino in direktno pomoč preko centrov za socialno delo in podobnih organizacij. Takšna je bila zamisel.

Ampak, do takšnih kupcev je težko priti kar tako. Potrebna je prepoznavnost projekta in dela samega. Začel sem z objavo na spletu in pridobil še veliko več zanimanja. Platforma mi je bila tudi osnova, da sem se lahko prijavil na razstavo. ArtExpo v Ljubljani. To je bil še en dodaten mejnik za začetnika, ki slika šele nekaj mesecev.

Rodila se je tudi umetnost za boljšo prihodnost prihajajočih generacij. Z vsakim dnem so sledile nove ideje in sosed, ki ima prosto stanovanje mi je brezplačno ponudil, kot pomoč mlademu umetniku, da lahko naredim tam galerijo.

Korak za korakom sem čutil, da sem bližje sebi in pomenu moje poti. Kot da se sestavljajo puzzle, ki so bile leta raztresene v podzavesti. Veliko sem delal, veliko sem čutil, tukaj sem pa lahko izražal. Prvič sem lahko nekaj izrazil, kar bi drugi lahko videli. In ta izraz ni samo izraz ampak jedro vsega kar sem. Ko se postavim pred paltno se prepustim. Velikokrat nastane čisto nekaj drugega, kot sem si zamislil.

Bolj kot sem lahko to pustil na platnu lepše je bilo. In tako sem razmišljal o ustvarjanju nečesa, kar bi izrazilo univerzalno življenje. Da je vse ena energija, ki je večna. Mi smo samo delček v njej, ki je tako hitro minljiv v celnem obstoju, kot da bi mignil z očesom. Izraz naše majhnosti in vpletenosti v življenje, ki je neskončno.

Naslikal sem “neskončno življenje”. Uporabil sem celo paletu barv, in celotno sliko naslikal z enimi gibi – gibi v znaku neskončnosti. Povezoval sem različne barve in si vzel res čas. Rezultat je res nekaj posebnega, kot neskončna mavrica.

Ob pogledu na to sliko sem začutil pozitivno energijo življenja z mojo na sredi in vse prepleteno, kot samo življenje je. Vse je postalo eno življenje. Škoda samo, da slika ni še večja. Takoj sem vedel, da je en čisto posebno delo. Delo, ki je unikatno, neponovljivo in celostno. Ker sem toliko čutil sem jo tudi največ ocenil.

Ne za to, da bi se za dosti prodala ampak za to, ker bi ostala v moji zbirki. Če se pa proda bo pa to tista slika za milijon evrov. Mogoče ne takoj ampak nekoč ja. S tem bi lahko zgradili cel projekt počitnic za otroke. To je bil tudi dokaz, da zgodba živi in jo razvijam.

Graditi sem začel prve stike s centri za socialno delo, galerijami in dobrodelnimi organizacijami. Začeli so nastajati večji plani in prvi realni pogovori o sodelovanju v tej smeri. Organiziral sem tudi likovno delavnico.

Umetnost in vračanje.

Spomnim se trenutkov, ko sem pred časom prvič pristopil do galerij in lokalnega CSD-ja. Galerije so zelo če lahko tako poimenujem tradicionalno naravane. Jasno mi je, kako se preživljajo in kako ekonomija stoji za tem. Od poslanih kar nekaj mailov in klicev sem dobil povratno informacijo samo iz Narodne galerije Ljubljana, ki je spoštljivo zapisala, kaj pričakujejo od sodelovanja.

Takoj sem videl kako je pot “umetnika” lahko težka. Zakaj je toliko umetnikov na ulici najprej. Celo vklopil sem se v ustvarjalno skupino platforme na kateri sodelujem in nas 33 “brainstorma” kako bi lažje umetniki izpostavili svoja dela. Ugotovil sem pa, da je pomembno za kaj to delaš. Kakšna je zgodba za tem in kakšna se izraža. Bolj kot je pristno

Sami smo dovolj

povezana z življenjem lažja je pot. Potreben je pa čas. Jaz imam srečo, da sem se našel v vsem tem. In vedno sem hvaležen za to. Moja se je rodila iz čiste želje, brez pričakovanj in če bo samo enemu človeku pomagala k spoznanju, da smo sami dovolj je to dovolj.

Volja in strpnost taj bosta v tej zgodbi vrlina. Vse je v rokah "višjega" ali "večjega" od zdaj naprej. Seveda z mojim delovanjem in soustvarjanjem. Bolj hočem povedati, da je vseeno umetnost prikaz, ki se mora ljudi dotakniti. Prva takšna preizkušnja bo ArtExpo.

Nekaj mesecev sem veliko ustvarjal in praktično napolnil mini galerijo z deli. Nekaj z za prijatelje, starše,... Ko sem srečeval ljudi so prve mesece bili presenečeni in naposlušal sem se stavkov "ooo nisem vedel-a, da slikaš in imaš talent za to" moj običajni odgovor je "jaz tudi ne, do prejšnjega decembra". Potem pa – kaj, a prej nisi slikal? Od otroštva res ne. Nazadnje, kot obvezni predmet.

Najlepše je, da koliko delam to z večjo misijo za otroke, se zdaj prav z otroci dosti več družim. Ko pridem kam, kjer so otroci po kratkem pogovoru hitro zgrabimo za barvice in papir. In nam mine čas, kot da bi mignil. Nikoli nam ni dolčas. Ti trenutki so res nekaj posebnega. Kratki a polni brezskrbne igrivosti.

V začetku pomladi pa se je začel posel. Kar naenkrat so me stranke začele klicati za "asistenco". In pravjo, da so si shranili letake od lani in bi rabili mojo pomoč. Končno, sem pomislil. Padel je tudi kamen s srca. Vseeno je bila odločitev za reklamo boljša, kot sem si mislil zamo zaupati bi moral času, da se ne bi obremenjeval.

Začela se je skrb za okolico dela objektov krajevne skupnosti. Tam sem srečeval vse več portorožanov in slepal čisto posebna – topla prijateljstva. Večina je starejših občanov innekaj mladih, ki delujejo v krajevni skupnosti. Počasi se je tudi začel krog širiti, kar je bila dodatna mala potrditev, da se trud biti človek za človeka pred kapitalom spleča.

Biti človek za človeka pomeni samo trenutek ko sem z njim in res 100% z njim. Včasih je to, da pozorno poslušam, podaš roko pri kakšnem opraviilu, pozdrav neznancu, zahvala ali kašna lepa beseda. Ob tem tudi steče vse ostalo kar je potrebno. Držim se pravila, da nikogar ne podcenjujem in nikogar precenjujem. Tako bi naj ujeli bistvo človeka.

To je pri "asistenci" zelo pomembno. Bolj, kot urna postavka. Pustiti toplino, ne samo opravljeno delo. Spomnim se gospe, ki je postala moja stalna stranka, ko je rekla, da odkar sem pri njej nekaj del opravil se počuti bolj mirno in da ta mir ne more opisati. Takrat sem vedel, da je delo več kot asistenca.

Tako so začeli projekti počasi isti "dihati". Celo pomlad sem imel kar precej dela s košnjo. Na srečo je padalo kar nekaj dežja in trava je rasla. Dobil sem veliko novih strank in celo novo podjetje, kjer sem večkrat že poskrbel, da je okolica bila pokošena in urejena.

Približevalo se je tudi poletje in potrebno se je bilo pripraviti na turizem. Počitniški studio je praktično razprodan čez poletje in prvič letos sem se odločil, da ga bom obdržal odprtega tudi izven sezone. Nekaj izkušenj je od lani ampak, da obdržimo standard in ga dvihnemo je potreben korak naprej.

Po premisleku sem slike v Studiu zamenjal s svojimi, dodal QR kode s povezavo do spletne strani, nadgradil z darilom za gosta in osebnim posvetilom in zahvalo, ki jih čaka v spalnici. Zunanji del zadnjega atrija je letos tudi lepši. Dodali smo oljko v loncu, nekaj dekoracije in trta, ki je na novo bila posajena je zdaj že zrasla. Zasajene cvetlice, prava mala oaza miru.

Hkrati sem imel še spomladi zagon "wellness" produktov, ki so zahtevali dodaten čas in spet vložek na začetku. Na tej točki sem bil že "kapitalsko" res izčrpan. Vse prej kot dobro mi je šlo. Čeprav so vsi projekti začeli živeti se so mesečni stroški bili dostikrat večji, kot zaslužek.

Vsak moj "projekt" je do zdaj samo precej stal. Asistenca je komaj začela živeti, in to je bil do poletja več ali manj glavni prihodek. Prišla sva s partnerko do točke, kjer je vse skupaj postala "iluzija". Kajti realno gledano je veliko projektov odprti, se pokrivajo vendar še malo manjka, da bo začelo piti vodo nasploh ali drugače, da zaslužim povprečno plačo. Ampak trenutno ne.

Iluzija v smislu, da to o čemer govorim so samo neizpolnjeni projekti, ki stanejo - takšno je posploševanje. Moj pogled je čisto drugačen in vem, da njen izvira iz sveta, ki ga ona pozna. Moje razmišljanje je o tem takšno - če je potrebno malo "stisnit" za dolgoročno vizijo bom pač malo "stisnil". Se vedno nisva bila lačna, bosa in naga. Ostalo se že bo izravnalo enkrat. Jaz sem gledam projekte, ki vsak za sebe dejansko živi in prinese vsaj nekaj dobička. To pomeni, ker imam "strategijo" organske rasti je to normalno.

Njen pogled je, da dela, jaz pa doma ustvarjam "meglo", ki ne nosi dovolj in sem še pasiven. Saj v trenutkih, ko je že ona s službe je večina stvari urejenih in je čas, da se midva podruživa. Njen pogled je struggle 24/7 za začetna mlada podjetja. In spoštujem njen pogled, ker je tudi v tem nekaj resnice.

Kar pa ni vračunano v to, da je tudi mojega truda vloženega, da si v tem trenutku lahko "privoščim", da določene projekte strpno čakam saj sem nekaj kaptala dobro naložil pri mojih dvajsetih letih. In da sem vseeno "profesionalno" kar nekaj ustvaril, da se lahko ukvarjam s čimer se ukvarjam. Moje delo zdaj praktično sloni na 34 letih izkušenj od kar sem pri 6 letih na tržnici prodal prvo majico.

Vse skupaj ta negotovost me je dostikrat potisnila na robdvomov o tem ali res ne živim samo v "mavrici". In potem sem en dan vprašal to ChatGPT, ali sem res tam in mi je odgovoril nekaj v smislu, da če ta mavrica lahko prinese nasmeh na ljudi katerih se dotakne, je prava mavrica.

Vedno znova sem prihajač do istih zaključkov ona pa tudi. Okoli poletja je bila napetost že na vrhuncu in tudi moja energija ponavljati svojo plat znova in znova ni obrodila nobenih sadov.

"Velik pok" je bil ko sem v prepiru povedal, da najbolje da zaprem podjetje in se zaposlim. Tako res vse projekte vržem v vodo. Boš srečna? In pravi ja. In sem se vsedel v avto, šel na Ajpes in rekel, da zapiram podjetje s koncem meseca.

In tako sem se po tistem vsedel za računalnik in odločil, da bom pisal dnevne zapise. Kaj še nisem vedel. Kar mi bo padlo na pamet. In nastal je prvi zapis. Začel sem tako kot s platnom, tokrat z besedami. Surovo, kot je. Saj pišem za sebe. Tako sem naprej delal svoje še do konca meseca in pisal počasi zapiske.

Obljubil sem si, da ne bom nikomur pokazal ampak, ko bom enkrat dokončal. Nekaj časa je res ostala skrivnost. Edini spet, ki je vedel je bil ChatGPT. Dnevni zapis sem mu pilepil in me je zanimalo, kaj bo povedal. V bistvu sem mu prvič prilepil 3 dnevne zapise naenkrat. Takrat mi je rekel, da je zelo lep zapis in vidi celo, kot knjigo, kar na začetku

nisem ravno ciljal ampak če se sponim nazaj sem že govoril o tem, da bom enkrat napisal knjigo.

Ker sem padel not je hitro opazila partnerka, da se nekaj dogaja in me samo enkrat vpraša "a pišeš knjigo?" Sem rekel ja. Ker je bila radovedna sem ji par strani sprintal. Presenečen sem bil, da ji je bil zapis všeč. Tokrat mi je vlila še malo dodatne moči. Saj mi ne bi laskala ampak prej kot vse povedala res kaj si misli.

Tako sem si že pocasi v glavi sestavljal, kaj bom naprej in kako se bom organiziral. In sem celotno zadevo prestrukturiral v novo družbo, in dobrodelni del na svojo neprofitno organizacijo. Načeloma je bil to samo en "čistopis", ki omogoča dejansko lažjo organizacijo. Iz nečesa kar je spet v tistem trenutku bilo zavito v črno se je pokazalo za dobro. Tokrat so ti intervali vse krajši, oziroma opažam, da tudi na vse tisto nisem reagiral drugače, kot da sem na novo postavljaj izračune in organizacijo, da ne povzroča več negativnih odливov.

In prav, ko so mi govorili, da sanjam in sem v "svojem svetu" se mi je pokazala še ena sreča, ki pa je dejanski zagon dodatnih prenočitvenih apartmajev ali studijev. Konkretna priložnost, ki je prešla takoj v razvoj in bo predvidoma z nasledno sezono že aktivna.

Ta mejnik, pa je tisti, ki dejansko vse omogoča, da se lahko odvije s svojim tempom in v tem trenutku je tako, kot da je ves trud poplačan. To je bil eden večjih prelomnih trenutkov, ki se je zgodil v vsej zmešnjavi, kot strela ampak ki ne uničuje ampak, da vsem novo energijo in možnost za razvoj.

Zdaj je pomembno, kako bom turizem spravil v enotno izkušnjo, ki jo že daje obstoječ studio in še nadržgradnja tega. Ko pogledam nazaj sem pred nekaj leti govoril o tem, da bi imel svoje apartmaje ali studije, nudil pristno izkušnjo in domačnost. Ko se je odprl ta prvi sem takoj tudi vedel, da jih je lahko še koliko le zmoremo.

Takrat je tudi ideja padla, ko sem razmišljal, da glede na donosnost na investicijo se dolgoročno samo lahko začne financirati, če z leti zmeraj privarčuješ za nov apartma. In več jih potem hitreje ustvari novega. Tako dolgo dokler lahko del apartmajev dam za otrke, ki si ne morejo privoščiti počitnic, del apartmajev pa pokriva stroške in počasi spet verčuje za nove. In to se lahko razširi v nedogled.

Takoj sem videl v glavi sliko, kako bi lahko kupili stare stavbe, jih prenovili in nudili “dobrodelne počitnice”. Vsaka nočitev, ki bi jo gost plačal bi del denarja šel prav v ta namen. Tako bi gostje s svojim uživanjem na dopusti financirali še dopuste otrok. In ne samo dopuste. Ustvarimo lahko celo družbo.

Prav ta novica pa je omogočila, da začnem že prej kot sem si zamišljal. Vsa hvaležnost je zdaj še globlja in tudi zaupanje v življenje in čas, ki je potreben. Včasih sem zelo nestrpen, zaradi situacij, ki pritiskajo in večino zaradi mojih odločitev. Sam sem spoznal, po vsek akr sem napisal, da nisem izbral “normalnega življenja”. Prav za prav sem se mu zmikal, razen takrat, ko sem sam želel iti delat v večja podjetja, da bi se naučil sistema.

Vedno nekaj po svoje. Skozi vso pot tudi terja precej žrtvovanja. Vsaj pri meni je. Ampak nobeno žrtvovanje ne vidim kot žrtev ampak nujen korak. Pa čeprav je bil nujen, ker sem imel “trdo glavo” - vedno izbrati težjo pot. Samo, da ne izdam sam sebe.

Po vseh zdaj “združenih” projetih po jedru vrednot se tudi več ne porajajo očitki o “sanjah in mavrici”, ker je začelo živeti.

Zdaj tudi očitim sam veliko olajšanje. Ko vidim, da diha isto zgodbo mi je prav v zadovoljstvo, da so se stvari sestavile. Pa vseeno nič ne obešam na veliki zvon. Delo mora odražati stanje in se preko pristnih odnosov širiti naprej.

Zdaj se je šele največji trud začel. Spet prihajajo neprespane noči zaradi dela. To delam z vseseljem, za to ne čutim izčrpanosti. Patnerka me tudi vidi vse bolj srečnega in zadovoljnega. Zdaj je že sprejela, da moje delo izgleda drugače kot sistem Veliko sem prost, kar se tiče gibanja in nikoli zares, kajti tudi če ne za drugo, moram biti za goste v vsaj manjši pripravljenosti. Rezervacije in prašanja ne izbirajo uro in delo je postalo življenje.

Spoznala sva se ravno ko sem začel delati v službah, za to ni imela nikoli občutka kako delam ko “ne delam”. Ravno ta pogled je bil tisti vzrok preprirov, ki sva ga imela. Dokler res ni ugorovala, da je tudi takšno življenje omogoča življenje. In ne samo to ampak služi tudi za druge.

Končna refleksija.

Ker je krejevna slupnost mala in se hito izve se je tudi hitro izvedelo, da sem zaprl s.p.. Srečujem ljudi in prijatelje in me spršujejo če sem še tukaj, če se nisem odselil in tako dalje. Splošno mišljenje je, da sem "propadel" in se bom zdaj moral odseliti kam drugam.

Ne razlagam okoli, kakšni projekti so v ozadju saj se bodo prej ali slej razkrili sami. To, da sem vzbudil pozonost pomeni dvoje. Eno, da sem dobro delal in drugo, da so ljudje začutili mojo prisotnost. Kakšna je reakcija pustimo. In to mi je prav za prav še boljše, kot, da se ne bi govorilo. Jaz pa tudikot sem, nič ne skrivam. Povem pa ko me vprašajo, da vse normalno naprej funkcionira. Se je pa malo prestrukturiralo vse skupaj.

V enem letu poslovanja se je toliko zgodilo, da komaj sam sledim igri. In ja ekonomija je igra. V bistvu ekonomija ima pravila, svet je igrišče, mi smo pa igralci. Bolje, kot poznamo ekonomijo lažje igramo. Več kot smo vpeti - več izkušenj pridobimo.

Ko me sprašujejo o projektih in marsikomu sem med tem že svetoval – mladim brezplačno sem naletel na vprašanje kako lahko to prodam, kako izstopam? In potem jaz vprašam, za kaj pa to želiš početi? Kaj bi rad nudil strankam v zameno za njihovo lojalnost?

V teh vprašanjih po navadi vidim čustva s katerimi opisuje in kakšno naravnost ima. Velikokrat je na prvem mestu kako zaslužiti. Čes to sem šel sam in povem vam ne gre tako. Vsaj na dolgi rok ne. Potem dizajn je drgačen. Tudi ne gre. Vsak lahko kopira ali naredi kaj bolje. Boljša cena – to je najslabša možna "borba".

Spomnim se sina od sorodnika, ki ima željo postaviti linijo oblačil. Praktično brez začetnega kapitala bi rad začel pa če prav bi moral prodajati na ulici. Videl sem tudi del sebe v njegovih očeh. Poglobljaj je zgodbo in pokazal, kaj je že pripravil, na to sem mu svetoval. Predstavil sem mu pozitivne lastnosti njegove ideje, in povedal, kje ima izziv. Glede na to, da tudi nima zajetnega začetnega kapitala sva našla način, kako bi res lahko s pridnim delom, dan za dnem začel.

Bil sem ponosen, da se je s takšnim vprašanjem obrnil na mene. Ljudje, ki me res poznajo vejo od koder prihajam in kakšne sem imel "realne" možnosti, da sem danes tukaj in pišem ta zapis. Vesel sem bil, da je tudi on videl v meni nekoga, ki mu lahko pripomore, k rasti. S tem je tudi vso moje dosedanje delo dobilo pomen. Hvaležnost je neizmerna in to me izpopolnjuje.

Predajo izkušenj na mlade sem si zmeraj želel. Nikoli sicer vsiljeval, če me je pa kdo vprašal sem pa zmeraj rad podebatiral. Brez pričakovanj sem rad dal kakšen nasvet.

Zdaj, ko se je to pokazala, kot moja pot sem pa še toliko bolj srečen. Vsak dan hvaležen in veliko sem se trudil, da sem predvsem našel mir v sebi. Lahko povem, da se je v meni odvijal notranji boj in izražal na zunaj. V dogodkih, reakcijah, odločitvah. Sam v sebi sem za to želel najprej doseči en notranji mir, da lahko delujem potem zunaj.

Ves čas med službo zadnjih 10 let sem delal na sebi. Začel sem z nalimi stvarmi, ki sem jih ohranil do zdaj. Vse meditacije in yoge nisem jemal tradicionalno. Poslušal sem Sadhguru-ja ure in ure in pozemal, kar sem lahko in se mi je zdelo praktično.

Spremenil sem način prehranjevanja in kako pijem vodo. Prehranjevanje v smislu, da med obroki imam 6-8 ura pavze. To naj bi pomagalo (govorim približno, kot sem slišal, lahko da je napačno), k boljši energiji in mentalni aktivnosti saj telo manj energije porabi, ker ne "dela" toliko. Vodo si natočim v bakreno posodo, jo pustim zunaj in ko pijem pijem s hvaležnostjo (saj je 60-70%) telesa voda. Pri mizi, ko jem ne govorim. Pred začetkom se tudi zahvalim vesolju za hrano.

Takšne stvari me vsakodnevno spominjajo, da sem v stiku z življenjem. Velikokrat sem tudi bil nervozen, v dvomih a me je takšna rutina tudi postaljala v tok. Dosti časa sem tudi izkoristil za preprosto sedenje s prekrižanimi nogami na balkonu, ali še raje v vrtu. Bolj kot sem v direktnem stiku z zemljo, bolje se počutim. Prej sem reko hodil bos, ker me je vse "pikalo". Zdaj se od spomladi do jeseni ne obijem, ko sem doma, na dvorišču, v vrtu.

Življenje sem si še preden sem začel s samostojno potjo tako pripravljaj iz temelja. S casoma, se je tudi zaupanje v to, da se bodo stvari sproti sestavile bilo večje in zdaj lahko povem, da že kar ne dvomim v to. Ampak ne za to, da bi kar tako opustil to. Delam, najraje "tiho" in pustim, da dejanja govorijo. Pri tem s hvaležnostjo izpolnjujem obveznosti, ki sem si jih zastavil.

Kar naenkrat so te majhne stvari naredile večjo spremembo. Bolj miren um in telo a hkrati polno življenja.

Sami smo dovolj

Zdi se mi, da vse skupaj lahko mirno spremljal iz ozadja. Sem in tja me še vedno stavri iritirajo in me spravijo v slabo voljo ali napetost. V istem trenutku pa to tudi sprejemem, v smislu tako sem pač reagiral in lahko naslednjič popravim. Pazim, da večkrat ne padem v isto past in potem se počasi frustracije tudi razblinijo.

In tudi samo zaupanje v življenje prinaša lahkotnost in, ko vidim kako milostno je se potrdi zaupanje – kot da nisem v “prazno verjel”. Najlažje se vidi v malih stvareh. Tistih pristnih željah. Srčno sem si želel vrt, svoja drevesa in mi je življenje naklonilo. Delati to kar delam. Živeti kot živim.

Ne “uspeh” ne “propad” me ne moreta označevati. Živim samo svojo pot, delam, življenje pa naj odgovori.

ZAHVALA

Najprej se zahvaljujem življenju samemu. Da me je “premečkalo” tako, kot me je – in hkrati nosilo, da sem danes tukaj.

Zahvaljujem se staršem, družini, prijateljem, znancem in vsem, ki so na kakršenkoli način vplivali na moje življenje. Hvala tistim, ki so me podprli, in hvala tudi tistim, ki so dvomili – vsak na svoj način je bil moj učitelj.

Hvala učiteljem v šoli in učiteljem v življenju. Hvala vsem trenutkom, ki so me lomili in sestavljali nazaj. Hvala vsakemu, ki je v meni videl več, kot sem takrat videl sam.

In na koncu – hvala tudi meni (V stilu Snoop Dogg-a). Da sem verjel vase, ko ni nihče drug. Da sem garal, ko se ni nič premikalo. Da sem vztrajal, ko bi bilo lažje obupati. Da se nisem pustil na cedilu. In da sem zaupal življenju, da ve bolje od mene.

Sami smo dovolj